cocktail

Jenny Colgan

Îți amintești cum a fost prima oară?

HUMANITAS fiction

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Tânăra **Jenny Colgan** face furori de câțiva ani în Europa și Statele Unite și nu dă semne de oboseală. Umorul nebun care o apropie de compatrioata Helen Fielding a făcut din ea una dintre cele mai bine vândute scriitoare britanice de *chick-lit* la ora actuală. După ce și-a încercat norocul în fel și fel de profesii printre care ilustrator și *stand-up comedian* – de unde și talentul de a scrie dialoguri savuroase –, Jenny și-a găsit adevărata vocație, aceea de romancieră. Primul său roman, *Amanda se mărită* (*Amanda's Wedding*, 2000), a fost un succes instantaneu. Îi urmează *Talking To Addison* (2000), *Looking for Andrew McCarthy* (2001), *Working Wonders* (2002), ***Îți amintești cum a fost prima oară?*** (*Do You Remember the First Time?*, 2004), *Fetele din West End* (*West End Girls*, 2006), *Operation Sunshine* (2007), toate vândute în timp record și în tiraje de invidiat. În colecția „Cocktail" au apărut *Amanda se mărită* și *Fetele din West End*.

Jenny Colgan

Îți amintești cum a fost prima oară?

Traducere din engleză și note de
ADRIANA VOLCEANOV

HUMANITAS
fiction

Coperta de ILINCA SIMIONESCU

Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

JENNY COLGAN
DO YOU REMEMBER THE FIRST TIME?
Copyright © Jenny Colgan 2004
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. — CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COLGAN, JENNY
Îţi aminteşti cum a fost prima oară? / Jenny Colgan; trad.: Adriana Volceanov. – Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-266-0

I. Volceanov, Adriana (trad.)

821.111-3=135.1

Domnului B.,
care mă face să mă simt de șaisprezece ani
de fiecare dată când intră în cameră.
(În sensul bun al cuvântului.)

Capitolul 1

Ploaia răpăia pe parbriz, în timp ce noi încercam orbește să navigăm cam anevoie pe drumul șerpuit de țară.

— Nu-mi place deloc la țară, am spus posomorâtă.

— Mda, păi ție nu-ți place nimic care e la mai mult de cinșpe secunde de-un cappuccino la suprapreț, mi-o tăie Oliver, dar, ce-i drept, de șase ore conducea pe drumul dinspre Londra.

— Nu-i adevărat, nu chiar nimic, am zis eu. Doar... chestiile alea de-acolo.

— Ce chestii?

— Alea... of, știi tu.

— Vacile?

— Da, exact.

— Nu știi cum arată o vacă?

— Adu-mi aminte.

Lui i se părea tare haioasă treaba asta.

— Datorită lor ai tu *latte*, spuse el oftând.

Lui Oliver îi place la țară. Acolo s-a născut, a crescut și a mers la internat. Nu înțelegea cum poate cineva care a trăit toată viața în Londra să nu vrea să mai și scape de-acolo din când în când. Eu i-am explicat cu răbdare de mai multe ori indispensabilitatea

băcăniilor non-stop, a covrigilor ca lumea, nevoia să știu că, dacă vreau, pot să dau șase lire pe o apă minerală într-o discotecă, și el o ținea pe-a lui cu câmpiile și animalele, de parcă erau o chestie bună.

I-am privit atent profilul în lumina difuză. Arăta obosit. Dumnezeule, *era* obosit, foarte obosit. Și eu la fel. Olly lucra la o firmă de avocatură care se ocupa de numeroase treburi plictisitoare de birocrație târâgănate luni de zile și era plină de barosani îmbuibați (mai puțin Ol, desigur) care căutau pe diferite căi să-i termine pe alți barosani îmbuibați din motive necunoscute, cu companii cu nume parcă furate din James Bond. Eu eram contabilă la o megacorporație – eram mii de angajați. Am încercat să le spun celorlalți că e mai distractiv decât pare, dar cred că după unsprezece ani deja își dădeau seama din tonul meu că nu-i așa. Păruse o alegere sigură la vremea respectivă. Ba la început m-am și distrat, îmi plăcea să mă îmbrac la costum, dar în ultimul timp weekendurile de șaizeci de ore, politica internă oribilă a firmei, atmosfera de teamă economică și duminicile în care eu și Ol stăteam cu hârtiile de la muncă împrăștiate pe masa din bucătărie începeau, cum să zic, să mă cam afecteze. Am stat mult timp – *atât* de mult timp – în aerul ăla uscat, răsrespirat. Odată, spre sfârșitul unei serii de negocieri, eu stătusem deja douășpe ore pe zi acolo. Asta înseamnă vreo șaptezeci și cinci la sută din timpul cât sunt trează. La gândul ăsta intram mereu în panică.

Nu se putea spune că n-o duceam bine, mă gândeam eu, scrutând ploaia și dându-mi seama ce straniu de întunecos era totul aici: n-avusesem parte de prea multă beznă la viața mea. Adică, amândoi făceam o grămadă de bani – Olly probabil avea să ajungă chiar asociat până la urmă, se străduia foarte tare.

Da' și prin cât rahat am trecut pentru toate astea... Dumnezeule!

Petreceam vacanțe frumoase, iar Olly avea un apartament minunat în Battersea, eu practic locuiam acolo. Era o zonă bună, cu multe baruri și restaurante și chestii de făcut și, dacă ajungeam să facem copii, era și un loc potrivit să-i creștem. Parcuri în apropiere și de-astea. Școli bune, bla, bla, bla.

Și prieteni buni. Cei mai buni, chiar. De fapt, de asta ne și băgam noi acuma prin noroaie, în pustiul ăsta uitat de lume. Cea mai veche prietenă a mea de la școală, Tashy, se mărita. Deși amândouă crescuserăm în Highgate, a apucat-o joaca de-a *Patru nunți și o înmormântare* când s-a logodit cu Max și a insistat să închirieze un hotel de țară din inima pustiei, care n-avea treabă cu nici unul din ei doi.

Mă bucuram că se mărită, cu sau fără mire. În școală ne făcuserăm multe planuri de nuntă. Sigur, nu înainte de douăzeci și doi de ani (acum aveam amândouă treizeci și doi). În genul prințesei Diana, dacă nu vă supărați (deși eu fusesem la probă și rochia era o foarte elegantă și sexy creație Vera Wang stil coloană, mulțumesc), și probabil aveam să ne măritâm cu prințul Edward (eh, dacă știam noi...) sau cu John Taylor.

Olly mă surprinse uitându-mă la el.

— Nu-mi spune, vrei să conduci?

— Mă fut?

El făcu o grimasă.

— Auzi, știu că ești obosită, da' chiar tre' să-njuri atâta?

— Ce vrei? Nu suntem în papamobil. Suntem adulți. Am strâmbat din nas: Și oricum, cum faci să corupi un avocat?

— Pur și simplu nu-mi place să aud așa ceva.

— De la o doamnă?

El își trase nasul și se holbă prin parbriz.

Nu suport să ne ciondănim așa, dar eram amândoi epuizați. Și acum eram nevoiți să fim superveseli! Și simpatici! Toată seara! Ca să nu-i stric moralul lui Tashy. Mă întrebam cine mai vine. Tashy ținea legătura cu oamenii mult mai bine ca mine. Când eu, de fapt, într-o vineri seara, aș fi vrut doar să-mi torn un pahar enorm de vin, să mă ghemuiesc în fața televizorului și să moțăi pe cele mai bune momente cu Graham Norton[1], ceea ce ar însemna că poate-poate m-oi trezi destul de odihnită încât fie să merg la sală, fie să fac sex cu Ol (nu amândouă).

Oliver tăcea în continuare, scrutând întunericul. Am dat radioul mai tare, se auzea *Colourblind* a lui Darius. Într-un final n-a mai suportat.

— Nu-mi vine să cred că tot îți mai place muzica asta.

— Ce, încalc „codul muzical pentru persoane peste treizeci de ani"?

— Da' e așa pueril!

— Nu e pueril! Darius a compus asta singur!

Ol se uită la mine.

— Nu-i vorba de asta.

— N-o să mă faci s-ascult Dido, ai auzit? N-ascult și gata. Mai bine mor.

— Măcar e de vârsta ta.

— Ce vrei să zici cu asta?

Ol ridică din umeri și eu n-am insistat. Oricum, știam de ce ne certăm și n-avea nici o legătură cu vârstele cântăreților cu pricina.

Mă gândeam că e foarte stresant pentru un cuplu, mai ales la vârsta noastră, când cineva dintre prieteni

---

1 Actor de comedie și prezentator TV irlandez.

lasă totul baltă și se căsătorește. Adică, acum cine urmează? Mă temeam că o să fie ca la jocul cu scaunele, o să ne așezăm toți odată, oriunde am fi.

— Aici cotesc?

M-am uitat la Ol, care știa deja că habar n-am. A cotit oricum și mașina s-a frecat de un gard viu. Era întuneric beznă.

Vreau să zic, toți o ardeau aiurea, se distrau, munceau până cădeau lați în timpul săptămânii ca să avanseze și frecau menta-n weekend... și deodată, țârrr, invitațiile la petrecerea de treizeci de ani și la cheful de logodnă picaseră pe prețul de la intrare în același timp și noi ne trezeam tot dând ture pe la Habitat și cumpărând iar și iar aceeași vază.

Știam că Tashy o să încerce să facă totul un pic altfel – toată lumea face asta, chit că-i doar încă un loc în care să-și lase inițialele („Vai, nu-s adorabile solnițele și pipernițele astea cu numele noastre pe ele? Și așa convenabile ca preț!"), dar era totuși vorba de o nuntă, nu? Urma să aibă loc o slujbă în buna tradiție anglicană, de-aia de le place tuturor, cu „la bine și la rău, până când moartea vă va despărți"-urile de rigoare, asta deși, pentru noi, Sfânta Scriptură de fiecare duminică erau numai *Observer* și *People*; urma să se servească șampanie undeva pe o peluză, aproape sigur somon rece la un moment dat, pe urmă două-șpe-paișpe ore de băut de-a-n boulea, ne împleticim până în cine știe ce cameră oribilă vreo trei ore, ne chinuim să ne ridicăm din pat, să băgăm în noi ditamai micul dejun englezesc și să luăm iar șoseaua în primire, lăsându-i pe mire și pe mireasă undeva într-un avion, în drum spre următorii patruișcinci de ani de conviețuire, culcat cu găinile, copii isterici și mutat în Wandsworth că acolo e mai mică taxa de consiliere și școlile nu-s rele.

Ceea ce era OK, bineînțeles. Mulți făceau așa. Ba chiar, la momentul respectiv, părea că absolut toți făceau așa. M-am uitat lung la Olly. Mi s-a strâns stomacul, aveam senzația că se gândește că-i timpul să facă și el așa. Lucruri aparent neînsemnate. De exemplu, de la o vreme îmi plătea el facturile, că era mai convenabil. (Și chiar a fost, pentru o contabilă sunt de necrezut, ca doctorii bețivi care-ți zic să nu mai bei. Mereu o las pe ultimul moment, până amenință cineva că vine și-mi rupe picioarele.) Sau, ce-ar fi să luăm un pisoi? (Dacă vreau să-mi mișune o creatură malefică prin bucătărie, cerând de mâncare, fac un copil, mersi.)

Sigur, mama îl adora. Nu-i semăna deloc lui tata: se pricepea la vorbit și era înstărit și – desigur – n-o părăsise pe ea.

— Nu mai e mult, spuse Olly mângâindu-mă pe genunchi într-un gest de împăcare.

Și l-am crezut. Nu mai era mult. Până să facem și noi ce făceau Tashy și Max și toți prietenii noștri. Fapt care ar fi trebuit să mă însuflețească mult mai mult decât a reușit.

Am tremurat involuntar.

— Ți-e frig?

— Ol, tu te simți vreodată bătrân?

— Ăăă, cum ai zis?

— Bătrân.

— A, spuse el. Sigur că da. Bine, mă rog, nu chiar. Adică, îmi imaginam că o să fie un pic ciudat să fac treizeci de ani, dar n-am avut nici o problemă. Am ajuns cam unde mă așteptam să ajung, nu crezi?

Asta m-a surprins.

— Cum adică, unde te așteptai să ajungi?

— Știi, în punctul ăsta al vieții.

— Deci tu, când erai mai tânăr, te gândeai cum o să mai ai puțin și o să te faci asociat la o firmă de avocatură la treizeci și ceva de ani?

El ridică din umeri.

— Păi, mi-am dat examenele ca să intru la Drept, așa că probabil m-am gândit la asta.

— Nu le-ai dat doar ca să scapi de gura părinților, când tu de fapt voiai să te faci rocker sau fotbalist?

— Nu! Cred că de pe la șaișpe ani mi-am dat seama că n-o să fac nimic cu fotbalul.

— Pe bune? Mie mi-a trecut să mă fac gimnastă abia de vreun an.

— Singurele figuri de gimnastică pe care le-am văzut la tine s-au rezumat la căzutul accidental din pat.

— Of, nu asta e ideea. Tu nu te întrebi niciodată cum am ajuns noi tocmai aici?

Se apropia o intersecție, așa că Olly încetini. Când opri, se întoarse spre mine și-mi luă fața în mâini.

— Și ce-i așa de rău tocmai aici?

Luminile hotelului de țară sclipeau în fața noastră. Înăuntru erau prieteni vechi, companie plăcută. Aici, lângă mine, un bărbat cumsecade. Nu era absolut nimic rău.

* * *

— Flo, Ol!

Tash avea rânjetul ăla larg, ușor isteric, care ți se întipărește pe față după ce ai întâmpinat musafiri ore întregi. Arăta splendid, cum era și cazul după cura draconică pe care o ținuse în ultimele șase luni „ca să nu curgă șuncile pe mine la liturghie".

Am storcit-o în braţe.

— Elle Macpherson sau Martine McCutcheon? întrebă ea, făcând o piruetă.

— Ei na, glumeşti? Kate Moss, am declarat eu.

Se lumină la faţă şi mai mult:

— Excelent.

În ultimele luni petrecuserăm destul de mult timp cu nasul în reviste de modă, criticând miresele. Ne plăceau mai ales alea care săreau calu' – hehe – un pic, ca Posh Spice sau Catherine Zeta-Jones. Lui Max i se părea că suntem extrem de infantile. Nu-i spusesem nimic lui Oliver, ca să nu creadă că îi bat apropouri, ceea ce nici nu făceam, într-un fel, deşi mă apropiam de un punct în care credeam că deja e cam aiurea să nu mă ceară de nevastă, ceea ce ştiu că nu e prea romantic.

Tashy e micuţă, ocazional mai rotunjoară, dar datorită dietei fără grăsimi, fără pâine, fără alcool, cu plâns de foame până la somn pe care o ţinuse în ultimul timp, arăta ireproşabil. Părul îi era acum foarte lucios şi drept, deşi cândva fusese ondulat şi rebel, iar ochii verzi scânteietori trădau un trecut în care schimba o slujbă pe săptămână şi intra mereu în bucluc. Acum se consacrase ca *software designer*, ceea ce era mai puţin spectaculos decât suna (şi nici nu suna *foarte* spectaculos, de fapt) şi era gata să se mărite cu Max, care lucra şi el cu calculatoarele şi care era înalt, chel şi foarte, foarte plictisitor, dar per total o soluţie mai bună decât golanii frumoşi cu freze ciufulite pe care îşi irosise Tashy cei mai frumoşi ani, aşteptându-le telefoanele şi pe urmă consolându-se cu alţii. Şi look-ul ei boem se dusese. Cerceii cu pene şi hainele mov-închis lăsaseră loc unui stil un pic mai adecvat pentru o fată de clasă mijlocie din nordul Londrei. Ba chiar, Doamne sfinte, purta Boden!?

Mă prinse de braț.

— Hai! Hai! Nu-i rost de Martini, da' mâine mă mărit, așa că desfacem șampania adusă din Franța.

— Păi tocmai că te măriți mâine. N-ar trebui evitată mahmureala?

— Ia mai lasă-mă. În primu' rând, oricum n-o să dorm, și în al doilea rând o să-mi aducă cineva fondul ăla de ten tip spray pentru corp cu care se dă Sarah Jessica Parker. Crede-mă, nici n-o să-ți dai seama dacă-s vie sau moartă. Nu pot să-ți spun ce muncă titanică se cere pentru ca noi, miresele boțite de peste treij' de ani, să arătăm ca niște copile feciorelnice abia sculate din somn.

— Atunci să duc bagajele sus? întrebă Olly, care aștepta ursuz în holul kitschos, plin de ceainice de cupru și armuri trântite la plezneală.

— Păi, n-ai vrea? am spus eu, pe un ton vinovat.

— Bun, și eu ce fac trei ore cât voi două vă duceți și cotcodăciți ca niște vrăjitoare?

M-am holbat la el. M-am uitat lung la fața lui mare și drăguță. Oare de ce tot ce spunea în seara asta mă călca așa de tare pe nervi?

— Nu poți să stai cu Max?

Olly nu-l prea place pe Max așa cum în general avem rețineri față de oamenii în care ne regăsim un pic. Plus că moare după Tashy, mereu a fost prea grijuliu cu ea, i-a analizat la sânge toți iubiții.

— Ăla e Ol? se auzi vocea lui Max, tare, din bar. Parcă am auzit XR5-ul ăla rablagit.

— Mai am niște treburi de pus la punct, spuse Ol.

Căscă ostentativ, îmi făcu cu ochiul și o luă pe scări în sus.

— Nu munci prea... mi s-a stins vocea.

* * *

Am auzit zgomotul veseliei generale prin ușile mari de nuc care duceau la partea „istorică" a restaurantului și am oftat.

— Putem să nu mergem la bar?

— Dacă a existat vreodată o scuză bună să golești un minibar, eu cred că asta e, zise Tash.

Am dat ochii peste cap:

— Da, că de obicei ne trebuie aprobare scrisă de la părinți.

— Ei, și cum e dragul de Ol? mă întrebă în timp ce urcam scările în vârful picioarelor ca să evităm petrecăreții. Îi vine cheful de romantisme?

Cred că e un pic nedelicat să întrebi de viața sentimentală a altcuiva când ai o rochioaie albă atârnată de ușă.

— Nu-i nici o problemă, am spus eu. Cred că avem genul ăla de relație în care te certi toată ziua ca să arăți că-ți pasă.

— Chiar așa?

— Da. Oamenii prea afectuoși de fapt se străduiesc prea tare, am spus veselă. Se pare.

— OK, spuse Tash.

— Am făcut eu un test dintr-o revistă.

— OK!

Am sărit pe patul din apartamentul nupțial.

— Și, ești nerăbdătoare?

— Nu știu, par?

— Nu chiar cât m-aș fi așteptat.

Se aruncă dramatic pe așternut lângă mine, făcând ochii mari.

— Ah, Flo, nici nu-mi vine să cred... știi. E chestia cea mai de vis care mi s-a întâmplat vreodată! Sunt cea mai norocoasă fată din lume!

— Ei, mai taci. Știi tu ce vreau să zic. Tre' să fii un pic emoționată sau ceva.

— Sunt. Chiar sunt. Da' acum, ce-i pe-atât de palpitant pe cât se spune? Nimic.

— Prima oară când am călcat într-o discotecă?

— Mda, aveam doișpe ani.

— A fost foarte palpitant.

Tash se strâmbă.

— Și totuși. E destul de mișto.

— Chiar te măriți!

— Știu!

— Bine.

M-am întors pe burtă:

— Deci n-o să fie așa cum credeam noi c-o să fie?

Tashy se botoși. Ne aminteam de multele ore pe care le petrecuserăm lățite pe patul ei (îmi plăcea mult să merg la ea; mama ei cu aer de pipiță ne lăsa să mâncăm la televizor) cam în aceleași poziții ca acum, discutând despre cum o să fie.

— Păi, sex am cam făcut deja...

— Nu se poate! Târfă împuțită!

— Deci asta nu se mai pune. Și nici nu e din familia regală și nu-s șase milioane de oameni adunați în față la Mall să fluture steguleț în urma noastră.

Am tăcut amândoă o clipă, după care eu am sărit din pat și am declarat ceremonios deschiderea minibarului. Avea chiar și Baileys. Maaamă, ce ne mai plăcuse. Lapte cu zahăr!

— Hei, mai știi astea?

Tashy puse ochii pe una, cu un aer malefic:

— Iată o trăsătură a primei mele nopți de sex în afara căsătoriei... și, tot ce se poate, ultima.

Am deschis sticlele și am ciocnit:

— Pentru dragostea adevărată, am spus eu.

— Hahaha.

De fapt chiar vorbeam serios. Am luat o înghițitură.

— Gândește-te un pic – n-o să mai trebuiască niciodată să faci dragoste cu un tip care-ți dă una peste „crupă" și-ți zice „iepșoară"!

— Nnneaaah!

— Și nici să ieși cu VREUN TIP SCUND!

Olly și Max erau amândoi foarte înalți. Astea ne erau pretențiile minime. Ni se păruse mereu că pentru fete bărbații scunzi erau ca-n gluma aia odioasă pe care o spun tipii: „Ce au în comun fetele grase și scuterele? Amândouă sunt bune de călărit, dar n-ai vrea să te vadă prietenii cu ele".

— Sau să mă giugiulesc cu unu' din teribilism.

— Sau milă.

— Doamne, da. Îl mai știi pe Norm?

— Ăla a fost un act de caritate, am răspuns indignată. Să-i ajuți pe cei năpăstuiți.

Norm fusese o greșeluță, cam demultișor.

Norm fusese un porc grohăitor, câștigător detașat într-un concurs de porci urâți.

— Oricum, de ce te legi de mine, *Bridezilla*? De Pinocchio ai uitat?

Pinocchio mințea foarte mult și avea o sculă foarte lungă și subțire.

— Toarnă-mi imediat niște Baileys, ordonă Tashy.

— Nu vreau să te ia durerea de cap.

— Glumești? Am angajat oameni din Societatea Corală să cânte imnurile. Nimeni n-o să scape fără durere de cap.

Se rostogoli.

— Și totuși tot răul a fost spre bine, nu?

— Așa credeam la șaișpe ani.

— O, da, când nu rămăseserăm gravide. Nu știam nimic.

— Cred că ni s-a părut că-i gata. C-am pus-o.

— Şi că în orice moment, prinţul pe cal alb era afară şi punea bani în contorul de parcare...

— Îţi vine să crezi că amândoi Feţi-Frumoşii noştri chelesc?

— Al tău mai repede, am zis eu defensivă.

— E din cauza testosteronului care se adună că-s eu prea obosită să mă tăvălesc cu el după ce-am organizat nunta asta nenorocită.

— Deci dacă nu faci sex cu ei chelesc? Poate totuşi am fi putut să-l salvăm pe prinţul Edward.

— Ba n-am fi putut.

Chestia e că, dacă o prietenă se îndrăgosteşte – serios – e tot mai greu să discuţi despre băieţi cu ea. E OK să diseci complet şi total un gagiu cu care te-ai văzut de vreo două ori că seamănă un pic cu Pierce Brosnan şi poate să facă rost de bilete la concerte, dar deja când se ajunge la „full time" – uitat la televizor cu el, spălat şosetele lui etc. – devine imposibil. E ca şi cum ai vorbi despre tatăl ei, gol.

Max era aşa rezonabil, aşa responsabil. Nu ştiu... nu înţelegea nimic. Şi nu părea să ştie de Tashy aia minunată pe care mi-o aminteam eu, care se năpustea pe plajă în Brighton cu pantofii în mână la patru dimineaţa, sau ne târa prin Barcelona că i se părea că ştie drumul şi făcea cinste cu sangria, sau dansa toată noaptea pe bar, sau îşi căra iepurele de pluş în vacanţă şi la douăzeci şi şase de ani... Ştiu că oamenii cred asta despre toţi prietenii lor, dar Max... era bunicel, nu mi se părea cu adevărat bun pentru *ea* a mea. Voiam pe cineva care să i se potrivească, să facă glume deocheate cu ea, nu cineva care o ajută cu contribuţia pentru pensie şi are concepţii ferme despre educarea copiilor.

Sigur că ştiam că aşa o să stea treaba. Chiar făcuserăm o scară a relaţiilor à la *Buffy*: la început îl vrei

pe Xander, între douăzeci și treizeci de ani ieși cu Spike și până la urmă rămâi cu Giles. Ceea ce părea să însemne că Tashy n-avusese nici o șansă cu Angel. Și, probabil, nici eu. Oricum nu credeam în îngeri. Nu credeam în mai nimic.

* * *

Am răsfoit o ediție din *OK!* despre nunțile starurilor pentru ultima oară ca fete nemăritate. Cel puțin pentru una din noi (dar și eu, bineînțeles, că n-o să am niciodată nenorocite de umbreluțe cu margini aurite), șansele la o nuntă cu un elefant, sclavi vopsiți cu aur care să te ducă pe umeri, flori de două milioane de dolari, un soț mai bătrân ca tata dar foarte, foarte bogat într-adevăr, invitați obligați să poarte o anumită culoare și care n-au voie să-ți vorbească nici ție, nici presei, nici vedetelor de telenovelă plătite să fie acolo, erau pe cale să se piardă pe vecie.

Am suspinat amândouă dând pagina la altă starletă, care își concepuse rochia singură (și se vedea, arăta umflată exact ca-n desenele noastre din școala primară, dar cu mai multe cute și volane ca Elton John când joacă tenis), cu cinșpe domnișoare de onoare, dintre care pe șapte abia le cunoștea dar care întâmplător jucau în seriale asemănătoare cu al ei – plus o fată așa urâtă că sigur îi era rudă apropiată, dar fusese oricum îndesată într-o rochie fuchsia care crăpa pe ea și o sufoca, lângă bomboanele de fete de la televizor, și părea cea mai tristă balenă captivă din lume.

— „N-am putut să dorm luni întregi de nerăbdare", am citat-o eu pe mireasă. Chiar așa? Crezi? Luni de zile?

Tashy aruncă o privire pe articolul siropos.

— Sunt împreună de șase luni. O să se termine până la Crăciun. O să aibă ocazia să dea sute de interviuri despre suferința ei. Asta o s-o facă să se simtă foarte celebră. Normal că e nerăbdătoare.

— Ha! am făcut eu. Plus, știi, vedetele trebuie că se îndrăgostesc de zece ori mai tare ca oamenii de rând.

— Știu, spuse Tashy. Cred că Jen și Brad se plictisesc de moarte. Sunt căsătoriți de-o viață și lumea îi tot întreabă dacă-s la fel de extraordinar de îndrăgostiți ca în prima zi. Păi, nu sunt. *Nimeni* nu e, i se adresă ea cu severitate revistei.

— Ții minte când eram domnișoare de onoare la nunta lui Heather? am întrebat subit.

Heather e sora mai mare a lui Tashy. Trebuise să mă cheme și pe mine fiindcă eram nedespărțite. Ne-am distrat absolut genial. Erau anii '80, așa că aveam rochii enorme. Aveam voie să purtăm o tonă de fard albastru și colanți albi și să dansăm cu toți băieții în costume sclipicioase stil Jonathan Ross[1]. După cum a observat Heather mai târziu, într-unul dintre rarele momente de melancolie de după divorț, ne-am distrat mult, mult mai mult ca ea. La vremea respectivă nu ne-ar fi venit să credem așa ceva. Ni se părea cea mai frumoasă și mai de invidiat ființă pe care o văzuserăm vreodată.

— O, da. Nu-mi spune. Când am întrebat-o dacă vrea să-mi fie nașă, a tras un fornăit și mi-a trântit: „Mersi, da' dacă vrei să te bagi în tot rahatul ăla, te rog să nu mă implici, Natasha", după care s-a întors la yoga și muesli-ul ei.

---

1 Critic de film și prezentator TV englez.

— E foarte trist că el s-a ales cu simțul umorului după divorț, am spus eu, iar Tashy a încuviințat posomorâtă.

Apoi scoase capul din revistă:

— Ă... ce?

Sări și mai aduse câte un Baileys.

— Ce? am întrebat eu.

— Păi, mai știi când ziceai ce toante eram noi la șaișpe ani?

— Mm?

— Habar n-ai peste cine a dat mama la poștă. I-a chemat toată familia.

Pot să zic că o iubesc pe mama lui Tashy, Jean. Chicotește și se îmbracă prea tinerește și bea prea mult gin tonic – din care cauză o face pe Tashy de râs în ultimul hal. E fascinant cum, deși amândouă suntem trecute de treizeci de ani, devenim adolescente bosumflate când ne confruntăm cu mamele noastre. Era și mai rău în ultimul timp, cu toate pregătirile de nuntă, și cel puțin de vreo două ori Tashy plecase de-acasă trântind ușa și zbierând (și-i era rușine să povestească despre asta, chiar și după două pahare de vin): „Nu mai încerca să-mi controlezi viața!". Hotărâse că, din moment ce ea și tatăl lui Tashy (erau divorțați și se înțelegeau mult mai bine ca părinții mei) plăteau cea mai mare parte din petrecerea asta monstru, ei aveau dreptul să decidă în legătură cu orice, inclusiv lista de oaspeți, șervețelele și porcărelele alea îmbârligate de migdale zaharisite. („De ce plâng pentru niște migdale zaharisite?" mă întrebase Tashy. „Nu mai vorbesc cu ea o săptămână. Vaca!") E cu totul altfel decât mama, care într-adevăr visează urât după *Crimewatch*.

Dar asta nu rezolva problema.

— Peste cine?

— Ne-a trecut, nu?

Am știut imediat.

— De-asta ai adunat aici toate sticlele astea de Baileys? Ca să mă înmoi?

Ea dădu din cap rușinată.

— L-a invitat pe Clelland.

* * *

— Cu toată familia, spuse Tashy, cu minima decență de a arăta un pic încurcată. Știi că părinții noștri erau prieteni de mult, dinainte ca noi să fi intrat la școală. Toate petrecerile în caftane din anii '70. Probabil își aruncau toți cheile în castroane.

— Să nu ne gândim la asta, am zis eu.

Oi fi fost eu adultă de secole, dar tot nu-mi plăcea să mi-i imaginez pe părinții mei făcând de-astea. În plus, inima îmi bătea ca nebuna și creierul meu obosit se chinuia să înregistreze vestea.

— În fine, au pierdut legătura, dar mama a dat peste maică-sa la poștă – pe bune, dacă ea crede că o să fie mai slabă ca mine la nunta asta nu știe ce-o așteaptă, scroafă uzurpatoare – ei, și încep ele să vorbească, și mama normal că nu poate să-și țină gura și...

— Stai, am spus, întrerupându-i pălăvrăgeala isterică și ridicându-mă dramatic în capul oaselor. Vine Clelland?

— Ă, da.

— Bun, deci putem să lăsăm fazele plictisitoare cu poșta?

— Ah, Doamne, ai dreptate, Flo. Ce egoistă sunt! Nu eram ocupată sau ceva.

— Atâta tot... m-ar fi ajutat să știu dinainte.

— Și pe mine, zise Tashy. Nici nu cred c-o să încapă toți în cort.

Sigur, deși trecuse și ea prin asta, nu puteam să mă aștept ca Tashy să ia treaba asta așa în serios ca mine. Și, bineînțeles, de fapt nu-l cheamă Clelland. Nimeni n-are așa un nume, poate doar vreun actor american de seriale. Părinții noștri erau prieteni, iar pe tatăl lui îl cheamă John Clelland, deci și pe el la fel. Oamenii mari îi spuneau „micuțul John", iar el ura chestia asta cu atâta patimă că a refuzat să răspundă la orice în afară de numele de familie până ne-am obișnuit. Pe urmă am descoperit cartea aia porno, *Fanny Hill* de John Cleland și a fost și mai rău.

Ăsta e Clelland. Pătimaș. El fusese prima mea feblețe. Prima feblețe a lui Tashy luase felicitarea de Valentine's Day pe care i-o mâzgălise ea singură într-a șasea și o arătase la toată clasa, stârnind râsete gălăgioase și obscene. A mea nu știuse că exist luni de zile. Am invidiat-o mult pe Tashy.

Era înalt pentru vârsta lui, brunet, cu sprâncene expresive: arăta foarte hotărât și concentrat. Bântuia mult de unul singur, fapt care pe vremea aia mi se părea că-l face romantic și deosebit, nu îngrozitor de însingurat – cum mă gândeam eu acum și „într-o fază ciudată a dezvoltării" – cum pune mama problema. Avea două ore de engleză, lunea și joia, ceea ce era minunat, pentru că puteam, când ieșeam de la chimie, să „fiu pe-acolo întâmplător" și să-l salut, cu Tashy împiedicându-se pe lângă mine, moartă de râs. El era obligat să-mi răspundă la salut fiindcă părinții noștri se cunoșteau, chiar dacă era cu doi ani mai mare, așa că orice altceva ar fi fost *verboten*[1] cu desăvârșire.

La petrecerile în familie stătea prin colțuri, îmbrăcat tot în negru, citind ursuz din Sartre sau *Stăpânul Inelelor*, ascultând Echo and the Bunnymen în căști,

1 Interzis (germ.).

refuzând să mănânce carnea la grătar, iar adulții cotcodăceau și chicoteau despre el și eu mă înfuriam pe ei în numele lui, dar niciodată n-aveam curajul să mă duc la el să-i spun mai mult decât „bună", roșie la față și cu inima-n gât.

Așadar, pentru mult timp am fost unul dintre oamenii enervanți care bâzâiau în jurul lui, bătându-l la cap să-și facă ordine în cameră. Până când am împlinit șaisprezece ani. Mare an a fost ăla.

Și acum aveam preaviz de o zi să-l revăd. După șaisprezece ani.

* * *

Cu câteva săptămâni înainte, de ziua mea, când am făcut treizeci și doi de ani, am fost la Bluebird, am luat o cină elegantă și am băut Veuve Cliquot și am vorbit despre niște cunoscuți care divorțau, ceea ce ne făcea să ne pară bine că încă nu ne căsătoriserăm. În afară de Tashy, care era pe cale să se mărite și fusese galbenă-verzuie toată seara. Pe urmă a început cineva cu prețurile caselor, și nici una dintre femei nu mânca pâinea aia delicioasă, și jucăriile erotice și tot ce-mi luase lumea începea să mi se pară un pic aiurea, și am început să mă simt de-a dreptul prost că am insistat ca toți oamenii să iasă și să cheltuie ce s-a dovedit a fi o groază de bani ca să sărbătorim cam fără vreun motiv anume. Pe urmă am ajuns acasă și m-am purtat groaznic cu Olly și am stat jumate de oră cu lupa să-mi număr ridurile, pe urmă m-am întrebat dacă o să am vreodată un copil și pe urmă m-am culcat. N-a fost mereu așa.

Eu și Tashy plănuiserăm ziua mea de la șaisprezece ani aproape la fel de minuțios ca nunta asta, și

cu mult mai mult entuziasm. Urma să avem un fel de vin spumant, un punch.

— Eu îl fac! a spus tata sever. Nu vreau să i se facă rău cuiva.

— Da' doar n-o să rămâneți sus! m-am smiorcăit eu.

— Ba bine că nu. Crezi că n-am mai fost la o petrecere de adolescenți? O să patrulăm etajul. Cu pistoale.

— VĂ ROOOG! O să fie cea mai nasoală petrecere!

Până la urmă, să le dea Dumnezeu sănătate, l-au împrumutat pe babysitter-ul frățiorului lui Clelland și l-au pus să stea la etaj, iar ei s-au dus la un băruleț din apropiere și și-au lipit urechile de pereți. Am fost singura care a vomitat.

Exista un motiv pentru care abia așteptam petrecerea. Aveam și eu primul meu prieten.

Clelland fusese plecat mai toată vara. Eu mă complăcusem într-o depresie de coșmar, lucrând la o cooperativă și străduindu-mă să le mănânc alor mei zilele. Pe urmă, fix la sfârșitul după-amiezii... apare el, bronzat, slab și răpitor.

— Bună, spuse Clelland, luându-și ochii de la sacoșa cu legume pe care era pus să și le cumpere și să și le gătească singur de părinții lui care încercau să-l scoată din faza de vegetarian prin care trecea (mie mi se părea că e nemaipomenit de nobil).

— Salut.

Am înghițit în sec. Băiatul ideal pentru mine – mai mult ca Paul Young, John Taylor și Andrew Ridgeley la un loc – era acolo, chiar în fața mea... suplu și bronzat. Trebuia să fiu calmă. Trebuia!

— Nu te-am mai văzut pe-aici, am zis pe un ton plictisit.

— Bună, răspunse Clelland, înghițind și el în sec. Păi, am călătorit și eu un pic.

— P-pe bune? m-am bâlbâit. Drăguț.

— Nu chiar.

Ridică din umeri neconvingător, uitându-se la uniforma jegoasă de nailon în care-mi petrecusem, evident, toată vara.

— Dar am cunoscut niște oameni, știi. Elevi și de-ăștia, am socializat pe-acolo. Pe urmă ne-am dus în Spania cu toții, am găsit un loc superieftin, am zdrobit struguri ca să facem un ban și am dormit sub cerul liber. Ne-au lăsat să bem cât vin vrem. Am luat banii pe care i-am câștigat și am fost cinci zile la Glastonbury. Da' n-a fost așa minunat.

— Foarte bine! am spus eu. Adică, pardon, îmi pare rău că nu te-ai distrat.

— Da? Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, ăăă... Ratboy[1] a distrus refugiul de la stația de autobuz și au pus altul în loc. Pe urmă l-a stricat iar.

Clelland își mușcă limba.

— La ce oră termini?

M-am simțit de parcă aș fi luat un pumn în stomac.

— Ă... am făcut.

Efectiv nu-mi aminteam.

Am mers împreună spre casă în seara respectivă, prin căldură, iar el mi-a cumpărat o pungă de chipsuri și am stat întinși pe iarbă și le-am mâncat uitându-ne la stelele nu atât de frumoase ca alea de deasupra viilor din Spania, dar care-mi plăceau. Pe urmă ne-am sărutat, și ne-am sărutat, și ne-am sărutat, și ne-am sărutat cum numai adolescenții sunt în stare, înlănțuiți ca două mlădițe crescute împreună. Apoi, într-un târziu, când adulții – cei ofiliți, cei deposedați – au început să apară, am luat-o încet spre casă, eu făcând tumbe în sinea mea.

---

1 Aluzie la protagonistul filmului omonim din 1986.

Am avut câteva săptămâni de vis. Ne pupam, citeam, stăteam de vorbă, ne trânteam pe jos și ne bârfeam părinții, beam cidru, ne făceam că nu ne cunoaștem când dădeam peste colegi prin oraș, nu făceam sex. Dacă stau să mă gândesc, asta mă uimește în ziua de azi. Credeam că toată lumea era ca mine, și acum îmi dau seama că și cei mai respectabili dintre prietenii mei (de fapt, cu cât erau mai sus în societate cu atât mai ca iepurii o făceau) se tăvăleau din adolescența timpurie, în timp ce eu îi tot mutam mâna lui Clelland, disperată să fac mai mult, dar disperată să nu fiu în inferioritate.

Doamne Dumnezeule, eram inutilă. Și uite ce-am pierdut, crezând că toți băieții or să fie la fel de tari. Mi-a luat ani de zile să-mi dau seama, și pe cuvântul meu, mi-ar fi plăcut la nebunie să mă fi bucurat matur și voluptuos de relații adulte când aveam o talie de viespe, un fund ferm ca de băiat și brațe suple. Viața e o curvă.

Dar pe-atunci mi se părea perfect. Am mers la Brighton, am închiriat un scuter cu inima-ndoită, simțeam că trăiesc *La Dolce Vita*. Ne-am sărutat pe pietre, după copaci, în tren, oriunde se putea, iar puștanul sensibil și introvertit s-a dovedit a fi amuzant, tandru, plin de idiosincrazii și tot timpul gata să turuie despre George Orwell, Hunter S. Thompson și Holden Caulfield când nu eram atentă. Ne adoram. Până când...

— Aberdeen? m-am holbat la el.

Încerca să pară trist și nu încântat că merge la universitate în același timp.

— A fost la limită. Știi și tu. Aproape că nici nu m-au primit.

— Unde e Aberdeen? E pe vreo insulă sau unde?

— Nu, e în nordul Scoției.

— Ăia vorbesc engleză?

— Da, cred că da.

M-am uitat lung la el, neîncrezătoare.

L-am lăsat în sufragerie, m-am dus în garaj, am luat harta veche a lui tata și am dibuit cele două pătrate în care se întâlneau locurile cu pricina.

Aberdeen e la cinci sute opt mile de Londra.

— Aberdeen, am zis, respirând adânc și încercând să vorbesc rar, deși inima-mi bătea să-mi sară din piept și nu eram sigură dacă nu cumva o să izbucnesc în plâns, e cel mai departe posibil de Londra.

— Știu, a spus Clelland, cu zâmbetul ăla șmecher cu gropițe al lui. Ori acolo, ori la colegiul tehnic de-aici.

— Mă părăsești, am spus eu.

Calmul pe care încercasem să mi-l păstrez mă ținuse mai puțin de cinșpe secunde. Și totuși, la vremea respectivă nu puteam să fiu decât puțin conștientă de proporțiile dramei.

— Of, scumpa mea Flora... M-a strâns în brațe. Plec. Mă duc la facultate. Nici n-ar conta unde. Suntem încă tineri, știi?

Nodul din gâtul meu era ca o rachetă.

— Dar ne iubim!

M-a îmbrățișat și m-a ținut la piept:

— Știu. Știu. Tu și eu. Să cucerim lumea, mai știi?

— De la cinci sute opt mile distanță.

Părea că suferea; cred că știa de-atunci, sau avea măcar o vagă bănuială, despre ce se întâmplă cu iubirile din copilărie când unul din cei doi depășește faza. Și cred că și eu știam.

— O să vin acasă în vacanțe, a încercat s-o dreagă jalnic, parcă vrând să găsească un compromis.

Mama m-a văzut tropăind pe scări spre camera mea.

— Ce-i, draga mamii?

— NIMIC! am zbierat în stil pur adolescentin, crezând că maică-mea n-avea cum să înțeleagă ce mi se-ntâmplă (ca să descopăr peste vreun an, doi că-nțelegea mult prea bine).

Cum ar putea? Cum ar putea oricine să știe? Nimeni nu iubise așa vreodată. Nimeni nu era așa ca dragul meu Clelland. Nimeni nu vedea.

M-am uitat pe geam cum, după ce așteptase jumătate de oră, s-a târât ciudat pe poteca din grădină, și am plâns cu gândul grandios dramatic că n-am să-l mai văd niciodată.

O, Doamne, petrecerea. Am încercat s-o anulez, dar mama și Tashy m-au convins că sigur o să vină și Clelland. Plus că anunțaserăm pe toată lumea.

Chestia e că popularitatea e cu schepsis. E contagioasă. Nu puteam să ne abținem. Era perioada tezelor, era destul de dur și, dintr-un motiv sau altul, în anul ăla toată lumea se hotărâse să ne urască.

Nu mă gândisem că s-ar ajunge la o petrecere, totuși. La urma urmei, tuturor le plac petrecerile, nu-i așa?

Purtam o rochie roșie, vag provocatoare de la Clockhouse, pe care o adoram și în care-mi petrecusem toată seara, trăgând de ea și panicându-mă că arăt grasă. (După cum se vede în poze, arătam minusculă. De ce naiba nu mi-am dat seama cât noroc aveam înainte să încep să port numai mâneci lungi și să nu mai îndrăznesc să-mi pun o fustă mini?) Ce deprimant. Când văd toate adolescentele din ziua de azi defilând aproape goale, ca Britney, nu-mi spun ia uite-le și pe astea, parcă-s marfă proastă. Ei, poate uneori, un pic. Dar de cele mai multe ori mă gândesc, bravo, fetelor, pentru că odată cu începutul studenției am trecut direct la salopete și pulovere lălâi și nu mi-am mai recuperat niciodată corpul.

Tashy mă machiase, inspirându-se după o chestie din revista *Jackie.* Am încercat s-o copiem migălos și într-o oarecare măsură nefericit, de aveam câte o linie subțire de fard roz pe fiecare obraz și ochii făcuți cu un albastru foarte, foarte intens. De fapt acum probabil ar fi OK; probabil aș arăta ca Sophie Ellis Bextor. Dacă ar fi o tipă de treijdoi de ani care arată așa și-așa, nu o mare preoteasă extraterestră de douăspatru.

Îmi pusesem sutienul cel bun, mă spălasem pe dinți de o mie de ori și eram disperată, disperată ca pe poteca din grădină să vină măcar un singur băiat.

N-a venit nici măcar o singură persoană.

Am stat și am băut punciul și am mâncat chipsurile, dar n-am scos o vorbă. Stăteam lipite una de alta și ne prefăceam că nu plângem. M-am uitat la prietena mea cea mai bună și mi-am simțit inima cum se strânge și se stinge. Era un test al vieții. Am dat greș.

— După asta, școala o să fie mult mai mișto, a jurat Tashy dârză.

Ne-am gândit să distrugem câteva chestii oricum, ca să creadă ai mei că totuși a venit cineva. Dar n-am făcut asta. Până la urmă ne-am uitat la *Dinastia.* Au fost cele mai lungi patru ore din viața mea. Rimelul mi-a curs și mi-a umplut rochia Clockhouse de pete.

După câteva săptămâni tata ne-a părăsit. Chiar pe vremea asta, dacă-mi amintesc bine. Mda, ar fi o aniversare frumoasă pentru mama mâine.

* * *

Tashy încă vorbea, dar eu nu o ascultam. Retrăiam noaptea în care am împlinit șaisprezece ani.

— Problema ta e că ți se pare că ai o singură iubire adevărată, spunea Tashy, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Da, am zis eu.

— NU! a zis ea. Nu e asta, nici vorbă. Ce vreau să spun e că n-o să fie chiar la fel, dar asta e numai fiindcă nu e o chestie nouă. E pur și simplu altfel.

— Mai puțin mișto.

— Păi, știi, nu poate să fie totul ca prima oară de fiecare dată.

— De asta e așa nasol să fii adult, am spus eu. Nici nu mai știu cum a fost prima dată când am citit *Cronicile din Narnia: Leul, Vrăjitoarea și Dulapul.* Dar a fost cea mai mișto chestie la vremea aia.

— O, n-ai mai vrea să ai iar șaișpe ani, nu? A fost un iad. O, Doamne, îți amintești de petrecerea aia...?

— Nu, am spus. *A fost* un iad atunci, am încuviințat, gândindu-mă de câte ori luaserăm prânzul împreună, stresându-ne dacă o să ne crească un sân mai repede ca celălalt, dacă Loretta McGonagall ne vorbește pe la spate (așa era), sau dacă o să ne invite Marcus la petrecere (nu ne-a invitat, deși l-am rugat, nenorocitul. Doar fiindcă nu purtam tocuri cui și nu ne lingeam. Păi, normal că de-aia). Dacă aș putea să fac totul din nou cu mintea de-acum, n-aș face așa un ghiveci.

Tashy se ridică în fund.

— N-ai făcut nici un ghiveci! Uită-te la tine. Slujbă bună. Mașină elegantă. Gagiu minunat.

— Da, da, da, am zis holbându-mă în tavan. Mai știi ce-ai zis c-o să facem când terminăm școala?

Tashy se gândi un moment, după care izbucni în hohote de râs.

— O, da! Să ne luăm o mașină, să facem turul Europei, desenând caricaturi și portrete, să ajungem în Paris, celebre și bogate, să trăim într-o mansardă, să luăm o pisică, pe urmă... stai să mă gândesc...

eu trebuia să mă mărit cu nu știu ce prinț, iar tu să te muți la New York și să semeni foarte tare cu Audrey Hepburn.

De când am făcut treizeci de ani m-am cam supărat pe Audrey Hepburn. Toate creștem cu ea, și orice-ai face nu iese. Pune-ți silicoane și o să arăți ca Pamela Anderson. Fă-ți injecție în buze și probabil ai să te apropii de Liz Hurley. Fă riduri la nas și perie-ți părul mult și poate ai să te măriți cu Brad Pitt. Dar nimeni, nimeni, da' chiar nimeni n-a arătat vreodată ca Audrey Hepbun, și numai să încerci îți provoacă depresii crunte. Ați văzut-o pe actrița care a jucat-o în miniserial? Arată ca o creatură sașie, emaciată și dințoasă în comparație cu Audrey, și asta-i cea mai bună pe care au găsit-o din toată populația globului. În fine.

— În fine, am spus, zi că-s nebună, da' poate aș fi plănuit toate astea mai bine dacă nu mă duceam imediat la facultate să fac contabilitate și pe urmă să lucrez unșpe ani zece ore pe zi la o firmă.

— Zic că ești nebună. Abia dacă mai există prinți în Europa, și nu-l vrem pe Albert, mulțumesc.

— Hmm, m-am bosumflat eu.

— Flo, am făcut totul bine, știi. Tot ce ni s-a spus. Am avut grijă de noi. Și asta ne e răsplata. Vieți bune. Distracție.

— Dacă aș mai avea șaișpe ani... am spus melancolică.

— Ce?

— Mi-aș trage-o cu Clelland cu prima ocazie.

— Aș vrea eu să fi făcut tu asta, spuse Tashy. Atunci ai fi văzut că era un slăbănog dubios *alternativ*, la fel de timorat și adolescent și ciudat mirositor ca noi toți,

și n-ai mai fi tot aberat despre el la fiecare beție din următorul deceniu jumate.

— Nu fac așa! am protestat eu. Și oricum, tu n-ai un suflet romantic, am zis, arătând-o cu degetul.

— Da? Atunci ce-i aia, *BABY*?

Și mi-a arătat rochia care atârna de ușă.

* * *

— Pari distrată, spuse Olly în timp ce-mi călcam încet deux-pièce-ul cu pantaloni Karen Millen.

Mi-a plăcut la nebunie când l-am cumpărat, dar oare acum mi se părea un pic... de tanti? Bătrânesc? Nu chiar genul de ținută în care aș fi vrut să mă vadă prima mea iubire?

— Nu, deloc, am zis eu foarte distrată, cu privirea pierdută pe geam.

— Ești nervoasă că prietena ta cea mai bună se mărită?

— Știi, am auzit de oameni care s-au căsătorit și n-au murit, am spus. Nu mulți, totuși.

— Ei, nu-ți face griji, îmi zise el cu o scânteiere în ochi, și deodată m-a lovit sentimentul că plănuia ceva.

De fapt știam că e așa. Și nu mi-era clar cum mă făcea chestia asta să mă simt. Poate mi-ar fi dat emoții, dacă n-aș fi avut deja emoții îngrozitoare la gândul că urma să dau ochii cu Clelland. Ridicol, știu; pueril. Doar că nu dădusem peste el niciodată când venisem acasă la Crăciunuri sau așa și... ei, era pur și simplu interesant, atâta tot. Nu era nici pe pagina Friends Reunited. Nu că aș fi verificat prea des. Verificam toată ziua, dând note în mintea mea celor care mi se părea că o duceau mai bine sau mai rău ca mine.

— Pentru Dumnezeu! Nenorociții de la curățătorie mi-au micșorat pantalonii! Nemernici nenorociți inutili. O să-i dau în judecată, urlă Olly.

— Da, dragule, am spus eu și subit mi-am dat seama, cum stăteam acolo cu fierul de călcat în mână, cât de tare încep să semăn cu mama.

Capitolul 2

Era o zi minunată pentru o nuntă, dacă-ți plac chestiile de genul ăsta. Era cam a optișpea la care mergeam anul ăsta, dar foarte drăguță chiar și-așa. Aș zice că era un pic altceva, fiind a lui Tashy. Mă bucuram că Tashy nu mă bătuse la cap să-i fiu domnișoară de onoare. Când aveam șaisprezece ani numai despre asta vorbeam, dar miresele peste treizeci de ani se chinuie și-așa destul să arate tinere și inocente, fără să mai aibă un bătrân marinar[1] care se ține bățos pe lângă ele, încercând să facă conversație de complezență cu chelnerii și să ignore șoaptele („Ce păcat că n-a plecat încă...", „Se lasă așa târziu, fetițele astea din ziua de azi...") și nepoțica lui Tashy, Kathleen, s-ar pricepe de minune să pară proaspătă și de șaișpe ani și supraentuziasmată, deși ar avea grijă să fie foarte cool și să o arate – nu că noi fuseserăm altfel cândva, trebuie spus.

Biserica era răcoroasă și frumoasă și ne-am găsit locuri aproape de primul rând, făcându-le semne tuturor cu capul și cu mâna. Nici urmă de *el*, iar ai mei

1 Aluzie la poemul lui S.T. Coleridge, *Balada bătrânului marinar*, în care marinarul îi ține calea unui nuntaș pentru a-i spune o poveste moralizatoare.

veneau mai târziu. Nunțile astea tradiționale anglicane au ceva incredibil de evocativ, iar asta le ieșise foarte bine; așa de bine că la marșul nupțial mi-am înghițit o lacrimă. Olly mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

Tashy arăta fantastic, bineînțeles. Are gusturi excelente, iar cura aia de nimic-care-n-are-gust-de-caca funcționase în mod clar. Rochia mulată ivorie era de un bun gust incredibil, cu pantofi superbi brodați care abia ieșeau de sub poale, asortați cu crinii pe care-i ținea în mână. M-am întrebat pentru o clipă dacă o să crape rochia pe ea după ce o să se arunce asupra mesei cu gustări, după care mi-am dat seama că nunțile sunt făcute ca să te uiți cum toată lumea consumă cantități industriale de băutură și mâncare pe care le-ai plătit dar de care n-ai parte în cazul în care faci ceva nechibzuit, cum ar fi să te distrezi. Dar aici, în liniștea și pacea din biserică, nu puteam să fiu cinică.

Jurămintele au fost foarte tradiționale, iar Max a arătat și el OK, poticnindu-se și bâlbâindu-se răgușit la răspunsuri – nu că s-ar fi uitat cineva la el, desigur. Chiar și când eram copii, mirii erau interșanjabili. Barbie era aia importantă. Ken era și el pe-acolo.

Ochii mei tot scanau rândurile de bănci în căutarea lui Clelland, ca să fiu eu liniștită, dar nu-l vedeam. Poate era cheliosul ăla de-acolo... sau poate grăsanul în vestă colorată...

— Doamne, cât o s-o mai țină așa? îmi șopti Oliver făcând cu ochiul, deși tocmai cântase *Ierusalim* tare și fals, și în mod evident se distra de minune.

Am înghițit în sec, vinovată.

* * *

— Sper că nu-s prea multe crustacee, îmi zise Olly în timp ce intram în cortul mare, împodobit cu flori

și ornamente zburlite. Soarele se reflecta în multa argintărie foarte curată și-n multele pahare strălucitoare, așteptând să tot fie umplute de-a lungul nopții. Făcuserăm un milion de poze și tot nu-l văzusem pe Clelland.

— Sau orice cu nuci. Sau sosuri pentru salate.

— Sunt sigură că familia Blythe e prea rafinată pentru sosuri de salată, am spus eu și i-am strâns mâna prietenește.

Olly era omul cel mai mofturos la mâncare din câți cunoscusem în viața mea. Credeam că te dezvață de chestiile astea la internat, dar era clar că mă-nșelam, pentru că refuza să mănânce aproape orice nu era brânzet sau *fish fingers*, din tot felul de motive fabricate. „Păi, știi, chestiile vâscoase mă deranjează la stomac." — „Toate fluidele te deranjează la stomac." — „Mai ales alea vâscoase."

Am aruncat o privire peste mâncăruri. Excelent – cârnați pe băț, garnisiți un pic pretențios cu semințe de susan. O să se descurce cu ăștia, odată ce-a dat jos susanul. Și mă gândeam că ar fi timpul s-ajung și la mireasă, numai să am jumate...

Inima mi se opri în gât. Era acolo, la vreo trei metri de mine. Clelland. Exact cum îl știam. De fapt, arăta chiar mai tânăr. Pe urmă întoarse capul și dispăru în mulțime.

— Doamne! am spus.

— Știu. Semințe de susan, zise Oliver trist.

— Nu, nu. Numai că, am văzut o veche cunoștință. Trebuie să mă duc să... o salut.

— OK. Eu mă duc să-l bat pe Max tare pe spate într-o încercare ne-gay de a-i spune „bravo".

M-am dus unde îl văzusem pe Clelland. Dar chiar în timp ce mă îndreptam într-acolo, am simțit că ceva nu era în regulă. Îmi juca mintea feste? Cum putea

aia să fie o copie așa exactă a unui om pe care nu-l mai văzusem de șaisprezece ani? Adică, oamenii se schimbă în șaisprezece ani, nu? Ar fi total imposibil să fie altfel. Adică, sigur, eu abia dacă mă schimbasem, grație minunilor cosmeticii moderne... bine, poate un pic. Deodată am înghițit în sec și mi-am aranjat părul. Oare avea un tablou care se descompunea undeva în pod?[1]

I-am depistat iar sacoul negru. Vorbea cu una dintre chelnerițe cu spatele la mine. Am respirat adânc și m-am dus la el.

* * *

— Ăăă... bună!

Bărbatul se întoarse. Și imediat mi-am dat seama de greșeala mea. Asemănarea totuși era absolut extraordinară. Chipul lui se holba la mine. Ăsta nu era un bărbat, era doar un pic mai mult decât un băiat.

— Scuze, dar... îmi pari cunoscută.

— Sunt Flora Scurrison, am spus eu precaută.

Se crispă încă o clipă, după care pe față i se întipări un zâmbet larg.

— O, Doamne! Nu mă mai știi?

Mi s-a aprins un beculeț.

— Sunt Justin!

Justin, Justin...

Deodată am avut o revelație.

— O, Doamne.

— Da!

— Ești frățiorul lui Clelland.

Cel cu babysitter-ul.

---

1 Aluzie la romanul *Portretul lui Dorian Gray* de Oscar Wilde, în care portretul personajului eponim îmbătrânește în locul acestuia.

— Da! Te-am recunoscut din poze.

— Sunt ATÂT DE BĂTRÂNĂ, am spus eu, aproape fără să-mi dau seama.

— Toată lumea îmi tot spune ce mare m-am făcut. Am aproape șaptespe ani, de fapt. Destul de mare.

Arăta sfidător și asta mi-a amintit copleșitor de mult de Clelland.

— Semeni mult cu fratele tău.

— Nu semăn.

— Nu seamănă, spuse o voce adâncă.

M-am uitat în sus.

— Salut, Flora. Justin, dispari.

— Mereu mă tratezi ca pe un copil tâmpit, se strâmbă Justin.

— Pentru că te oftici și te plângi tot timpul.

Justin plecă ofticat, plângându-se.

— O să fie OK. Îi trebuie mâncare de vreo nouă ori pe zi, așa că bufetul e probabil cel mai bun loc pentru el.

Clelland era... cum să zic, era imposibil să-l fi confundat cu altcineva decât cu el însuși.

Se mai împlinise, bineînțeles; n-ar fi avut cum să fie atât de absurd de slab cum fusese; ăla e David Bowie și nimeni altul. Dar părul lui negru, rebel, era același dintotdeauna.

— L-am confundat cu tine, am spus eu, neîndrăznind să scot mai mult decât o propoziție scurtă.

— Doamne, chiar așa? întrebă el și se uită înapoi la fratele lui care se îndepărta umilit. Eram așa o creatură târâtoare la vârsta aia?

— Mai rău!

Am râs foarte ciudat, un pic gâtuit.

— Și măcar el nu poartă un tricou cu Morrissey! În fiecare zi!

— Iubeam tricoul ăla.

— Știu.

Am întins mâna:

— Clelland, mă bucur să te văd.

— O, Doamne, zi-mi John. Nimeni nu-mi mai zice așa.

— Ei, na? Parcă ai jurat că n-o să te lași doborât de „fascismul burghez dictatorial al numelor".

— Da? Tu îți mai scrii numele P-F-L-O-W?

— Nu, am zis eu, roșie ca racul.

— Ei... și, ce-ai mai făcut?

Arăta... arăta grozav. Și ironic amuzat să mă vadă.

— Păi, multe chestii, am spus eu, iar el a luat două pahare de șampanie de pe tava unui chelner în trecere.

— Da?

— Nu! Păi, m-am dus la facultate și pe urmă mi-am luat o slujbă și m-am mutat înapoi în Londra.

— Astea-s trei chestii.

— Întinse pe o perioadă destul de lungă.

Am tăcut amândoi o clipă.

— Dar tu ce-ai mai făcut? am întrebat stânjenită.

Ciudat, privind peste umăr îl vedeam pe Justin, care dăduse peste Olly la bufet și îi arăta fel de fel de mâncăruri.

Clelland – John, dar nu puteam să mă gândesc la el așa – ridică din umeri.

— Păi, m-am dus la Aberdeen.

— Îmi amintesc, am zis încet.

— Sigur că da, spuse el la fel de stânjenit pentru o secundă, ceea ce m-a liniștit teribil.

După cum decurgea conversația noastră, începeam să mă întreb dacă nu cumva inventasem toată povestea noastră de dragoste într-un moment de nebunie

și eram doar cunoștințe vagi care se salutau la un bal al clubului Rotary[1].

— După aia am intrat în VSO[2] vreo doi ani – ieșit, văzut lumea, știi tu.

— A, da. Și unde ai ajuns?

— Africa.

— Uau, nu-mi vine să cred!

— O budă cu totul și cu totul odioasă. M-a dezgustat cap-coadă. Voiam să fac malarie ca să mă trimită acasă.

— Doamne, nu ți-am mai dorit moartea de secole, am spus eu, fără să gândesc.

Nu era un moment plăcut. Olly apăru împiedicându-se.

— Christoase, Flo, nu pot să mănânc nimic. Știi că au pus migdale în salată? Ai fi crezut că au pregătit și niște *fish fingers*, să fie acolo. O să fie mai nasol ca la nunta Stricklanzilor, și acolo mi-a fost rău.

— Erai beat.

— Aoleu, da.

Clelland ridică o sprânceană.

— El e Oliver, l-am prezentat eu. Ăăă... prietenul meu.

De ce „ăăă"? Eram conștientă că nu arătam prea încântată.

Clelland întinse mâna:

— Bună.

— Bună, spuse Olly, întinzând și el mâna.

— Clelland e un prieten vechi de la școală.

---

1 Club internațional ce reunește persoane influente în scopul de a promova etica și pacea în lume.

2 Organizație internațională, bazată pe voluntariat, care luptă împotriva sărăciei mondiale.

Nu-i povestisem niciodată lui Olly despre Clelland. În primul rând pentru că urmam regula tâmpită cu „nu-i spune noului prieten despre foşti, trebuie să creadă că eşti virgină". Pe urmă... ei, unele chestii sunt prea intime. Şi în plus, cred că nimeni nu trebuie să ştie totul despre adolescenţa celuilalt, altfel nimeni n-ar mai ieşi cu nimeni.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Olly repezit.

Uitându-mă la amândoi, m-am simţit deodată foarte ciudat. Nu-i comparam. Clar nu. Nu era o competiţie. Clelland încă avea toate şansele să mi se pară un mucos răzgâiat.

— Olly e avocat, am spus eu, încercând să-l ajut.

— Pe bune? Şi am dat mâna cu tine? zise Clelland şi zâmbi.

Abia dacă-l văzusem vreodată zâmbind. Rebelii din suburbii nu prea zâmbesc. Vorbesc destul de mult despre sinucidere şi Leonard Cohen. Era minunat. Dinţii îi erau puţin strâmbi şi incisivii băgaţi înăuntru.

— O, Sfinte Sisoe, scuze. Dar te terminăm cu adevărat numai dacă eşti companie multinaţională, spuse Ol. Al şaişpelea cerc al infernului, pe bune.

— A, deci nu eşti un băieţaş de-ăla care face reclame la televizor pentru doamne grase care cad de pe scaune la serviciu.

— Nu. Deşi o ajut pe Flo, ştii, când i se-ntâmplă acasă, spuse Olly rânjind.

— Da, răspunse Clelland în felul în care se cere să răspunzi când cineva a făcut o remarcă un pic deplasată.

Nici eu nu-mi dădeam seama dacă i se părea amuzant sau nu.

— Ei, tu în ce domeniu lucrezi? întrebă Olly uitându-se cu coada ochiului la o chelneriţă care ducea un bol cu biscuiţi de crevete şi luând patru bucăţi.

— Cum de poți să mănânci susan pe pâine prăjită și nu poți pe cârnați? am întrebat fără să gândesc.

Amândoi s-au uitat la mine.

— Pentru că e pâine prăjită, zise Olly, ca și cum i-ar fi dat o explicație unui copil de patru ani. Cu pâine prăjită merge orice.

Clelland se bosumflă la mine.

— Ă... sunt un logistician etic.

— Un ce? am spus eu.

— A. Dai spectacole multe? întrebă Ol. Păpuși și așa mai departe?

— Nu...

— Bine, atunci ce-i aia?

— Păi, încerc să plasez încărcături cu ajutoare pe cele mai bune trasee. Să elimin pericolul să fie prădate de armate, chestii de-astea.

Recunosc. Mi-a crescut inima. Era exact genul de muncă pe care l-aș fi visat făcând-o. Mă rog, asta sau un fel de poet disperat à la *Moulin Rouge*, dar asta – eroic, bun, bărbătesc – l-am vizualizat stând în picioare pe spatele unui elefant. Apoi, mi-e și rușine să spun, m-am văzut pe mine arătând ca Meryl Streep în haine stil *Departe de Africa*, spunând: „Am avut uo fiermă în Efrica..."

— Nu-mi place deloc, zise Clelland. E o slujbă de rahat.

— Serios? Sună interesant, spuse Olly.

Clelland își trecu mâna prin păr:

— Toată lumea zice așa. E numai birocrația guvernului de dimineața până seara, și nici n-aș ști să vă spun cât bine reușim să facem până la urmă. E clar că nu îmbunătățim starea lucrurilor. Doamne, scuzați-mă. Sunt deprimant rău pentru o nuntă? Am fost mereu așa?

S-a uitat drept la mine, dar eu n-am putut să-i susțin privirea. Vino-ți în fire, mi-am spus îndârjită. În orice clipă Olly avea să observe sigur aburii care-mi ieșeau din cap și să-mi provoace neplăceri.

— Ai fost mai rău, am răspuns.

* * *

La nunta lui Heather, chiar înainte de ziua mea, flirtasem nebunește cu cavalerul de onoare, am dansat cu toți chelnerii posibili și am ajuns să împart o sticlă de șampanie lângă arteziană cu un Clelland ursuz, care vorbea despre imperativul burghez fără noimă al sclaviei forțate[1]. Erau vorbe goale, bineînțeles. E doar o coincidență că în cazul surorii lui Tashy s-au adeverit.

— Eu n-o să mă însor niciodată, a spus el, iar inima mea de adolescentă încremenise.

Ce era-n capul meu? Chiar credeam c-o să fugim în Gretna Green? De ce mi se părea că tipii cu doi ani mai mari ca mine sunt maturi? Pentru că habar n-aveam de nimic, presupun.

— A, am făcut eu, jucându-mă studiat cu trandafirii ofiliți din buchet.

Am dat cu mâna prin fântână într-un mod care mi se părea ademenitor.

— Sclavie ritualizată, s-a bosumflat el, trăgându-mă la piept. Pentru femei și bărbați.

Mâna lui lungă și fină mângâia dantela rochiei. Am tremurat. Ne giugiuliserăm serios de tot până atunci, dar eu tot îmi făceam un scut din vorbele alea moralizatoare „nu sunt curvă", „ai mei mi-au zis de SIDA",

1 Se referă la instituția căsătoriei.

„nu vreau să rămân gravidă-n școală și să mă ratez“ și nu-l lăsasem să treacă de banda boxerilor mei C&A.

— Ești minunată, mi-a spus.

Radiam. Folosise asta ca scuză să-și lase mâna să alunece sub cele șaisprezece rânduri de tul de pe mine. Deloc de mirare, s-a pierdut pe drum lamentabil, și tot romantismul a început să se dilueze în timp ce ne sărutam în continuare, el bâjbâind disperat să treacă de niște tivuri zdravene, un pic mai sus de genunchii mei.

Cu cât pipăia mai mult, mai frenetic, cu atât mai stânjenită și jenată am devenit. Nu așa descriseseră treaba în numerele noastre de reviste *Cosmopolitan* șterpelite. Și nu se întâmpla așa ceva nici în *Lace* sau *Sweet Valley High*.

— O, Doamne, a spus Clelland încins și frustrat.

Am înghițit în sec, încă în stadiul sărutatului când conștientizezi bine ce faci cu saliva.

— Ăăă... am făcut eu.

Apoi a găsit-o.

— Aah! am zis.

S-a uitat la mine, dar cu o privire încețoșată, ca și cum nu m-ar fi văzut.

Am înghițit iar în sec.

— Nu pot, am spus ferm.

— Ce – niciodată? a întrebat el, concentrându-se asupra mea.

— Nu știu...

— Îmi pare rău, s-a bâlbâit el, dar ești p-prietena mea, Flo, și m-mă gândeam că...

Era așa roșu la față că am crezut c-o să-i explodeze capul. Nici bâlbâiala asta nu-l ajuta cu ceva.

— N... nu cred.

— Sigur, a spus el.

— Toată lumea! Fetelor! Băieți! s-a auzit mama lui Tashy din casă. Haideți! Tăiem tortul!

Ne-am uitat unul la altul, două căprioare speriate.

Clelland a dat să-și retragă mâna, dar înainte să reușească, m-am ridicat repede. Eram toată roz ca rochia. Am fugit în casă, lăsându-l pe Clelland confuz, uitându-se după mine.

* * *

Heather arăta ca din poze, părul îi era la fel de rigid cum îi fusese de dimineață, dar acum avea o tendință imprevizibilă spre stânga.

Își ținea mâna peste a lui Merrill. Tortul era un coșmar absurd de șaișpe etaje, cu flori care se buclau crocant pe fiecare colț. Am închis ochii strâns.

— Ce faci? mi-a șoptit Tashy, care era ușurată că apărusem.

— Îmi pun o dorință când se taie tortul.

— Nu-ți pui o dorință când se taie tortul la o nuntă. Confunzi cu suflatul în lumânări de ziua ta.

— Ba-ți pui o dorință, am spus eu, supărată pe ea.

— Chiar dacă ți-ai pune o dorință, n-ar fi a ta, nu? Ar fi a lor, să ceară mulți copii sau ceva. Bleah! Închipuie-ți-o pe Heather făcând copii!

— Bleah! am făcut și eu, zâmbind, și m-am simțit un pic mai bine.

Apoi au ridicat cuțitul. Am închis ochii oricum.

„Aș vrea... aș vrea să fiu mare și dragostea să fie simplă."

* * *

Destul de ciudat, după poze și toast, m-am simțit altfel, într-un mod straniu. O stare asemănătoare cu

cea pe care o ai când devii major, când primești numărul de asigurare națională, o stare pe care n-o mai avusesem.

Acum, în orice caz, un băiat mă atinsese. Eram femeie. Făcusem alegerea unei femei. Aveam de gând să mă port ca atare. Și, bineînțeles, eram disperată să nu-l pierd.

M-am dus drept la Clelland, care arăta total nelalocul lui în cămașa neagră pe care insistase s-o poarte, l-am târât pe ringul de dans și l-am sărutat ca o femeie adevărată. Abia după niște ani mi-am dat seama ce copilăresc și penibil trebuie să li se fi părut familiilor noastre.

* * *

Și, desigur, familiile nu te lasă niciodată să uiți. Tata tocmai ajunsese la nunta lui Tashy, târziu și cam nervos. A venit la mine, Clelland și Olly, zbierând:

— Salut, tinere Clelland! Mă bucur să te văd! Ia zi, promiți să n-o pupăcești pe fata asta toată seara, hm? Ca la unele nunți de care nu vreau să pomenesc.

Îl bătu zdravăn pe spate și horcăi de râs.

Olly se zbârli.

— Tata! am țipat eu agonizând de rușine. Aia a fost de mult.

— O să încerc, zise Clelland amuzat.

— Bună seara, domnule Scurrison, spuse Olly.

Tata a fost cam nepoliticos cu Olly. Nu știu de ce, dar, dacă mă gândesc mai bine, tata se preface că place pe toată lumea, când de fapt are păreri foarte puternice despre oameni foarte diverși, de la Jim Davidson[1] la Tony Blair.

---

1 Comic englez.

— A, da, salut, Oliver. Nu te-am văzut. Ai mai slăbit?

Nu era drept. Nu era vina lui Olly că făcuse un pic de burtică. Lucram ore lungi și, dacă practic nu mănânci nimic și pe urmă trebuie să te umfli cu cârnați – na, lucrurile mai scapă de sub control. Arăta bine în costumul lui cu vestă, oricum.

— Ăăă, nu. Ce mai faceți?

— Bine, bine! Doar să mă ții departe de mama Florei.

Am făcut o grimasă. Îmi dau seama că pentru tata e important să ia despărțirea lor ca pe o glumă. O farsă de genul *Ooh, Vicar, where's my knickers?*, dar nu trebuie să-mi și placă. Eu am fost aia care suna acasă în primul semestru de facultate și o asculta pe mama bocind patruzeci de minute fără întrerupere. Eu sunt aia care trebuie să fie de găsit în fiecare seară acum, sau sună la poliție. Să fii copil unic al unei mame nevrotice poate să fie și mai nasol decât pare. Și era vina lui.

De ce se despart atâția oameni așa? „Așteptăm doar să plece copiii de-acasă." Ce înseamnă asta? „Așteptăm până copiii noștri fac primii pași nesiguri în lume, își definesc personalitatea și identitatea și se întreține singuri pentru prima oară, pe urmă le dăm în cap."

Îl iertasem pe tata. Sigur, nu prea ai de ales, decât dacă vrei să transformi chestia asta într-un blestem al sângelui care se transmite din generație-n generație. Tot ce pot să spun e că aia avea douăzeci și nouă de ani, relația a durat șase luni și pe urmă normal că a vrut să vină înapoi acasă. Mi-a spus că era ultima lui șansă; ultima dată când putea să facă altceva, că o să înțeleg când o să mai cresc și, acum când mă uit la viața mea, sinceră să fiu, cam înțeleg.

Am fost furioasă când mama nu l-a primit înapoi. O parte din mine voia pur și simplu să se evapore totul ca să fie ca înainte, sau, mai bine zis, cum voiam eu să fie, mai mult ca-n *The Good Life* decât ca-n *Butterflies.* Dar m-am bucurat că n-a făcut-o. M-am bucurat că i-a rezistat. Fiindcă, deși n-aveam eu în spate douăzeci de ani de căsnicie și nu știam prea multe despre viață (deși mie mi se părea că știu tot), mi-ar fi plăcut să fiu la fel de fermă ca ea cu iubirea vieții mele.

O vedeam acum intrând, dar m-am hotărât s-o ocolesc până scap de tata. Uitându-mă la ea, am fost șocată ce bătrână arăta; taică-miu arăta ca un bărbat de vârstă mijlocie, vesel, grăsuț, cu început de chelie, așa cum sunt vreo zece milioane de bărbați în țară; om cu stare. Mama era crunt de slabă pentru vârsta ei – mereu încercam s-o fac să bea shake-uri din cauza fazei cu oasele casante – și mergea ca și cum ar fi avut dureri. Dacă te uitai atent, începea să aibă un pic de cocoașă. Odată ce lumea ți-a fost distrusă, nu e cale de-ntoarcere, mă gândesc. Ea n-a reușit. Abia dacă-mi amintesc felul normal, lipsit de griji în care comunicam eu și mama când eram adolescentă – de obicei, cu bosumflări și ieșiri și uși trântite. Nici eu nu mă purtam prea bine. Dar acum, era mai mult ca o bunică încuiată în casă, și nu credea în nimic.

* * *

Doamne, Tashy era genială pe vremea aia. Nu puteam să mă hotărăsc ce era mai rău: că l-am pierdut pe tata sau că l-am pierdut pe Clell. De fapt, eram așa de absorbită în propria mea nenorocire, că abia dacă am consolat-o pe mama vreun pic, și n-o să-mi iert asta niciodată. Eu și Tashy am făcut un eveniment

din ruperea scrisorilor lui Clelland (pe care oricum le citeam; se distra de minune. Am primit numai trei, fiindcă nu puteam să-i răspund. Ce să-i zic? „Dragă Clelland. Viața mea e un căcat. Cu drag, Flora"?). Mi-am luat capul de la el cât de repede am putut, și de atunci am încercat să mă distrez cât mai mult. Uitându-mă la Ol, nu eram sigură că funcționase.

A fost o vârstă nefastă. Credeam că, fiindcă n-o să mă iubească nimeni niciodată, o să fiu singură toată viața. La urma urmei, când iubești numai doi bărbați și ăia te lasă în același timp, asta nu prevestește nimic bun.

* * *

Există un motiv pentru care nu uităm niciodată prima iubire, după cum Tashy mi-a tot explicat cu răbdare de multe, multe ori. Trupulețele noastre tinere fierbând de hormoni n-au mai simțit așa ceva niciodată. Creierul nu știe ce se-ntâmplă cu el. După prima dată, ai o idee formată despre ce lovitură de teatru o să ți se întâmple în cap, în inimă și mai jos. Înțelegi ce se petrece, chiar dacă asta nu-ți dă mai multă putere ca la șaișpe ani.

Și, cum s-a mai constatat, dacă prima iubire te sărută apăsat pe buze și pe urmă dispare (sau pleacă la Aberdeen – același lucru) și se plimbă peste tot în vacanțe, și pe urmă tu te duci la Bristol, e greu să te împaci cu toată treaba. Nu l-ai văzut îmbătrânind, îngrășându-se, ratându-se și n-ai stat, Doamne ferește, cu el, să vezi cum marele amor se fâsâie. Și în procesul de maturizare, când înveți compromisurile iubirii adevărate, ți-e greu să nu te gândești la chipul neridat și încântarea inocentă de pe vremuri, mai ales când crezi că poate și celălalt simte la fel.

Sau, bineînțeles, că își amintește de tine la fel de bine.

* * *

Stăteam în picioare și urmăream speech-urile. O, Doamne, Max, nu, te rog.

— De ce e femeia ca un calculator? a început el, gânditor, și s-a petrecut o schimbare sensibilă în public, cum toată lumea se pregătea să râdă la ceva ce n-avea să fie absolut deloc amuzant.

— Poți să-l aprinzi când vrei...

Clelland îmi tot arunca priviri furișe, iar eu – nu puteam să mă abțin – eram și eu curioasă.

— Dischete de nouă centimetri...

— Mi se părea mie că ești tu! spuse mama, tare și prea veselă.

Apăruse din neant, machiată prea strident și emoționată.

— Sunt fiica ta, i-am tăiat-o eu. Cu cine puteai să mă confunzi?

— Doamne, n-am vrut să spun asta. Am vrut să zic... unde-ai fost? Mi-am făcut griji.

Se uita în jur, stresată. Și eu mă uitam, instinctiv, după tata. Dacă se apropia prea tare, mama începea să tremure.

— Păi mă conversam și eu cu lumea, am spus eu.

Nu voiam să i-l prezint iar pe Clelland. Trecusem prin prea multe momente triste cu ea; nu voiam s-o supăr.

— Bine, păi să nu te duci prea departe, draga mamii. Eu abia dacă știu pe cineva pe-aici. Nu știu de ce m-a chemat Tashy. Toți oamenii ăștia tineri!

— Nu fi prostuță, mamă. Îi cunoști pe părinții lui Tashy, am zis eu, și chiar atunci Jean a făcut cu mâna. Uite, vezi?

— Dar ei sunt părinții, îmi spuse mama ca unei tâmpite. Sunt foarte ocupați la nunți. Ei, sau așa îmi face impresia. Cine știe, ei?

Eram pregătită pentru o gafă. Mă miram doar că-i luase atât de mult. Mi-am dat seama că eram destul de aproape de Clelland ca el să fi auzit tot.

— Ăă, da, mama.

— Tu și scumpetea aia de băiat. Ce bine vă potriviți. Și sunteți împreună de atâta timp! Cred că voi urmați. O, da, o să avem o nuntă curând, cred. Draga mea, gândește-te! O să fie așa tare! O să facem treaba asta împreună.

M-a mângâiat liniștitor pe braț. L-am văzut pe Clelland ridicând din sprâncene.

— Ah! Acolo erai, Olly! Ce faci, dragule? Sunt mami!

Spre deosebire de tata, mama îl adoră pe Olly și, trebuie să spun, el se poartă foarte frumos cu ea. Cred că știe că, fiindcă n-am frați, el e singurul bărbat din viața mamei mele, mă rog, în afară de poștaș, deci o tratează cu mănuși. Ea are un pic – bine, foarte multă – nevoie de afecțiune.

Chestia asta cu „spune-mi mami" trebuie să înceteze, totuși. Chiar trebuie să înceteze.

— Hei, mami, spuse Ol, aplecându-se și luând-o în brațe.

Cred că de fapt ce mă enervează cel mai tare e că uneori mi se pare că Olly se înțelege mai bine cu mama decât cu mine. Și viceversa. De multe ori mă gândesc că le-ar fi mai bine fără mine.

Mama se întoarse.

— N-o să spun nimic, draga mea! îmi spuse din buze.

Clelland se apropie.

— Nu mă prezinți lu' mami? mă întrebă, cu o scânteie în ochi.

— Probabil nu te-a recunosut, am zis eu. Cu dispariția ta și-așa.

— Ce vrei să spui?

— Tu. Cum ai dispărut. La Aberdeen. Mai știi?

El a început-o.

— Îmi amintesc că nu mi-ai răspuns la nici o scrisoare.

— A fost o vară plină.

— Da, sigur, spuse el enervat.

— ...și te regulează, completă Max.

— Deci, te măriți?

Am ridicat din umeri.

— Doamne, nu... adică, poate, nu m-am hotărât...

— Nu te-a cerut?

— Nu despre asta e vorba.

— O să-l forțezi să te ia împotriva voinței lui? zâmbi el.

— Numai dacă o să trebuiască neapărat. Și numai cu mitraliere și câini și de-astea, nimic serios.

— Sunt sigur că n-o să fie nevoie. Ar trebui să te măriți.

— Și cine te crezi să-mi zici mie chestia asta? am întrebat, subit panicată.

De ce mă panicam? Eram ridicolă. Și oricum, el n-avea verighetă: mă uitasem.

— Eu mă gândesc să mă-nsor, spuse el.

— A, da? Cine-i norocoasa? Haggis McBaggis, ilustra pescăriță din Aberdeen?

— Bună, spuse o brunetă frumoasă, apărută din senin.

— Cine e?

— Pescuiește ea, zise Clelland, dar numai complimente. Ea e Madeleine.

— Ce spui acolo despre mine? Ignoră-l, e incredibil de prost crescut.

— Vezi? spuse Clelland.

— Las' că vezi tu mai încolo, zise ea și-i gâdilă nasul.

— Fantastic, răspunse el.

Cine mai e și târfulița asta, trebuie să recunosc că mă gândeam.

— Oare primii patru ani din toate relațiile sunt cei mai răi? întrebă fata. Zi că da, nu cred că mai suport mult.

Și Clelland o trase aproape și o strânse cu forță.

— Ei, n-o să mai fie așa când ne întoarcem în Africa, spuse ea.

* * *

Oare așa mi-e soarta, mă-ntreb, să ajung mereu la fântână la petreceri? Mă strecurasem pe ușă cât de repede îmi permisese bunul-simț, chiar dacă o auzeam pe mama întrebând oamenii dacă m-au văzut, pe tonul plângăreț pe care-l are când e supărată. Telefoanele de două ori pe zi îmi erau de-ajuns la momentul respectiv. Mi-am luat paharul de șampanie și am hoinărit pe drum. Toate hotelurile de țară profilate pe nunți au fântâni arteziene. E pe listă.

Am dat iar cu mâna prin apă și am încercat să mă gândesc. De ce – de ce mă simțeam așa? Practic tremuram. Subit am simțit că mi-e capul plin de rușine și frică, și pur și simplu mister, nu știam de ce. Ce era cu mine? Aveam o reacție aproape violentă la ceva ce se întâmpla în fiecare zi. Na, m-am întâlnit cu cineva care a însemnat ceva pentru mine cândva – asta a fost acum șaișpe ani, pentru Dumnezeu. Timpul de când nu-l mai văzusem era egal cu timpul de când mă născusem și până ieșisem prima oară cu el. Doamne,

ce sinistru. Toată vara aia era o perioadă a vieții mele la care încercam să nu mă gândesc.

E clar că nu gândeam ca un adult acum, o persoană așezată, fericită. Am luat o gură de șampanie și am simțit durerea aia surdă în adâncul inimii pe care o simți când ești copil și ai făcut ceva foarte, foarte rău și știi că o s-o pățești mai târziu. E greu să-ți ignori conștiința. Stând acolo, lângă fântână, am știut. Dacă n-aveam de gând să ajung ca tata: nesatisfăcută, mereu în căutarea unei șanse de scăpare; dacă n-aveam de gând să mortific, dar mai ales, dacă n-aveam de gând să rănesc un om plin de bun-simț și bunătate care mă iubea, atunci...

— A, aici erai, spuse Olly. Te-am căutat peste tot. Mor de foame.

Se așeză, scuturându-și de susan vesta cumpărată ca să-i acopere burta revărsată.

— Bună, am răspuns eu, cu un nod în gât.

Îi simțeam și gustul. O, Doamne. Cum de se întâmplase așa ceva atât de repede? Eram un cuplu fericit, trăiam împreună, și acum eu eram pe cale să...

Ei, nu eram prea fericiți, nu? Sau mai degrabă eu, cu mintea mea de adolescentă egoistă și problema mea cu capra vecinului, și visatul neconstructiv: Olly n-avea nici o șansă. Dumnezeule, eram o nemernică.

Olly începu să se aplece nesigur.

— Ce faci? am întrebat pe un ton ciudat.

Părea că – nu, nu se poate. Spune-ți-mi că nu îngenunchea. SPUNE-ȚI-MI CĂ NU.

M-am holbat la el șocată și s-a panicat puțin.

— Uite, știu că nu ne înțelegem tot timpul de minune... începu el (stângaci, mi se părea mie).

— FLORA! se auzi o altă voce.

* * *

Este o mărturie concludentă a imaturității și prostiei mele că pentru o clipă am crezut că e Clelland, care și-a dat seama de cum m-a văzut ce prost fusese și acum își făcea apariția în ultimul moment, să mă salveze de viața asta pe care o visasem, dar pe care n-o voiam.

Sigur că nu era el. Era mama. Vocile nu le semănau deloc, dar eu eram foarte dată peste cap. Totuși, în clipa aia, m-am bucurat s-o văd. Coborî dealul, plăpândă și confuză. Uneori mă întrebam dacă nu cumva e într-o fază timpurie de Alzheimer.

— Flora, dragă, unde ești? Avem nevoie de tine! zise pe un ton plângăreț. Se taie tortul!

Olly se ridică în picioare cu un zâmbet fals pe față.

— Săru'mâna, mami!

— A, bună, porumbeilor. Nu cred că vreți să pierdeți asta. A, și, dragă, trebuie să vezi tortul. Sunt sigură că Tashy poate să-ți spună de unde l-a luat. Mai știi, s-ar putea să-ți folosească...

Și ne luă pe amândoi de braț, în timp ce ne făceam ochiade – el, întristat, eu, bănuiesc, înspăimântată – și am urcat dealul până în casă.

* * *

Tortul era o minune în dezechilibru, încrustată cu trandafiri. Tashy rânjea iar în felul ăla un pic înfricoșat, iar Max părea că devine frustrat de faptul că ea tot încerca să-și pună mâna peste mâna lui și nu dedesubt.

Am aruncat o privire spre Clelland și minunata lui prietenă care zâmbeau absorbiți în conversație. Sigur că zâmbeau. Poate plănuiau aceeași treabă. Și

numai o persoană pizmașă nu le-ar dori numai bine. Toți, așa fericiți.

Am înghițit în sec. Aveam treizeci și doi de ani. Deodată parcă toți în jurul meu erau închiși în niște bule de dragoste și afecțiune. Și în afară, nevăzuți, eram eu. Mama. Tata. Fantomele de la ospăț. Care stăteau cu oameni pe care nu-i iubeau cu adevărat numai din cauză de vârstă. Sau de frică. Nu, era mai rău – măcar mama și tata se iubiseră unul pe altul cândva. Doar eu eram cu un om bun pe care nu puteam să-l iubesc. Am uitat să mă așez când s-a oprit muzica. Premiu pentru cea mai fraieră. Mi-am înghițit lacrimile de autocompătimire absolută, revoltă și amărăciune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? spuse Olly. Încerci să atragi atenția?

Tashy și Max ridicau cuțitul.

— Dragă? Iubita mamii, ce e? mă trăgea mama de mânecă. Vrei o pastilă de la mine? Am unele în geantă. Vrei să ieșim?

I-am întâlnit ochii lui Clelland. Bine, poate că mă holbam la el, înnebunită și înlăcrimată. A deschis palmele.

— Ce? întrebă el șoptit. Ce e?

Nu părea mulțumit că sunt pe cale să mă dau în spectacol. Prietena lui arăta enervată, cum era și de așteptat. Porumbeii erau încă prea departe să observe, dar eu nu puteam să opresc lacrimile care îmi curgeau pe costumul Karen Millen și era clar că mă dau în spectacol. Dar nodul din gât nu se mai ducea.

Au coborât cuțitul.

— Aș vrea, am șoptit, mai tare decât intenționasem.

— Ce? spuse Olly. Nu e momentul, Flora.

Am înghițit în sec.

— Aș vrea să am iar șaisprezece ani.

Capitolul 3

Am gemut. Doamne, tre' să fi fost beată ca dracu'. Nu-mi aminteam absolut nimic. Isuse. O rază de lumină se târa pe podea. Ah. La naiba.

— Flora! Scoală-te!

Auzeam vocea mamei. Am intrat în panică. O, nu. Asta înseamnă că m-am îmbătat și a trebuit să mă ducă acasă!!! Și acum stătea cu Olly și beau ceai și își tot dădeau dreptate unul altuia că vai ce pacoste sunt și cum nu înțelege ea cum poate el să mă suporte. Pe urmă o să aud tot felul de remarci țâfnoase de la Olly despre comportamentul de femeie matură și despre responsabilitate. La dracu'! Cu ăștia doi, e ca și cum ai mei ar fi iar împreună. Numai că tata măcar poate să fie amuzant uneori.

M-am făcut mică amintindu-mi ce urât m-am purtat cu Olly. Sper că nu s-a întâmplat nimic; sper că n-am golit vreun pahar pe prietena lui Clelland... N-am făcut chestia asta, nu? Mi-am scormonit în minte după puncte sensibile de rușine insuportabilă, dar n-am găsit nimic. Doar o gaură neagră imensă. Straniu. De obicei n-am goluri mari în memorie. Nu pot să...

— Flora!

Doamne, pare supărată. Poate am făcut ceva groaznic; mama nu se mai supără pe mine în ziua de azi. Se teme prea tare că o s-o părăsesc sau că n-o să-i mai răspund la telefon. Dacă e ceva care mă enervează, păi e prudența asta timorată constantă a ei. Acum era aproape mai bine.

Deodată observ ceva. Sunt în patul vechi, acasă la ai mei. O, Doamne. Cred că Oliver m-a lăsat aici. O, nu. Ceva e foarte aiurea. Oare până la urmă totuși a avut curajul să mă ceară de nevastă și...?

Acum, sigur mi-aș aminti așa ceva. Dar nu e nimic. Absolut nimic nu-mi amintesc.

— Da? Mama? Îmi aduci și mie o ceașcă de ceai? am strigat, încercând marea cu degetul.

— Cred că glumești, domnișoară! am auzit-o pornindu-se pe scări. Dacă nu te scoli în două minute, te scol eu! De fapt...

Pe urmă a intrat în cameră și am sărit de trei metri.

— Ce-i cu tine?

Dar eu nu puteam să vorbesc. Nu puteam decât să dau din mâini.

— Flora! Nu mai face ca peștele pe uscat și pregătește-te de plecare.

Era mama – indiscutabil. Dar care-i ciudățenia: arăta cu zeci de ani mai tânără. Nu era ridată, părul nu îi era cărunt și n-avea cocoașa. Chiar și tonul vocii ei era cu totul altul. Asta era mama cum o țineam minte de când locuiam acasă. Am înghițit în sec. Eram, la urma urmei, pe jumate adormită. Poate că se hotărâse să-și facă ordine în viață. Poate după ce i-a văzut pe părinții lui Tashy. Poate începuse să ia hormoni și abia acum se vedea.

— Doamne, mamă, m-ai băgat în sperieți. Arăți genial, apropo.

Se așează pe pat.

— Uite ce, Flora, îmi pare rău că petrecerea a ieșit prost, dar nu poți să stai degeaba pentru totdeauna. Trebuie să te scoli și să dai ochii cu toată lumea.

Ce dracu' s-o fi întâmplat la petrecerea lui Tashy?

Apoi făcu ceva straniu. În timp ce se întorcea să plece, spuse ceva foarte ciudat în barbă:

— Adolescenții ăștia!

* * *

N-aveam cum să fi auzit așa o chestie. Dar mi-a devenit clar faptul că treaba nu era deloc, deloc în regulă. Camera mea, de exemplu, camera pe care mama o redecorase în bej în chip de cameră de oaspeți, deși singurul oaspete al ei eram eu, era plină de poze cu artiști R&B, și nici măcar nu mă omor după R&B. Pe podea erau troiene de haine pe care nu le recunoșteam. A închiriat camera? Am zăcut inconștientă luni de zile? Ce naiba se întâmpla?

Am coborât din pat – purtând, din câte am văzut, o cămeșoaie de noapte lungă în falduri, în care în mod normal n-aș fi vrut să fiu văzută nici moartă – și m-am împleticit pe hol până la baie. M-am agățat de chiuvetă și m-am uitat în oglindă. Doamne, pentru cineva care băuse până căzuse lată și trebuise să fie dusă să doarmă la mama ei, arătam bestial.

Nu-ți dai seama când te schimbi. Sigur, mai observi câte un rid din când în când, straniile kilograme în plus care vin și se duc cu o regularitate enervantă. Dar ești tot tu. Fața ta. Cea mai bună față de *Zoolander* în oglindă. Cum îți vezi întâmplător reflecția în câte o vitrină și speri că nu te-a văzut nimeni uitându-te la tine. În adolescență petreceam ore în șir la oglindă, îmi arătam fundul, îmi puneam întrebări. Sunt frumoasă? Or să mi se îndrepte buclele vreodată?

Am un ochi mai mare și unul mai mic? Or să mă placă băieții? Dacă dorm pe câte o ureche, or să înceteze să iasă în afară? Cine am să fiu?

Și exact asta era fața care se uita la mine acum. Părul ăsta nu fusese niciodată atins de placă. De vopsea blondă în șuvițe subtile. De seruri. Sprâncenele erau nepensate.

Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă, dar mă gândeam că probabil e unul dintre visele alea extrem de convingătoare. În orice moment urma ca regina și un hipopotam uriaș să aterizeze pe geam și să mă ia în zbor. Până atunci, aveam să profit la maximum. Mă tot holbam. Asta era fața mea de acum cel puțin zece ani.

Aveam un ciorchine de pete pe frunte. Mă plâng de câte un coș în ziua de azi, dar uitasem cum era când apăreau ca ciupercile după ploaie. Dar în rest, pielea îmi era proaspătă, rozalie... M-am întors. Am dispărut. Am întins un braț lung, suplu și alb. O, Doamne. Cum puteam să nu *știu* că n-o să fie așa mereu? Cum am putut să nu-mi dau seama că anii de pizza și vin roșu or să-și facă efectul? Când chiar eram mai tânără, mi se părea că am un fund imens și tot timpul mă chinuiam să-l ascund. M-am întors iar. OK, nu eram Kylie, da' ăsta numai fund mare nu era. Uau! Am sărit în sus. Nimic nu se bălăngănea. Uite! Uite! Oase mișto! Oase! Dumnezeule! Bine, părul îmi era o claie dezastruoasă, cu ceea ce păreau a fi pete de nuanțator roz, dar nu-i nici o problemă, știu cum e cu produsele de păr scumpe. Aș fi vrut să nu fie un vis, pentru că aș fi putut să mă distrez copios. Ca și cum m-aș fi transformat într-o păpușă Barbie, puteam să mă îmbrac trăsnit și să fac parada modei. Era cel mai tare vis din lume.

— Ieși din baie! Ai să întârzii la școală!

Acum, asta era deja prea mult. O, Doamne. Şcoală. Eu şi Tashy, chicotind în spatele clasei în ora de engleză.

Nu, n-ar trebui să mă trezesc înainte să apară un monstru sau ceva. Oricum sunt destul de lucidă când visez. Ştiu mereu că acel ceva n-o să se întâmple. Probabil aş rămâne blocată în baie, cu conştiinţa disperată că am să întârzii la şcoală într-o zi cu test şi...

N-am mai simţit niciodată apă pe mâini într-un vis. Nu s-a mai întâmplat să dau drumul la robinet şi să mă ud.

— Grăbeşte-te!

Uşa se zguduia. Şi a trebuit să-mi dau seama: aia nu era vocea lui Ollie. Era a lu' tata.

La dracu'!

* * *

Am stat în duş o groază, dârdâind, deşi dădusem apa cât putusem de fierbinte. Ce dracu' mi se întâmpla? Doar nu... nu se poate. Ce făceam acolo, spălându-mă (cu sâni imposibil de fermi. Christoase, îmi atârnau de gât!) în vechea noastră baie albastră?

M-am gândit. Ce s-a întâmplat ieri? M-am dus la nuntă. L-am văzut pe Clelland. Mi-a trecut iubirea de Oliver. Mi-am pus o dorinţă la tort...

Nu se putea. *Nu se putea.*

Ştiţi cum e când se întâmplă ceva groaznic şi toţi îţi spun să nu intri în panică?

Acum, clar, era momentul să intru în panică.

* * *

Încet, foarte încet, am întins mâna din duş şi mi-am pus un prosop în jurul taliei minuscule.

Mi-am pus cămașa de noapte la loc, și tata a intrat peste mine în baie. Abia dacă l-am văzut. Isuse. Oare... mă întorsesem în timp? Cât să fi fost, 1987? Mi-am tras sufletul. Deci puteam să... ce? Să pariez la alegerile generale? O, poate să-i descopăr pe Take That! Să mă mărit cu Robbie. Și el e mai mare ca mine. Oare Jonathan Ross o fi încă liber? S-a dovedit a fi o partidă bună. Backstreet Boys or mai fi copii?

M-am împleticit înapoi în camera mea și m-am sprijinit de perete, cu ochii închiși, cu inima gonindu-mi nebunește.

Stai ușor, să nu-mi mai fac planuri legate de viitoare celebrități cu care vreau să umblu; hai să fac ceva ca lumea. 1987. Poate aș putea să salvez bebelușul care a căzut în fântână. Doamne Dumnezeule! Trebuie s-o salvez pe prințesa Diana! Ah, pot să devin cea mai cunoscută clarvăzătoare. M-am umplut de un entuziasm febril. Ce-aș putea să inventez? Existau aspiratoare Dyson? Ooo, acțiuni la o companie de telefonie mobilă! Mamă, ce bogată aveam să fiu!

Am scuturat din cap. E o nebunie.

* * *

Când am deschis ochii, am văzut o poză cu – ei, pentru Dumnezeu – Blue pe peretele meu. Și Darius, am observat tresărind. Aoleu! Asta nu era bine.

M-am dus și m-am așezat în fața toaletei mele vechi. Da. Tot de neînțeles, tot din anii '80, tot aici. Fața mea veche. Aha. De data asta, aveam să mă dau cu cremă în fiecare zi. Nici un rid.

Bun. Am încercat să-mi adun un creier care suferise șocuri echivalente cu șase nopți de Revelion cu artificii și un castron întreg de LSD. Părinții mei erau

mai tineri. Și încă împreună. Numai că Darius arăta mai mare ca mine.

Nu voiam să mă năpustesc asupra *Dr. Who*, dar, incredibil, chiar trebuia să întreb pe cineva ce an e.

Ca să amân inevitabilul și să încerc să-mi calmez respirația, am încercat să mă gândesc la haine. Câți ani aveam? După sâni, nu mai mult de cinșpe. Doamne sfinte.

Mi-am deschis, șovăind, ușa dulapului. Da, era acolo, ca și cum n-aș fi plecat nicicând. Fusta verde-sticlă. Cămașa verde-pal. Dresul gros. Eu cu Tashy juraserăm solemn că n-o să mai punem pe noi uniforma aia nenorocită niciodată. Dar aveam de ales acum?

* * *

Tata, mângâindu-și perciunii încă deși. Uitasem de ei.

— Draga mea, ai dormit bine?

Eram prea încremenită să spun ceva, dându-mi seama că n-ar fi un răspuns așa neobișnuit din partea unei adolescente. Până la urmă m-am bâlbâit:

— Îmi dai și mie ziarul?

— Mă bucur că te văd în sfârșit, spuse mama, făcându-mă subit să mă simt, ca pe vremuri, agasată că e mulțumită de ce fac.

— Cșșș... am făcut eu.

— De ce vrei ziarul? întrebă tata. Îți citesc eu horoscopul, dacă vrei. A, uite-aici: fecioară: „Azi veți întârzia la școală și veți ieși îmbrăcată ca adusă de ape". Mamă ce-au nimerit-o, nu-i așa, dragă?

Mi-am umblat la cravata legată prost, cu mâinile tremurânde.

— N-o mai tachina, spuse mama bosumflată. Pentru Dumnezeu, dă-i ziaru' ăla.

— Bine, bine, zise tata. Poftim. Ești mulțumită? o întrebă pe mama.

— Nu știu. La ce oră vii acasă diseară?

El răsuflă.

— Păi, tre' să las niște chestii.

Mama se întoarse la ceainic și murmură ceva.

— Ce-ai zis? întrebă tata.

Mi-am băgat capul în ziar. Of, Doamne. Uitasem că erau așa.

— Dacă ai ceva de zis, zi și gata.

Gleznele subțiri ale mamei tremurară sub ciorapii maro, în papucii oribili de pâslă veche pe care puteam să jur că-i aruncasem de ani buni.

4 septembrie 2003, scria. Absolut. Fără îndoială. Secolul douăzeci și unu. Nu anii '80. De fapt, era cam cu o lună înainte de ziua de ieri și nunta lui Tashy. CUM? Deci – stai puțin. Eu, mama și tata ne întorseserăm în timp, dar ei n-aveau nici o problemă?

Fusesem în comă? Oare toată viața mea de după momentul ăsta fusese un vis? Eram într-un azil de nebuni și ăsta era un moment scurt de luciditate? Luasem vreo pastilă dubioasă și-mi petrecusem ultimii șaișpe ani în transă? Ei na, câte feluri de transă știu care să implice vizite regulate la donat sânge și un card de fidelitate la Nectar?

— Tre' să plec, am spus deodată.

— Mergi pe jos, draga mea? spuse tata, luând înapoi ziarul. Mare Ți-e grădina, Doamne. Mai iei niște aer, că ești cam palidă.

Am ieșit și mi-am cotrobăit prin geantă.

În viața reală sau ce dracu' mai e și aia, mobilul meu e micuț, argintiu și destul de elegant. Chestia asta era roz, pufoasă și cu imprimeu de leopard. Pe ecran aveam o poză color cu o nevăstuică.

La dracu'!

Aveam paișpe mesaje necitite, și n-am înțeles o boabă din nici unul.

„TSIMTZBN"

Ce-i aia?

M-am uitat după numele lui Tashy în agendă. Cu ea trebuia să vorbesc. Nu l-am găsit.

Tot drumul n-am putut să gândesc. În nici un caz nu puteam să concep – Doamne ferește – să mă duc la școală. Voiam să merg acasă, să mă culc, să mă trezesc la normalitate și să nu mă mai droghez niciodată.

* * *

Mi-am luat apartamentul cam acum șase ani, chiar înainte s-o ia lucrurile razna pe piața imobiliară, deși nu credeam asta atunci: credeam că înnebunesc. Deși acum îmi petreceam majoritatea timpului la Olly în Battersea, nu apucasem să scap de el („N-are rost. Chiar nu știi nimic despre investiții?", îmi amintesc că-mi spusese Olly la un moment dat.) Îmi convenea: aveam unde să mă retrag pentru un pic de liniște. Era un loc micuț, peretele dintre baie si bucătărie era doar de formă, dar era în frumoasa zonă de nord a Londrei și-mi plăcea la nebunie; mi-a plăcut să-l zugrăvesc în tot felul de culori experimentale, să văd dacă vreuna o să-l facă să pară mai mare; mi-a plăcut să urmăresc soarele de toamnă prin cameră ca o mâță când citeam ziarul; să mă plimb și să beau un cappuccino la suprapreț de una singură, și să mă simt în general ca o persoană adultă. Era la parterul unei terase edwardiene pline de larmă, cu amestecul tipic de locatari londonezi din nord: un cuplu de persani, un profesor și un muzician timid și plin de bani, care deținea în întregime ultimul etaj, de unde mirosul de marijuana se răspândea în toată clădirea.

Acum mă grăbeam într-acolo. Singurul meu gând era să ajung mai repede. Bine, n-aveam cheile la mine, dar păstram un set de rezervă într-un ghiveci, printre buruienile din capătul grădinii din față. Odată intrată, puteam să mă așez, să-mi trag sufletul, să-mi fac o cafea ca lumea. Mă tot uitam în jur suspicioasă, urcând pe Embarke Gardens, dar totul arăta ca de obicei. Mașina albastră care nu se mișca niciodată era tot parcată în colț; Hendrix, pisica vecinului de la ultimul etaj, patrula cartierul precaută, ca în fiecare zi. Am răsuflat ușurată. Aproape-s acasă.

M-am aplecat și am pipăit după cheie. Nu era acolo. Asta era ciudat. Măi să fie, probabil că Olly a luat-o razna când am dispărut. Poate a venit aici să mă caute. Poate chiar e înăuntru acum. Au! Asta nu-i o treabă cu care eram așa nerăbdătoare să mă confrunt fix în momentul ăla. Mai ales că era unul dintre oamenii ăia foarte raționali. Nu cred că ar fi luat prea bine mica mea alunecare în inconștiență.

Totuși, trebuia să intru. Am sunat la ușă. N-a răspuns nimeni. La naiba! Am sunat la interfon, ca să văd dacă măcar o să-mi dea drumul cineva în hol, dar iar n-a răspuns nimeni. Rahat. Am aruncat o privire pe stradă. Bun. Nu era prima oară când făceam chestia asta – de asta mă gândisem să pun o cheie în ghiveci – dar acum trebuia să mă urc pe fereastră, care putea fi deschisă din afară.

M-am urcat pe tencuiala proastă și mi-am dat seama că făceam asta fără cel mai mic efort. Doamne, eram așa suplă și flexibilă! Aș fi fost în stare chiar să intru-n casă cu un salt mortal! La la la. Am tras geamul în jos și m-am prăbușit fără pic de grație peste ceea ce ar fi trebuit să fie canapeaua mea preferată, roșie și pufoasă.

Vvvvvai de mine.

Cine dracu' a adus o masă pentru cafea imensă modernă de sticlă cu tot felul de moviliţe pe ea la mine acasă?

M-am îndreptat de şale, ţinându-mă de spate, şi m-am uitat în jur încetişor. Şi din nou. Nu, nu conta de câte ori mă holbam, îmi era la fel de clar că astea erau fără îndoială mobilele altcuiva, cărţile altcuiva. Nu. Nu nu nu nu nu. Am cotrobăit după ceva care să arate că am locuit acolo, că exist. Nu. Dumnezeule! N-aveam cum... n-aveam cum să nu exist. Era imposibil.

Dar stai, dacă aveam şaişpe ani, mi-am dat seama destul de greu... poate că nu aveam un apartament în Maida Vale. La urma urmei, nu mai aveam nici portofelul.

Nu. Asta era o treabă prea nasoală. Deşi, dacă mă gândeam mai bine... dar nu, nu mă ajuta cu nimic, bineînţeles. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai rău era.

Ia să vedem. O, Doamne. Dacă n-aveam apartamentul înseamnă că... nu tu bani... nu tu slujbă... nu tu...

Este, credeţi-mă, un moment şocant acela în care îţi dai seama că singurul care ţi-ar putea înţelege problema e David Icke[1].

Deodată am auzit un zgomot. Rahat! Cineva se apropia de uşa din faţă. Dă, Doamne, să fie vecinul de sus. Te rog.

Paşii s-au oprit, iar eu m-am băgat după scaunul modern de piele neagră din mijlocul camerei – care

1 Scriitor englez care a dezvoltat o teorie a conspiraţiei conform căreia lumea este guvernată de Illuminati, o societate secretă de umanoizi reptilieni, printre care s-ar număra şi regina Elisabeta a II-a şi George W. Bush.

arăta destul de bine, din câte observam. Uşa s-a deschis. Pentru o clipă de neîndurat mi s-a părut că eu – sau, mai bine zis, eu cea de treizeci şi doi de ani – intram pe uşă.

* * *

Slavă Domnului, nu eram eu, deşi femeia semăna tare mult cu mine. Se pare că nu sunt aşa neasemuită cum îmi plăcea să cred.

Cam de vârsta mea (înaintată), destul de suplă, cu un costum cu pantaloni destul de lejer. Îmi plăcea faţa ei. Părea genul de persoană cu care aş vrea să mă împrietenesc. O adultă drăguţă, de gaşcă. Care urma să aibă o criză de nervi soră cu nebunia dacă avea să vadă o adolescentă bosumflată într-un hanorac ieftin, ascunsă după fotoliul ei.

— Mama mă-sii! Unde mi-s nenorocitele de chei?! zbieră.

Începu să arunce cu perne şi hârtii. Chiar aşa plină era Londra de femei supărate de treizeci şi ceva de ani? Oricine ar fi fost fata asta, mă simţeam de parcă m-aş fi uitat la o copie a mea. Chiar aşa stresată eram mereu? Aveam şi eu ridurile alea de la atâta încruntare în mijlocul frunţii?

— OK. Nu-i destul că am întârziat la şedinţa aia idioată cu idiotu' ăla de şef, dar nici nu găsesc nimic în cutia asta de pantofi mult prea scumpă.

Era chiar straniu. Poate era eu. La o privire mai atentă, am văzut că avea o cută în mijlocul frunţii, buzele puţin umflate – prea multe nopţi petrecute cu ochii în calculator, prea multe prânzuri la firmă. Fără verighetă. Distrată, irascibilă.

Nu era eu. Şi totuşi era.

* * *

Când și-a găsit cheile și a plecat trântind ușa, m-am așezat pe podea și am început să plâng. Da' sănătos de tot. Lacrimi mari, șiroaie care-mi ieșeau pe nas și mă iritau în gât. Nu făceam prea mult zgomot, dar lacrimile tot curgeau. Ce era cu mine? Ce să mă fac? Fusesem ștearsă din viețile tuturor? Dar mama și tata? Ei păreau să mă cunoască. Unde fusesem? Unde eram acum?

Mi-era o milă cruntă de mine. Dar, oricât ți-ar veni să plângi până te-mbolnăvești, la un moment dat nu mai poți. Într-un târziu, m-am ridicat și am părăsit în liniște casa asta care nu mai era a mea, întrebându-mă cine sunt și încotro mă-ndrept.

Capitolul 4

Am mers. Am mers și-am tot mers ore întregi. De fiecare dată când mă vedeam într-o vitrină aproape leșinam. Nu se putea să fie adevărat. Era îngrozitor. N-aveam nici un ban și n-aveam de gând să fur de la doamna aia drăguță. Primul loc unde m-am dus a fost biroul meu din Strand, la o distanță uriașă de Maida Vale. Și chiar am intrat la recepție.

Stai puțin, stai puțin. Ceva iar nu era în regulă. Era același recepționist pe care îl văzusem în fiecare dimineață în ultimii unsprezece ani. Și nu arăta cu nici o zi mai tânăr. Deci, din câte se pare, eram singura care trăia coșmarul ăsta. În afară de părinții mei. Care, desigur, îl făcea și mai de coșmar decât ar fi fost altfel. Of, Doamne.

— Hei, Jimmy, i-am spus recepționistului, exact cum făcusem în ultimii unsprezece ani.

El se uită la mine bănuitor:

— Pot să vă ajut cu ceva?

De fapt și de drept, mi-era foame. Muream de foame. Mereu săream peste micul dejun. Dar de data asta mi-era o foame cum nu-mi fusese de ani de zile. I-aș fi cerut un sendviș, dar venisem aici cu alt scop.

— Puteți să-mi faceți legătura cu Flora Scurrison, vă rog? am întrebat.

Chiar și vocea îmi suna ridicol de pițigăiat și strident.

— Cine? întrebă el enervat.

Îmi dădusem seama deja. Bine, eram cam șleampătă, dar mă scruta atent, de parcă aș fi căutat-o cu lumânarea. Oare lumea făcea așa chiar și când aveam șaișpe ani? Nu-mi aminteam. Poate că fusesem un picuț prea retrasă.

— S-C-U-R-R-I-S-O-N.

El clătină din cap:

— Nu-i nimeni aici cu numele ăsta, scumpo. Sigur n-ai greșit adresa?

Într-un fel știusem c-o să fie așa, dar tot a venit ca o palmă. Pe drum încercasem să-mi verific contul din bancă. Nici asta nu-mi reușise. Dar o mare teamă – cea de a da nas în nas cu mine însămi – nu părea să fie în meniu, cel puțin nu încă.

— N-ar trebui să fii la școală?

Jimmy, din câte mi-am amintit subit, avea o fiică... ăăă, de vârsta mea.

— Probabil, am răspuns și m-am întors să plec. Salutați-o pe Jinty din partea mea.

— Cum? Ești prietenă cu ea?

Nu. La momentul respectiv, din câte vedeam, n-aveam nici măcar un prieten pe lume. Încetasem să exist. În timp ce toți ceilalți, inclusiv Jinty, continuau să fie acolo.

Plecând, aproape m-am ciocnit de șeful meu, Karl Dean, un moș acru, cu respirație urât mirositoare și cu vederi de neînduplecat, trăsături pe cât de folositoare lui pe plan financiar, pe atât de nefaste pentru viața lui socială și pentru oricine altcineva care se apropia de el mai mult de un metru. S-a uitat la mine

fără să clipească. Nici o secundă n-a fost vorba să mă recunoască. Nici măcar nu s-a uitat la mine ca și cum i-aș fi amintit de cineva, dar nu știe de unde să mă ia.

Lângă el era cineva care putea fi eu, dar nu era. Era femeia din apartament. Părea agitată și-și tot umbla la ochelari.

— Adică, îi spunea el, trebuie să vrei să faci totul cum trebuie. E responsabilitatea ta. Nu numai că greșești față de companie, dar greșești față de tine însăți. Te așteaptă o carieră lungă cu noi, și vrei să fie o carieră de succes.

— Da, să trăiți, spuse femeia.

Dar exact în momentul în care o spunea, ni s-au întâlnit privirile o fracțiune de secundă, și am simțit în ochii ei dorința disperată de a o lua la fugă. Se uită la mine și cred că pentru o clipă și-a dorit să fi fost eu, o adolescentă care pierde vremea fără prea multe griji. Ehe, dac-ar ști.

* * *

Ora prânzului a venit și-a trecut, după ce-am găsit o liră în buzunar și m-am simțit recunoscătoare că în McDonald's adolescenții nu erau tocmai o raritate. Îmi petrecusem ziua vagabondând pe străzile Londrei, gândisem până la epuizare. Pur și simplu nu știam ce să fac. Nu voiam să merg acasă. Nu voiam să mă dau bătută, să recunosc că eram în captivitate. Nu numai în captivitate, dar în captivitate cu oameni pe care nu-i cunoșteam, într-un timp care nu era al meu. Gâfâind în ultimul hal, mi-am târât picioarele obosite spre Waterloo. Spre biroul lui Tashy.

Încercam să-mi limpezesc mintea. Exista o singură eu. Eram... un pic diferită. Dar era posibil ca nici de Tashy să nu dau. Aproape o viață întreagă,

de fiecare dată când am avut o problemă, i-am împărtășit-o lui Tashy. Am râs și am vorbit despre fiecare lucru cât de mic care ni s-a întâmplat practic de când ne știm, și de fiecare dată mă făcuse să mă simt mai bine. Eu eram singură la părinți, Heather era o scorpie, iar școala era tortură, așa că eram mai ceva ca două surori.

Am mers până la clădirea imensă, înfricoșată de gândul că Tashy nu există în lumea asta nouă și ciudată, și m-am așezat pe o bancă, uitându-mă cu tristețe la marea de oameni care ieșeau, înfrigurați, obosiți, înfrânți în încercarea de a-și ridica moralul încât să poată îndura drumul lung până la casele lor.

Aveam ochii atât de încețoșați de lacrimi, oboseală și teamă încât în primul moment n-am observat-o. Pe urmă am devenit conștientă că lângă mine stătea cineva. M-am întors încet, abia în stare să cred că un om pe care-l cunoșteam atât de bine era acolo. Și n-avea să știe că sunt eu. Nu numai atât, dar și ea plângea.

Tashy își trase nasul cu zgomot. Mă holbam la ea cu coada ochiului. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Am avut nevoie de toată voința care-mi rămăsese ca să nu sar de gâtul ei, s-o sufoc cu pupături.

— Scuzați-mă că vă deranjez, am spus și mi-a sunat caraghios de ciudat. Ați pățit ceva?

Se întoarse și, jur, aproape c-a sărit în aer.

— O, Doamne, spuse, încercând să respire.

Eu mă uitam lung la ea, mai năpăstuită ca niciodată.

— Scuză-mă, semeni leit cu o prietenă de-ale mele. Scuze, e foarte ciudat.

— Cum e prietena dumneavoastră? am întrebat-o, cu inima bătându-mi deodată și mai tare.

— Ei, nu contează. Ești mult mai mică decât ea.

— Cumva e... cum o cheamă?

Tashy se ridică, frecându-se violent la ochi. Arăta mai palidă ca în ultimul timp – trebuie să fi fost înainte de toate ședințele de solar dinaintea nunții. Inelul ei mic de logodnă sclipi trist.

— De ce?

Mi-am înghițit nodul imens din gât:

— Tashy.

— De unde știi cum mă cheamă? întrebă ea, foarte speriată.

— Te rog... am zis eu. Flora...

— Ce se întâmplă aici?

Se uită în jur, ținându-și geanta foarte strâns.

— Când ai văzut-o ultima oară? am șoptit răgușit.

Inima mi-era în gât și abia puteam să scot un cuvânt.

— Ce se-ntâmplă? Ce-ai făcut? Asemănarea e incredibilă.

Am scos un suspin. Nu-mi venea să cred că mă recunoaște cineva. Sau încă nu, dar avea să mă recunoască.

— Uite. O să-mi fie foarte greu să-ți explic.

— Sunteți o bandă de est-europeni diabolici care i-au răpit identitatea? Că dacă da, sun la poliție.

La faza asta, am fost tentată să-i spun PIN-ul ei, pe care-l știam în caz de urgență, dar m-am gândit mai bine și m-am abținut.

— Nu, am spus. Jur pe viața lui Dave Grohl.

A scuturat din cap, stupefiată.

— Tashy, mai ții minte când aveam paișpe ani și am jurat amândouă că singurul bărbat cu care ne-am culca înainte de căsătorie e prințul Edward?

Ea se holbă la mine.

— Mai știi când ai rămas blocată în toaletă cu băiatul ăla la petrecerea lui McKaskill? Nu erați blocați pe bune, așa-i?

Ea scutură din cap.

— Mai știi când am încercat să bem lichiorul de mentă al părinților tăi și ne-am trântit pe covorul de cârpă?

— N-aveam de gând să spunem la nimeni chestia asta.

— Păi nici n-am spus. Sau când...

— Bine, ce-i? CE E?

Pe fața ei se citea confuzie și disperare. Am respirat adânc. Se holba la mine, cu ochii mari și gura căscată.

Am coborât tonul:

— Un anume caz de eșec în extragerea unui tampon? Găsit la un tip în vârful...

Își ascunse fața în mâini.

— O, DOAMNE! O, DOAMNE! Tu ești. CE S-A ÎNTÂMPLAT?

— Nu știu.

— Pur și simplu – nu se poate.

— Știu.

Se apropie de mine și mă privi atent, mijind ochii. Am încercat să stau nemișcată.

— Doamne ferește, spuse. Ce *dracului* ai făcut?

— Deci nu pot să spun că mi-am făcut un lifting foarte eficient și am trăit foarte sănătos? am spus eu pe un ton sumbru.

— Cine te-ar crede?

Se tot uita la fața mea într-un mod cam enervant, și și-a ridicat mâinile să o atingă.

— Doamne... spuse Tashy.

— Știu.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Aș vrea să știu.

— Te-am văzut chiar acum vreo două zile.

— Nu! Asta-i faza. Tocmai m-am trezit azi-dimineață. Mă rog, când spun azi-dimineață... Avem mare, mare nevoie de un pahar de ceva pentru treaba asta. Tragem o fugă până-n Atlantic?

Chicoti pe jumătate.

— O adolescentă spune acum ce?

— Ce?

Ne plăcea Atlanticul la nebunie. Atât de scump, dar așa drăguț, și puteam să urmărim ritualurile de împerechere dintre prădătoarea blondă, englezoaică ciolănoasă, și bancherii comerciali și specimene de Eurotrash.

— Tash, sunt eu. Sunt EU EU EU EU. Deci mergem la Atlantic, sau nu?

— Păi da, dacă putem să te strecurăm.

* * *

Am reușit, fiindcă eu mi-am scos cravata de la uniformă și am țâșnit prin spatele portarului când nu se uita.

— E groaznic, spuse Tashy. Uite cum îmi tremură mâna. Mă simt de parcă aș fi mătușica ta malefică. Dar e OK, fiindcă în orice clipă – și sorbi din Mojito – ai să-mi spui secretul tinereții fără bătrânețe. Sau am să mă trezesc.

— Eu am așteptat chestia asta toată ziua.

— Și nu s-a întâmplat încă?

— Nu încă.

De data asta Tashy luă o înghițitură sănătoasă, închise ochii strâns cinci secunde și apoi îi deschise iar și se holbă la mine.

— OK, o să sune aiurea.

— Nu zău.

— Eram la nunta ta.

— CE a mea?

— Se uită lumea la noi.

— Nunta mea e LUNA *VIITOARE*!

— Șșș. Da.

— O, Doamne, spuse Tashy aruncând priviri ascuțite primprejur. Cum e? Cum e vremea? Cum arăt? Cum e mâncarea?

— Păi, am zis eu.

— Plânge toată lumea? Există o arteziană? Max e bine, sau arată ca o sculă în costumul de dimineață?

— Păi, Tashy, nu știu dacă ar trebui să-ți spun.

Era foarte roșie la față.

— Ah. Mă aburești, nu? Am înnebunit. Hai, zi-mi: ce-ați făcut cu prietena mea?

— Max poartă o vestă verde-sticlă, am lătrat eu deodată. La început, arată ca un mucos, fiindcă e stânjenit, dar pe urmă se relaxează și arată bine. Iar rochia ta Vera Wang arată bestial.

— 'Tu-i mama mă-sii, izbucni Tashy, lăsându-se pe spate. 'Tu-i mama mamei mă-sii.

— Sunt pur și simplu... adică, poate că toată treaba asta e și-așa destul de ciudată. Poate că nu trebuie să-ți cunoști viitorul sau ceva.

— Dar...? Adică, tre' să mai știi și alte chestii care se întâmplă.

Îi făcu semn chelnerului să mai aducă de băut.

— Nu prea mult, am spus eu. Aleg un președinte de dreapta în Europa, dar noi nu prea avem ce face în legătură cu asta. Și știu cine o să câștige la *Big Brother*, dar mă îndoiesc că se așteaptă cineva.

— Dacă ești din viitor ar trebui să arăți mai mare, spuse Tashy ursuză.

Stăteam în tăcere.

— Câți ani ai?

— Păi, dacă mă iau după dimensiunile părului pubian, cam șaișpe, aș zice.

Tashy luă o sorbitură lungă din pahar.

— Draci. Adică, cum naiba?

— Știi când ai tăiat tortul la nuntă...?

— Doar nu ți-ai pus iar o dorință tâmpită?

Am dat din cap încet.

— Și ți s-a împlinit la nunta mea...?

Am dat iar din cap. Am făcut o pauză lungă.

— Păi, spuse ea într-un final, atunci suntem în aceeași situație.

Mi-am amintit de ea smiorcăindu-se pe bancă.

— Chestia e, am zis eu, că singura persoană care mă recunoaște ești tu.

— O, nu, spuse Tashy.

— Ce?

— Poate că ești un produs al imaginației mele, ca iepurele ăla gigantic, zise ea și analiză nota de plată uriașă. Sau poate că nu. Deci ce-ai de gând să faci?

— Dracu' știe. Nu mai am slujba.

— Pe bune? Cred că Flora Scurrison, contabilă adolescentă, sună interesant.

— Nici apartamentul.

— Ah, apartamențelul tău. Îmi pare așa de rău. Ai vorbit cu Olly?

— Doamne, nu. Sunt pur și simplu așa de ușurată că m-a recunoscut cineva, că nici nu m-am gândit la chestia asta.

— Mamă, cred că ar fi încântat să se trezească cu o chestiuță nubilă...

— Nu fi scârboasă. Și nu fi proastă. Dacă o să fiu o chestiuță nubilă adolescentă o să mă dau la Jamie Theakston sau Gareth Gates sau cineva, în orice caz.

— Glumești. Da, da, sigur.

Se holbă la mine deodată. Și cum se holba, chipul începu să i se sfărâme.

— Tash. Tash, ce-i? De ce erai pe banca aia?

Scoase un vaier tipic pentru ea:

— Nuuu știiiiiu!

— Nu din cauza lui Max, nu? Zi că nu din cauza lui.

Se uită în sus la mine, în timp ce eu mai comandam două Mojitos.

— Poate, șopti ea. E de la nervi. Chiar nu vreau să vorbesc despre chestia asta.

— Iartă-mă, am spus. Pe cuvânt că n-am provocat un fenomen cosmic inexplicabil doar ca să te supăr în legătură cu nunta.

Îmi studie fața puțin:

— Ai cumva un coș enorm în formare pe frunte?

L-am frecat, supărată.

— Nu mai schimba subiectul.

* * *

— Deci, ce-i?

Tashy ridică din umeri:

— E o prostie, de fapt. Când ești mai tânără, te gândești, da, am tone de prieteni, o să fie mereu așa. Pe urmă te maturizezi și toți lucrează și-s așa ocupați cu căsătoritul, apoi o groază de oameni se mută din Londra să toarne copii și nu mai dau nici un semn de viață. Niciodată. Ca și cum i-ar fi mâncat dihorii. Și pe urmă te trezești într-o dimineață, Doamne, am o problemă, pe cine pot să sun? Pe urmă îți dai seama că partenerul tău, viața ta, omul cu care o să-ți petreci tot restul vieții – nu poți să vorbești cu el.

— Poți să vorbești cu mine, am spus cu blândețe.

— Am un suflet-pereche într-o adolescentă, spuse ea ștergându-și înverșunată rimelul scurs, apoi se apleacă spre mine. De data asta, să nu te măriți cu cineva doar fiindcă se poartă frumos cu tine când ai trezeci și doi de ani.

— Tashy, doar arăt mică, nu-s retardată. Și există lucruri mai rele decât să te măriți cu un om de treabă.

— Știu. Ah, știu ce norocoasă sunt. Știu. Știu, spuse ea, apoi continuă pe un ton scăzut: Nu știu dacă aș suporta să-l văd mâncând un ou fiert în fiecare dimineață încă patruzeci de ani de-acum încolo.

— În fiecare zi?

— Îl face perfect. Pe urmă răsuflă printre dinți a „Vai, ou. Ce bine!" Pe urmă îi crapă coaja cu grijă și îi molfăie vârful. Bleaaah! Ca un șobolan.

— Hmm. Păi crezi că ajunge să chemăm jandarmii? Sau e cazul să apelăm la mascați?

— Da.

— Tashy, asta nu-i nimic. Ai emoțiile dinainte de nuntă. Toată lumea zice că primul an de căsnicie e de departe cel mai nasol. Trebuie să vă luptați pentru putere, pe urmă totul e bine.

— Da, așa se zice, da' nu-ți spune nimeni ce să faci dacă-ți vine să-i dai un șut în cap când îi vezi începutul de chelie cum strălucește de după *Telegraph*.

— Uite ce, îmi amintesc de tine. Erai extrem de încântată că te măriți. Nu mai puteai de fericire. Nu-i nimic în neregulă cu Max. Bine, e un pic plicticos, dar nu te deranja, chiar nu te deranja treaba asta.

Nu mai țineam minte că Tashy fusese în halul ăsta prima oară.

— Da. Iar ție ți-era și mai bine cu Olly. Acum probabil o să fugi cu Jamie Theakston sau cine știe cine, spuse ea și oftă din toți rărunchii. În fiecare zi

îmbătrâneşti, se împuţinează opţiunile. Ăsta e îmbătrânitul. O împuţinare zilnică a opţiunilor.

M-am ridicat să merg la toaletă, dar camera se învârtea.

— Mi-e rău, am zis.

— De ce?

— Rahat... vreau să zic că-s foarte beată.

— Ai băut două cocktailuri jumate.

— Offf, Tash...

— La dracu'. Nu pot să cred că ai rezistenţă la alcool cât o adolescentă.

Tashy începu să râdă.

— Ah, vino la mine, dragul meu ficat tânăr... am început eu să cânt.

— Mama mă-sii, zise Tashy şi puse paharul jos. Asta chiar nu-i de râs.

— E totul în regulă? întrebă ospătarul care îşi făcuse apariţia pe nesimţite, prefăcându-se politicos dar fixându-ne cu ochi răuvoitori. Sunteţi împreună?

— Tocmai plecam, spuse Tashy hotărâtă, ridicându-se şi trăgându-mă după ea.

— Ieu-bleh, am făcut eu.

Tashy mă luă de gluga hanoracului şi mă târî spre uşă.

— Nmstui-ani, am bolborosit spre ea, zgomote pe care a reuşit, în cele din urmă, să le interpreteze ca însemnând că n-am destui bani pentru taxi, drept care îmi îndesă câteva hârtii de zece în buzunar.

— Sună-mă mâine, zise ea. Nu-ţi face griji, o rezolvăm noi cumva.

— Blergff.

— Duceţi-o acasă, îi spuse taximetristului.

— O să-i fie rău?

— Nu! am spus eu.

Am vrut să spun: „De fapt, în nici un caz în viața mea adevărată n-aș deveni incoerentă de la două Mojitos, dar acum e clar că m-am pomenit cu alt corp. Este o neînțelegere și sunt sigură că se poate repara totul cu puțină bunăvoință".

— Atunci băgați-o în mașină.

Taximetristul se uită dezaprobator la Tashy:

— Data viitoare, țineți-vă munca de babysitter acasă.

* * *

Prin lunetă am privit-o pe Tashy uitându-se după mașina care se îndepărta, apoi nu mi-am mai amintit nimic până m-am trezit în fața ușii casei părintești. Fără să observ toate mașinile parcate acolo, m-am împleticit înăuntru, orbecăind cu grimasa exagerată a cuiva care se face că nu e beat. Părinții mei stăteau și se holbau la mine. Lângă ei, vecinii de alături și alți oameni care stau pe strada noastră și doi polițiști.

— O, Doamne! țipă mama. Dumnezeule!

Polițiștii se uitară unul la altul.

— De asta, îi spuse unul mamei, căutăm dispăruții de peste cincisprezece ani abia după douăzeci și patru de ore.

Dar tata deja se repezea la mine:

— Unde dracu'...? Vacă mică și proastă, proastă...

Mă trase și mă înăbuși în brațele lui mari. Nu mă mai îmbrățișase așa de – Doamne, atâta timp. Mă simțeam bine. M-am cuibărit la pieptul lui și i-am simțit mirosul foarte cunoscut mie, de cămăși bine călcate și pâine, dinainte să ne părăsească și să înceapă să miroasă a aftershave și balsam, dacă mă apropiam suficient încât să-l miros.

— Doamne ferește. În ce hal puți, zise el.

— Dumnezeule, e beată? întrebă mama.

— O fată de șaișpe ani beată, îi spuse unul din polițiști celuilalt. Să mergem să vedem dacă găsim niște porumbei în Trafalgar Square?

— Poate că e vreun urs în pădure care are nevoie de asistența noastră în probleme de toaletă, replică celălalt.

— A lipsit *toată ziua*, zise mama înlăcrimată, încercând să se justifice în fața lor. Nu s-a dus la școală. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ați fi fost puși să citiți o poezie la înmormântarea ei și ați fi primit o decorație.

— Mda, spuseră polițiștii grijulii.

Unul se apropie de mine:

— Ești prea mică să bei, spuse el.

— Nu și la restaurant, am răspuns eu bâlbâindu-mă.

— Cine te-a dus la restaurant? se rățoi mama.

— Nu-ți necăji mama, îmi spuse polițistul. Ai auzit? Ai grijă. Sunt multe lucruri rele pe lumea asta. Știu că ți se pare că ești adultă, dar îți spun eu că nu ești.

— Decât în ochii legii, completă colegul lui. Ah, nu, uită că am spus asta.

— N-ai telefon?

— Ba da, am spus eu cu ochii în pământ.

Deja eram puțin mai trează. Îmi ținusem toată ziua telefonul închis, îngrozită că cineva necunoscut ar putea să mă sune și să mă-ntrebe ceva despre care n-am habar.

— Și nici măcar nu ți-a trecut prin cap să-i suni pe ai tăi să le spui unde ești?

Păi, normal că nu.

— Nu, am zis eu. Îmi pare rău.

— Tineretul de azi, spuse al doilea polițist, care arăta de vreo douăzeci și doi de ani. Ce egoiști!

— Uituci, nu egoiști, am spus eu. Nu e ușor să ai șaișpe ani. Să fii în creștere. Apropo, mi-e o foame de mor. Ce pot să mănânc, vă rog?

— Ei na, zise mama. Să mănânci! Să-ţi rup urechea, aia-ţi trebuie ţie acum.

— Nu spune asta în faţa poliţiştilor, mamă.

— Vorbesc serios, Flora Jane. Ai habar ce rău ne-ai speriat? Toate scenariile? Domnişoara Syzlack ne-a sunat după înscriere, azi-dimineaţă. N-ai apărut toată ziua. Tu nu lipseşti niciodată de la şcoală.

Ba da, în mod sigur. Nu-mi aminteam. Chiar aşa fetiţă cuminte fusesem? Nu-i de mirare că toţi ne urau.

— Maică-ta s-a dus cu maşina pe toate străzile să te caute, spuse tata. Am sculat tot cartierul în picioare.

Mă simţeam prost. Chiar o luaseră razna. Într-adevăr, oamenii de pe stradă mişunau acum prin sufragerie, cu un aer stingherit. Seara plină de acţiune care se anunţase se transforma într-o discuţie domestică plictisitoare.

— Uite, poţi să vorbeşti cu mine, fata mea, zise mama serioasă. Ai fost să faci avort?

— Mamă! Sunt nouă oameni aici!

— Ştii, poţi să ne spui. O să te sprijinim.

— Mă bucur că-i aşa, dar crede-mă, dacă aş avea nevoie să avortez ar fi decizia mea şi nu v-aş spune în vecii vecilor. Şi în orice caz n-aş bea alcool pe urmă. De fapt, nici n-aş sta în picioare.

O linişte mormântală se lăsă în cameră.

— Repede, Martin. Ăăă... un hoţ! strigă unul din poliţişti către celălalt, după care plecară în grabă, urmaţi de restul lumii.

* * *

— Du-te-n camera ta, spuse mama. Nici nu pot să mă uit la tine în clipa asta.

Asta era mama mea? Pentru un moment oribil, de necrezut, mi-a venit să-i zic: „Ia vezi dacă o să vrei

să te uiți la mine când o să dispară cu zdreanța aia de Stephanie și o să fie rândul tău să-mi implori ajutorul." Dar of, Doamne, arăta așa de fragilă. Brațul ei se întinsese ca și cum ar fi vrut să-l ajungă pe tata și să se sprijine de el, dar nu-și făcea curaj.

— OK, am spus spășită. Pot să mănânc de cină?

— Ai fost la restaurant și acum vrei să mănânci?

— Ăăă, să facem abstracție de partea cu restaurantul. O omletică? Mi-o fac singură.

Începură amândoi să râdă.

— Doamne, e prima oară pe ziua de azi când zâmbesc, zise tata și, prea târziu, mi-am amintit că am învățat să gătesc abia la facultate.

— Adică... un sendviș cu brânză sau ceva.

— Unde-ai fost? întrebă mama, ridicându-se cu un oftat.

— Am ieșit cu cineva.

— Fată sau băiat?

— Fată.

— Cum o cheamă?

— Tashy.

I-am privit atent, sperând că au să zică: „Aaa, Tashy", dar nu. N-aveau idee cine e.

— Și unde ai cunoscut-o?

Asta nu știam cum să le explic. Cum aș fi putut? Plus că eram foarte, foarte buimacă. Mă întrebam dacă arma secretă înverșunată a adolescenților încă funcționa, pentru că nu știam ce să mai spun.

— Chiar o să-mi controlați viața la infinit?

Tata veni spre mine și se postă în fața mea:

— Dacă ai să ieși cu străini și ai să te îmbeți ilegal, domnișoară, da, o să ți-o controlăm mereu.

— A fost doar un pahar, am spus eu îmbufnată. Am vrut să mă asigur că îi era bine.

Ai mei se uitară unul la altul.

— Ei, dacă nu ne spui unde ai fost...

— Nu pot, am zis eu.

În nici un caz n-aveam să mă apuc să le povestesc. M-ar fi pedepsit. Nu văzuseră și ei *Tinerețe furată*?

— Bun. Ești pedepsită, spuse tata.

Eram ce?

— Ei, na, pedepsită. Ce, suntem în '75?

— Și mâine te duc la școală, ca să mă asigur că ajungi.

— Cred că am fost prea blânzi cu tine, spuse mama. Cred că asta e problema, zise și se uită la mine cu ochi sinceri. Am avut încredere în tine, Flora. Iar tu ne-ai dezamăgit.

Nu suportam s-o văd așa.

Am vrut să urlu: „O să vezi că tata a fost ăla!", dar n-am putut. Pe dinăuntru fierbeam de nedreptatea situației.

— Păi e clar că o să se cam schimbe lucrurile pe-aici, spuse tata.

M-am uitat la el, ușor panicată. După calculele mele, mai aveau cam o lună împreună. O lună. Chiar că aveau să se schimbe lucrurile.

Mi-am târât picioarele până la pat, cu zgomotul ciorovăielii lor în timpane, foarte neplăcut după atâta timp.

* * *

M-am trezit în dimineața următoare cu o tresărire. A fost cel mai ciudat vis din... o, nu, mama mă-sii, rahat, la dracu'! Eram tot acolo, tot sub o plapumă de bumbac, închisă într-o temniță ridicolă, Dumnezeu știe de ce. Cu atât mai închisă cu cât acum eram pedepsită. Mi-am blestemat zilele că nu mi-am dat seama ce idioțenie ar fi să dispar douăspe ore. Dar adaptarea la starea asta de șaispe ani cerea timp. Mi-am

ciupit coapsa lipsită de celulită ca să mă liniștesc, dar nu m-a înveselit cum trebuie. Apoi m-am gândit la minunata mea râșniță de cafea. Nimic nu mă face să mă simt așa mare ca râșnitul boabelor și băgatul în duș, lăsând parfumul cafelei proaspete să inunde apartamentul. Dar în casa asta, ca întotdeauna, se bea Nescafé. Dintr-un motiv sau altul, mărunțișurile – cafeaua; șifonierul meu, plin de costume drăguțe și pantofi frumoși; produsele mele Clarins din baie în loc de ditamai flacoanele de șampon de la supermarket – toate astea îmi lipseau deodată mai mult ca orice. M-am smiorcăit în sinea mea.

— SCOALĂ-TE! țipă mama iar. Taică-tu te duce la școală. Vrea să vadă cum îți merge după prima mahmureală.

Am auzit niște proteste înăbușite și m-am sculat, timorată ca... eh, ca un copil în prima zi de școală. Numai că situația mea era mult, mult mai rea, pentru că nu era ca și cum n-aș fi știut pe nimeni. Dacă era să mă iau după mobilul meu, îi cunoșteam, doar că n-aveam cum să-i recunosc sau să știu ceva despre ei.

Am băgat capul sub plapumă.

— Mi-e rău! am strigat.

De fapt, mi-era bine. Uitasem ce repede îți trece mahmureala în adolescență. În ziua de azi am nevoie de două zile ca să mi se ducă de tot. Sau așa era când exista „ziua de azi".

— N-ai de ales! țipă mama.

Doamne, oare mereu fusese așa de autoritară?

Am încercat să mă îmbărbătez în timp ce mă îmbrăcam cu uniforma mea veche de școală, plângând numai în confruntarea acerbă cu cravata. Verde-închis, gri, verde-pal. Arăta ca o mlaștină cu mătasea-broaștei. Pantofi cu liră stil Spice Girls, pe care-i uram cât se poate de mult.

Bine. Am înghițit în sec. Urâsem școala. Dar aia a fost atunci. De data asta aveam să mă descurc mult mai bine. Nimeni n-avea să-mi spună Scurrilugs[1], iar dacă da, la naiba, am avut de-a face cu destui angajatori și traineri țâfnoși ca să mă deranjeze. Iar de data asta aveam să fiu șmecheră, tăioasă și deșteaptă, nimeni n-avea să mă prindă pe picior greșit.

De asemenea, aveam *extrem* de puține șanse să mă megaîndrăgostesc de colegi sau profesori, fiindcă asta s-ar fi numit pedofilie, și nici n-aveam să fiu inuman de complexată, fiindcă aveam un corp extraordinar și arătam trăsnet. Draci, m-am uitat în oglindă, de unde și coșul ăsta? De data asta nici n-aveam să-mi storc coșurile. Deși era așa tentant...

Și aveam să știu tot. Văzusem trei ecranizări diferite după *Hamlet*, deci cu greu ar fi putut să mă prindă că nu l-am citit, și orice chestie legată de numere părea destul de ușoară, cu diploma mea de contabilitate. Aveam de gând să țin capul jos, gura închisă, și într-o lună aveam să merg la nunta lui Tashy, iar de-acolo, păi, de-acolo...

— FLORA!

N-aveam emoții. N-aveam.

La dracu'!

* * *

Tata părea un pic abătut și el, în mașină.

— Nu pot să te iau diseară, zise el. Să-i spui măicăi-tii.

— Unde te duci? am întrebat, imediat suspicioasă.

---

1 Cuvântul „lug", cu a cărui formă de plural a fost înlocuită silaba finală a numelui „Scurrison", înseamnă, în argoul limbii engleze, „cap sec", „cap pătrat" etc.

Mama tot vorbea de ce târziu vine tata acasă de vreun an. Dar bineînțeles că, la cât fusesem de absorbită de problemele mele, nu observasem la vremea respectivă.

— Ies, dragă, spuse el și se uită la mine, surprins că întreb.

— Unde?

— Nu undeva unde ai tu voie, în orice caz.

— Tată, am spus eu, să ai grijă de mama, bine? Nu se simte prea bine în ultimul timp.

El se înroși tot și strânse volanul.

— Nu-ți face griji în legătură cu mine și maică-ta, spuse el.

— Nu pot să mă abțin, tată, am zis eu. Știi, în vreo doi ani am să-mi mut cuibul și asta e o perioadă dificilă pentru multe căsnicii.

El se uită la mine de parcă eram un substitut al meu.

— Ce naiba știi tu despre asta?

— Nimic, am spus eu. Ăăă, am citit câte ceva din literatura de specialitate.

Făcu o grimasă neîncrezătoare:

— Sigur. OK. Păi, mai bine concentrează-te pe examene.

Subit am simțit că mi se urcă inima-n gât. Câți ani aveam? Urma să dau examenele GCSE, în mod sigur, alea la care iei puncte că știi să-ți scrii numele corect.

Rahat, mi-am dat seama. Era septembrie. Începea școala. Clasa a zecea. Fir-ar!

Să ne calmăm, să ne calmăm. Respiră. Nu cumva le-au făcut superușoare ca guvernul să creadă că poate să facă oamenii proști mai deștepți ca prin minune?

Isuse Christoase! Dintre toți anii din care am avut de ales a trebuit să-l aleg pe al șaișpelea.

Capitolul 5

Când au devenit copiii în așa hal de mari? Ăștia erau, cu toții, de-a dreptul enormi. Giganți crescuți cu lapte, enormi. Și mulți copii grași. Când eram eu la liceu existau un băiat și o fată grași de clasă. Era ca o rație impusă de guvern. Acum, erau oameni uriași peste tot. Toți erau ori enormi – roz, îmbujorați, ca niște figurine din *Trumpton* care au prins viață – ori slabi ca un băț – mai ales fetele, din câte observam bucuroasă, încă își ridicau fustele ca să pară mai scurte. Nu totul se schimbă.

În fața porții am tras aer în piept. Speram că profesorii nu s-au schimbat prea mult. Am recunoscut-o pe domnișoara Syzlack, slavă Domnului. Abia intrase în învățământ când am avut-o ca profesoară de engleză acum șaisprezece ani. Îi dăduseră ei toate clasele de tâmpiți, și avea reputația că fuge mereu de la ore plângând. La vremea respectivă mi se părea jalnic; acum mi se părea că, dacă aș avea douăzeci și doi de ani și băieți complet dezvoltați ar striga obscenități la mine, aș face la fel. Dar ea se pare că făcuse față. O părticică din mine regreta faptul că ea încă e acolo și, din câte auzeam, și nemăritată. Toată lumea știe că profesoarele își schimbă numele în secunda în care

se mărită, fiindcă își dau seama că elevii cred că ele n-au viață particulară și fac din ele (oricât de puțin) persoane mai autoritare, dacă sună mai matur.

Îmi aminteam și unde era clasa de înscrieri, dacă nu cumva o schimbaseră. Clasa a zecea învăța într-un spațiu mult mai mic decât celelalte, o săliță împărțită de două grupuri în care eu și Tashy nu fuseserăm niciodată destul de cool ca să intrăm. Dar cine dracu' era cine, la capitolul ăsta o belisem. M-am hotărât să mă învârt prin clasă cât mai mult, să fiu ultima care se așază, ca să fiu sigură că îmi nimeresc banca.

* * *

Primul m-a lovit mirosul. Nu se schimbase deloc. Aparate de fitness, transpirație de adolescenți, chimicale dubioase, tuș, praf, formol, treninguri și, peste toate astea, litri de deodorant și aftershave ieftin, înecând holurile galbene și mânerele umede din plastic.

Locul ăsta nu se schimbase nici cât negu sub unghie. Nu-mi venea să cred. Țiglele erau crăpate exact ca pe vremea când am terminat eu. Cine ar sta șaișpe ani fără să se gândească să schimbe țiglele sparte? Linoleumul roz sumbru nu fusese înlocuit. Nuanțele cică de vernil și gălbui, ca de închisoare, încă bântuiau holurile, murdare și colorate de-a lungul anilor cu bandă scoci. Posterele de pe pereți propovăduiau tabelul periodic sau spuneau nu drogurilor (ca de obicei, ilustrate cu o înțepătură revoltătoare a unui ac într-o venă și nu cu o petrecere drăguță și relaxată unde toată lumea se simte bine, moment în care chiar te confrunți cu alegerea).

Înaintam oarecum uimită. Pentru prima oară, chiar mă simțeam teleportată. Asta era o lume în care nu mai fusesem de mult. Exista o interdicție fermă

privind alergatul pe scări. Exista un cabinet cu schelete de animale. Un rând de regi și regine care cred că era acolo de când fusesem eu în liceu. Din unele toalete ieșeau norișori nonșalanți de fum. Blazonul destul de ros al școlii, cu mottoul lui latinesc care însemna „Să ne facem treaba astăzi", sau „Predați temele la timp", sau așa ceva. Se-nvârtea camera cu mine.

— Domnișoară Scurrison!

Era... Am recunoscut vocea clar. M-am întors, conștientă că aveam expresia unui om care ascultă o replică din *This is Your Life*[1]. Mi-am simțit stomacul strângându-se de panică.

— N-ai ore?

Era domnul Rolf, întruparea profesorului malefic de geografie. Omul ăsta ne înspăimântase pe fiecare în parte. Eu și Tashy ne gândeam mereu că probabil vrea să ne alinieze, să scoată o mitralieră și să ne omoare. Dacă răspundeai corect, te băga în sperieți. Dacă răspundeai greșit, te băga în sperieți. Zbieretele veneau pe neașteptate, pedepsele arbitrare și șocant de rapide. Aveam o amintire vagă despre cineva care primise pedeapsă trei mii două sute de rânduri. Profesorul ăsta era un om care regreta abolirea pedepsei corporale, ne-o și spusese, în repetate rânduri. Deplângea adesea dreptul legal pierdut de a da copiii cu capul de pereți până le intrau mințile în cap.

Capacitatea corpului de a înmagazina în memorie informații aduse de simțuri este extraordinară. M-am îndreptat și am afișat un zâmbet timorat.

— Bună dimineața, domnule Rolf!

---

1 Serial de televiziune tip documentar, în care o persoană publică sau, mai rar, un om obișnuit este confruntat cu prieteni sau rude cu care a pierdut legătura, cunoștințe vechi sau evenimente traumatizante din trecutul său.

Chiar și în timp ce spuneam asta, nu puteam să nu mă uit la el. Ultimul deceniu jumate nu fusese prea blând cu el. Mereu fusese șleampăt, dar acum era ciufulit și murdar, iar mătreața de profesor, atotprezentă, încă îi acoperea umerii. Îmi aminteam că nu e însurat. Pe vremea aia muream de râs și nu ne surprindea. Acum mă uitam la un om trist, singur și frânt de ani întregi în care se luptase cu oameni cărora pur și simplu n-avea cum să le trezească interesul pentru geografie. Mi-a scăpat înainte să mă pot abține:

— Sunteți bine? Păreți obosit.

El se holbă la mine o secundă.

— Draci, am spus, apoi mi-a părut și mai rău.

— INSOLENȚĂ! strigă el, cu lătrătura afonă care deodată mi-a revenit foarte viu în memorie. DETENȚIE!

Ce? Eu aveam secretară! Eu nu primeam detenție.

— Iertați-mă, domnule, am spus, roșind.

Niciodată nu primisem detenție cât fusesem în liceu. Frate, și cât îmi luase de data asta? Patru secunde.

— Te întreb din nou – de ce umbli pe holuri în căutare de oameni pe care să-i insulți când ar trebui să fii la oră? Sau ai fost angajată consiliera noastră, hă, hă?

Oof, sarcasmul profesorilor. Uite încă o chestie de care-mi fusese dor.

— Îmi pare rău.

Încercam să par spășită și mă uitam drept în podea. Subit am simțit că îmi vine să plâng. Probabil din cauza cantității industriale de hormoni din corpul meu de adolescentă.

— Zău așa! Și de obicei ești una dintre cei mai buni! Piei din ochii mei.

Am pornit târâș de-a lungul holului.

— Ai greșit direcția, domnișoară Scurrison.

M-am târât înapoi și am trecut de el.

— Aditivii din sucuri, mormăi câș, lovindu-mă cu respirația lui acră.

* * *

Toată clasa s-a uitat în sus la mine când am intrat, respirând adânc. Aveam impresia că toți își făceau ocheade. Sau doar mi se părea mie, în dimensiunea asta nouă de iad?

Domnișoara Syzlack era de recunoscut, dar, ca și domnul Rolf, arăta obosită. Era în pom cu moda, ca de obicei. Jacheta ponosită și fusta înflorată cu talie înaltă o făceau să arate ca o bunicuță, și m-a șocat să-mi dau seama că n-avea mai mult de treizeci și șapte-treizeci și opt de ani. Adică, Doamne, Madonna abia își începuse cariera la vârsta aia.

— Scuzați-mă, am spus.

Erau două locuri libere în clasă, și l-am ocupat pe cel indicat de privirea ei. Lângă mine stătea o fată obraznică, brunetă, care gesticula pe sub bancă. M-am grăbit să mă așez lângă ea.

— Unde-ai fost? șopti fata. Ești bine? Aseară a fost OK?

Era foarte scundă, avea nasul lung și sprâncene jucăușe.

Am dat să răspund.

— Nu vorbiți în oră, spuse domnișoara Syzlack, și începu să citească din catalog.

— Se-ntâmplă, OK? spuse fetița prietenoasă, cu compasiune.

— Constanzia Di Ruggerio, stai la taclale?

Diavolița de lângă mine încercă să pară spășită.

— Nu, domnișoară.

Constanzia Di Ruggerio? Mișto. Prietena mea avea un nume foarte drăguț. I-am aruncat un zâmbet,

iar ea îmi făcu din ochi. În spatele clasei, cineva se prefăcu că tușește, dar de fapt spuse ceva:

— Tocilare lesbiene.

Eram o tocilară lesbiană?

Lista de nume din catalog continua. Cine erau oamenii ăștia? Și, mai important, cum dracu' îi chema? Prima oară, aveam cel mai neobișnuit nume din clasă, și pe aproape toate fetele din clasă le chema Tracy, cu sau fără „e" în coadă, Claire, cu sau fără „i", Anne-Marie, în vreo sută de combinații de litere. Pe băieți îi chema Mark, David, Kevin, Peter sau Andrew, și era foarte bine așa.

Dar ce era cu atâtea Courtney și Hayley, Jessica și Ashley? Parcă eram cotropiți de un sitcom american. Fallon? Numele ăsta-mi suna vag cunoscut. Da, cineva fusese numit după un personaj din *Dinastia*, pe care probabil n-avea să-l vadă niciodată.

M-am întors să văd cine era această Fallon Longworth și am dat cu ochii de o fată înaltă, brunetă din spatele clasei. Unghiile lungi erau date cu ojă argintie. Se strâmbă când își auzi numele.

— Drăguț din partea ta că azi dai pe la școală, spuse domnișoara Syzlack.

Fallon abia dacă pufni un răspuns. Apoi mă zări și îmi aruncă ceea ce nu pot numi altceva decât o privire.

Uitasem de „priviri". În viața mea – viața mea de babă, viața mea de babă de treizeci și doi de ani – dacă ai o problemă cu cineva, o rezolvi, sau, mă rog, nu prea ai probleme cu oamenii, fiindcă poți să-ți alegi prietenii și nu strici relațiile cu ei, iar dacă e vorba de cineva de la muncă nu contează și poți să-i spui șefului și să te plângi și... O, nu! Vorbea cu o prietenă și acum amândouă îmi aruncau o privire! Rahat!

Draci! Acum îmi spunea ceva din buze. Nu-mi dădeam seama ce, dar părea să spună „lesbi-ah".

— Flora Scurrison?

M-am întors repede când m-am auzit strigată, dar eram confuză și nu știam ce să fac.

Domnișoara Syzlack se uită și ea la mine. De ce mi-o aminteam ca fiind de treabă? Cred că anii au stors-o ca pe o lămâie.

— Ți-ai uitat numele, domnișoară Scurrison?

— Nu, domnișoară Syzlack.

Se frecă la ochi.

— Stai mai pe spate să te văd, spuse ea.

* * *

Am vrut să mă strecor pe ușă în spatele Constanziei, care s-a uitat la mine cu atâta drag și tristețe, că m-am întrebat dacă nu cumva totuși era un sâmbure de adevăr în treaba cu lesbienele. Dintr-un motiv sau altul, Fallon sâsâi zgomotos când trecu pe lângă mine. Nu nu nu nu! Voiam să opresc totul, să spun: „Oameni buni, asta a fost ieri! Poate că am fost o tocilară lesbiană. Dar acum, azi, sunt supercool! Pot să vă ajut! Fac pariu că am nonșalanța necesară ca să cumpăr alcool de la magazin și mă pricep la băieți. Veniți la mine, le-am făcut pe toate".

— Flora, spuse domnișoara Syzlack, cocoțată pe catedră, cu aerul degajat al profesoarei care încearcă să se dea una de-a elevilor. E totul în regulă? Ai îngrijorat o groază de oameni ieri, să știi.

— Da, îmi pare rău, am spus eu.

Mi-ar fi plăcut să am o confidentă în ea dar nu găsisem un mod în care să-mi spun povestea fără să ajung la spitalul de nebuni, legată fedeleș lângă fata din *Poltergeist*, așa că m-am hotărât să mă abțin.

— Ei?

Îmi venea să-i zic: „Domnișoară, nu vreau să fac pe Trinny și Susannah[1], dar ați auzit de accesorii de efect? Ce-ar fi să vă duc la o sală de fitness foarte primitoare pentru femei? De fapt, dacă tot v-am spus asta, ce-ar fi să vă lăsați de treaba asta cu învățământul pe care oricum e clar că n-o suferiți și să plecați să vedeți lumea?"

Am ridicat din umeri.

— Păi, cred că pur și simplu am intrat în panică. De la examene și de-astea. Trebuia să mă descarc și eu cumva. E destul de obișnuit pentru vârsta mea, nu? Hormonii mi-au luat-o razna. Mă și mir că nu m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

Ah, ce mama mă-sii.

— Și nu e absolut deloc adevărat că anii ăștia sunt cei mai frumoși – toată lumea ar fi de acord. Nu e drept să arăți reclame cu adolescenți care se distrează la maxim, de parcă e bine să ajungi ca Britney Spears. Ar trebui să spună: „Stați potoliți, după douăzeci de ani o să fie genial". Uitați-vă la oamenii ăștia. Nici nu știu să-și sufle nasul și sunt ținta principală a publicității, de conving o lume întreagă că e extraordinar să ai șaișpe ani. Ei, nu e, vă spun eu. Bine?

Profesoara se uită la mine stupefiată.

— Ăăă... da. Poate că ar trebui să stai de vorbă cu psihologul școlii.

— Ca să ce? Că am dat-o în bară o dată în toată cariera mea de elevă?

— Nu vorbi așa cu mine, domnișoară, te rog.

— De ce nu?

— Fiindcă e urât.

---

1 Stiliste, prezentatoare TV și autoare de ghiduri de modă, foarte cunoscute în Marea Britanie.

— Nu e urât! Dumneavoastră sunteți aia care tocmai m-a trimis la un nenorocit de psiholog!

Domnișoara Syzlack privi în jos la catedră.

— Of, am sperat că discuția asta o să te ajute. Dar văd că nu am de ales decât să-ți dau detenție.

— N-aveți? Chiar nu aveți?

— Pentru insolență și chiul.

— Bine, am spus, ridicând brațele.

Domnișoara Syzlack mă privi și clătinând din cap:

— Ce se întâmplă cu tine, Flora?

— Poate că mă maturizez, am spus eu.

* * *

Am găsit a treia clasă, slavă Domnului, și am asistat la o oră despre festivaluri comunitare care, sinceră să fiu, m-a lăsat în ceață, și din care n-am auzit și n-am înțeles mai nimic. Ne-a fost mormăită de un om pe care nu-l recunoșteam, și din fericire toți se uitau în gol la fel de mult ca și mine. În sfârșit, sună clopoțelul – Isuse Christoase – pauză.

Am urmat-o afară pe Constanzia, care tot lângă mine stătuse, cu inima-n gât.

— Ei, spuse ea cu sprâncenele alea de drac mișcându-se în sus și-n jos. Le arătași că ești distrusă, ha?

— Ce?

— Nimeni nu vine la ziua ta – și ce, da? Dar chiulești fără mine?

— Ziua mea? am întrebat prostește.

O, nu. Ba bine că nu. Ce forțe idioate și nepământești mă trimisese înapoi în CEA MAI PROASTĂ PERIOADĂ A VIEȚII MELE.

— Nu-mi vine să cred, spuse Constanzia, aruncându-și brațele spre cer. E cea mai rea trădare din toată istoria. Facem una petrecere proastă, nu vii la

școală. Cred că mă spânzur ca toți copiii ăia care merg la Cambridge când au doișpe ani.

Se uita la mine cu ochi negri strălucitori, încercând să pară că glumește, dar tristă în același timp.

— Nu fi așa, am spus cu jumătate de gură.

— Ai vrut să mor? De asta ai făcut asta?

— Nu, am zis eu încet.

— Ei, dacă ai vrut să mor, exact asta trebuia să faci. Să iei o zi liberă fără mine, cea mai bună prietenă a ta.

— N-ai murit, am spus eu.

— A, da? zise ea. Știi când sunt la școală. Ce spunem când nu suntem acolo?

Cu un sentiment de spaimă, am început să mă gândesc la vremea când eram eu cu Tash. Dacă nu venea la școală, mă simțeam groaznic, fiindcă trebuia să stau singură, și invers. Draci, draci, draci. De ce nu puteam să fiu cool de data asta? Chiar ceream prea mult? Nu numai că eram captivă în iadul ăsta nenorocit fără cale de scăpare, dar mai și trebuia să fiu o varză totală – nu că ar mai folosi copiii din ziua de azi cuvântul „varză", dar cred că aveau ei un echivalent la fel de plăcut.

— Iartă-mă, am zis eu.

— Puteam să fiu moartă. Eram Constanzia Moarta Umblătoare.

— Scuze.

— Am mâncat de prânz pe scări. Și pentru ce? Ca tu să te duci să devii o bețivancă în West End. Mă bucur tare pentru tine.

— E un pic mai complicat, am spus eu.

— A, sigur.

Constanzia lovi puternic cu piciorul un smoc murdar, înnoroiat, de iarbă, în timp ce ne plimbam prin curte. Băieții mai mici alergau de colo-colo și jucau fotbal, fetele mai mici își atingeau unele altora părul

și șușoteau. Și ce dac-au mai trecut șaișpe ani de studii despre sexe.

— Ia te uită, cuplul grețos reunit, nu-i așa? se auzi o voce joasă, tărăgănată.

Dintr-un motiv copilăresc, deși nu suna sofisticat, masculin sau mârâit, mi-a amintit de Shere Khan din filmul *Cartea Junglei.*

Ne-am întors. Erau Fallon și două acolite, una blondă, una brunetă.

— Nu-mi spune – erai în drum spre școală și te-au săltat hingherii, spuse Fallon uitându-se fix la mine. Ai tăi au vrut să te eutanasieze, da' s-au răzgândit în ultima clipă.

De ce nu puteam nici de data asta să fiu populară? Nu asta plănuisem. De fapt, după planul meu, cum era el de fapt, ar fi trebuit deja să fiu în drum spre Paris, înconjurată de oameni care mă voiau drept muză.

În loc de asta, aveam pe cap o scârbă care încerca să-mi facă viața un iad. Prima oară fusese Sheena. A ajuns să lucreze ca vânzătoare la un supermarket, a rămas gravidă cu mai mulți și pe urmă a dispărut în neant cu totul. Asta le era scris fetelor rele.

Dar Fallon nu arăta ca Sheena. Sheena era mereu destul de la modă, dar arăta ieftin, hainele ei păreau luate la reducere. Nu mirosea întotdeauna fantastic și existau zvonuri cum că ar avea o viață de familie oribilă, zvonuri care, privind în urmă, cred că erau fondate. Mama avea dreptate: merita mai mult milă decât frică, nu că aș fi fost în stare de așa ceva la vremea respectivă.

Fallon era îmbrăcată mai scump decât mine la maturitate. Mereu îți dai seama, nu-i așa? Nu-ți pasă mereu, dar mereu îți dai seama. Miroseam Nicole Farhi, Ralph Lauren, oricât de simplă era uniforma. Părul îi era lucios și uscat cu grijă. Asta nu era o bătăușă

zdrențăroasă și amărâtă. Era stilul ăla de majoretă de zile mari. Ei, și ce, n-avea să mă intimideze, ploada răzgâiată. Permisesem așa ceva de prea multe ori în copilărie și n-aveam de gând să mai suport asta acum. Mi-am alungat teama.

— Du-te dracu', persoană plictisitoare, am spus.

— Eeei! făcură acolitele ei aproape la fel de spilcuite.

— Ce-i asta? îmi spui să – ce? spuse Fallon aparent neîncrezătoare.

— Hai să mergem. M-am plictisit de moarte, i-am zis Constanziei.

— Ah, s-a plictisit șoricica de bibliotecă? spuse Fallon cu ochii scânteindu-i. Nu sunt destule cărți de ros pentru tine? Sau – să nu zici – vorbesc prea mulți oameni. Îți dă impresia că ai prieteni. A ieșit mișto petrecerea, apropo?

— Am prieteni, am spus eu, șocată.

— Nu pot să cred că ne-ai chemat și pe noi!

Nu se poate. Măi dragă, și prima oară o chemasem pe Sheena. Pentru Dumnezeu!

Chicotiră zgomotos.

— Oricum, e sezon de petreceri – probabil că mergeți la petrecerea de mâine a lui Ethan? La urma urmei, voi l-ați invitat pe el.

Îi spuse asta Constanziei. Ea clătină din cap.

— Pe bune? Ce păcat! Da' oricum ar fi prea plictisitor pentru voi – au piscină. Și cramă. Toată clasa a fost invitată. În afară de voi două.

Nu-mi venea să cred. Mă simțeam îngrozitor că nu eram invitată la petrecerea unui om pe care nu-l cunoșteam. Ce-mi păsa?

— Doar voi două, acăsică, atunci? Singurele? Nuuu, asta o să fie mult mai distractiv. Mult mai puțin plictisitor.

Și plecară, tropăind mândre.

— Doamne. Mereu a fost așa?

Constanzia se uită la mine:

— Ăăă, mai știi când te-ai ales cu cicatricea aia?

Foarte clar, privind în josul brațului, am văzut o cicatrice pe care n-o observasem până atunci.

— Te-a împins de pe spalier.

— Scorpia.

— Scorpia-șefă, întări Constanzia. Și știi, ieri m-ai lăsat să dau piept cu scorpia singură. Faci asta dacă vrei o prietenă moartă, da? Na, uite – du-te în casa de turtă dulce singură, copil prost.

— Îmi pare rău.

— Ia-mi un Twix, zise ea.

— Nu!

— Îl împart.

Doamne, nu mâncasem un Twix de secole. Kit Kat Chunky mi se pare o gustare mult mai potrivită pentru adulți.

— Bine, hai, am spus.

* * *

— De ce suntem așa nepopulare, Stanzi? am întrebat-o eu, în timp ce stăteam sprijinite de perete și ne lingeam degetele de caramel.

Pentru o clipă, am uitat că aveam treizeci și doi de ani, o ipotecă și un aproape-logodnic și fusesem șefa comisiei de organizatori la balul de absolvire a facultății. Eram pur și simplu la școală, pe același perete de lângă laboratorul de biologie, uitându-mă la aceleași ferestre dezolante și tencuieli sfărâmicioase, gustând ciocolata și caramelul de pe limbă și totalmente absorbită de universul care era școala.

Constanzia își pironi privirea în pământ și mâncă ultima bucată de Twix:

— Pentru că tu ești o tocilară, iar eu sunt cea mai mică minoritate din liceu, ai uitat? Iar eu am avut mustață. Și tu n-ai avut tâțe niciodată.

M-am uitat la ea. Într-adevăr, avea o linie foarte groasă de păr galben pe buza de sus.

— Și se hotărăsc că nu le place de noi și asta a fost. Oricum, de ce îți faci griji? Mereu a fost așa.

Mi-am legănat picioarele.

— Nu știu, am început să mă cam satur de toată treaba asta.

— Nu-i nimic. Mai rezistă doi ani și mergem la colegiu. Da! Ura! Sex și băieți toată noaptea.

— Ai fi surprinsă ce repede se răsuflă faza aia, am spus eu, apoi m-a trăsnit. Doi ani?

Dacă nu reușeam să mai scap de-aici? În nici un caz n-aveam de gând să rămân aici încă doi ani.

— Păi, trebuie. Dacă pleci acum, ai încurcat-o. *Big Issue*[1]?

— Uite ce, nu mă las de școală, OK?

— *Big Issue?*

— Termină, nu-i frumos.

Sună clopoțelul.

— Nu mai țin minte nimic. Cu orarul ăsta nou, școala a purces deliberat la distrugerea mea.

Constanzia scoase o bucată de hârtie mototolită.

M-am aplecat să văd:

— Nici eu. Arată-mi.

— De ce te uiți la al meu?

— A, da.

— Ieri, când te distrași așa de bine fără cea mai bună prietena ta, căzuși? Te lovișI la cap?

— Cam pe-acolo.

---

1 Revistă scrisă de jurnaliști profesioniști spre a fi vândută de către cei fără adăpost.

— Italiana ta *e schifo.*

— E de bine?

Ea îmi zâmbi.

— Acum trebuie să mergi să fii matematiciană, da? Hai, fugi, *piccola rana.*

* * *

Reușisem s-o prind pe Tashy la telefon, furișându-mă afară din școală în pauza de prânz și cumpărând o cartelă incredibil de scumpă pentru mobil.

— A fost un vis?

— Nu.

— O, Doamne. Nu pot să cred... Nu pot. O, Doamne, Flora. Ce dracului ne facem?

— Uite, uite...

Aproape am râs privind doi băieți care se băteau la oarecare distanță de mine. Toți ceilalți s-au strâns la fața locului și au început să urle ca din gură de șarpe.

— O, Doamne, am spus eu. OK, sunt în iad.

— Pe bune? Există iad? Deci asta era?

— Nu, vreau să zic. M-am întors în liceu. Colac peste pupăză, m-am întors în liceu. E, gen – după petrecerea mea groaznică.

— O, spuse Tashy cu voce pierită. Deci nu e mai bine nici de data asta?

Dintr-un motiv sau altul, copiii care se uitau la bătaie au început să scandeze foarte sonor cuvântul cu „c". Domnul Rolf ieșise din corpul principal al școlii, dar chiar și el părea nehotărât dacă să se lege de mulțimea gălăgioasă. Speram că nimeni n-are vreun pistol.

— N-aș putea să zic că e, am spus eu și am început să mă smiorcăi.

— Nu, nu, nu plânge! spuse Tashy cu inima înmuiată. Adică – tu ești în iad? Eu am șase ședințe

programate dublu pe după-amiaza asta, nu pot să-i fac pe cei de la firma de catering să împăturească șervețelele în formă de trandafir și nu lebădă – mama ei de lebădă – mai avem douășnouă de zile pân' la nuntă, iar tu încă mai încapi în haine de copil și le cumperi fără TVA. Cum poate să fie ăla iad?

— Școala e un CĂCAT!

— Ei, floricico, trebuie să fie mai ușor de data asta. Gândește-te la toate chestiile deștepte pe care le știi.

— Sunt cea mai nepopulară fată din școală!

— Nu! Nu mai există copii de-ăia care poartă ochelari prinși cu leucoplast?

— Nu cred, am pufnit eu. Și am o prietenă nebună și sinucigașă.

— Ce vrei să spui?

— Prietena mea cea mai bună. E un pic...

— Eu sunt cea mai bună prietenă a ta.

— Știu asta, am spus încet. Vreau să zic, în lumea asta nouă.

— Îți place mai mult ca mine?

Am început să plâng și mai tare.

— Adică, știu că am fost foarte ocupată cu nunta și restul, dar...

— Nu nu nu nu. Termină. Taci. Tu ești cea mai bună prietenă a mea. Asta e o creatură stranie care mă urmărește peste tot, OK?

— E frumușică?

— Arată ca o mâță cu puteri negative.

— Da?

— Are vocea ca un incendiu într-un pet shop.

Tashy sună mai puțin bănuitoare.

— OK, uite. Ține-te bine, am să vin să te iau diseară, OK? Mai rezișți până atunci?

— Nu pot să ies diseară.

— De ce nu?

— Tashy! Sunt pedepsită. Şi mi-au dat şi detenţie.

— Păi, super. Nu fi fraieră. Fofilează-te.

— Or să mă trimită la şcoala de corecţie!

— Ştii, ai vocea ca a ta la telefon, spuse Tashy gânditoare.

— SUNT eu, bine? Trebuie să controlăm situaţia cumva. Eu sunt eu. Dar nu pot să fac nimic.

— Chiar n-aveam voie să ieşim când aveam şaişpe ani?

— Ba da, dar numai în condiţii de laborator.

— Nu poţi să le zici că dormi la prietena ta cea mai bună – cum o fi chemând-o?

— Constanzia.

— Con-ce?

— Şi oricum, nu, fiindcă nu-i ştiu numărul de telefon şi nici adresa. Şi sunt pedepsită.

Tashy oftă prelung:

— E îngrozitor.

— E iadul, am spus eu. Eşti sigură că n-am murit cumva într-un accident oribil şi tragic şi eşti tu prea drăguţă să-mi spui adevărul?

— Dacă asta e pe lumea ailaltă, sper al naibii de tare că nu.

* * *

Prima oară nu fusesem niciodată pedepsită la şcoală. Da, eram de-aia. Şi acum, văzând cum toţi copiii îşi luau tălpăşiţa, râzând şi chiţăind, pe poarta dincolo de care alunecau unele lângă altele maşinile şi autobuzele, îmi dădeam seama cât de bună era pedeapsa.

Desigur, majoritatea voia să plece acasă. Şi eu la fel. Dar pentru mine, acasă nu exista.

Suspinând încetişor în aerul de după-amiază de septembrie, am tropăit unde îmi aminteam că stăteau

băieții răi opriți după ore, aplecați pe geam, fluierând după fete ca pușcăriașii (cum, într-adevăr, au ajuns mulți dintre ei).

Domnul Rolf patrula în fața sălii, de unde se auzeau strigătele băieților și replicile lor obraznice. Zâmbi foarte neplăcut când mă văzu apropiindu-mă și detectorul meu de sarcasm profesoresc începu să piuie.

— A, domnișoara Scurrison. Mă bucur că ne onorați cu prezența în această seară nemaipomenită. Știu că sunt o noutate pentru dumneavoastră astfel de întruniri mondene ale celor mai inteligenți și fermecători membri ai elitei culturale care este Christchurch Secondary. Îmi imaginez că vă veți integra de minune.

Am intrat, cu pulsul crescându-mi vertiginos. Toți băieții de-aici arătau exact ca orice grup de golani din cauza cărora ai trece strada ca să-i eviți, plini de explozibilul compus din frică adolescentină, bravadă, hormoni și cidru. Cine ar vrea să fie profesor, m-am întrebat, nu pentru prima oară. În ce punct devenea distractivă slujba asta? Dați-mi biroul meu cuminte, plicticos, calculatorul, hârțoagele mele kilometrice, oricând. Nu pot să cred că începea să-mi pară rău după neoane și calculat TVA.

Un „uaaau" colectiv se auzi în cameră în timp ce intram. În mod evident știau cine sunt și mă îndoiam profund că mai fusesem văzută aici. Era o nebunie. Nu-mi venea să cred că o haită de străini cu un IQ de vreo patruzeci și cinci știa mai mult decât mine despre viața mea.

— Hei, gagico. Vrei să-ți facem e-du-cație? spuse un uriaș cu coșuri pe față, târându-se lângă mine și zgâriind, încet și migălos, cuvântul „FUTAI" pe bancă.

— Da, strigă altul. O să te țin până târziu... foarte târziu...

Am ridicat privirea. În curând aveau să înceapă să se laude unii la alții cu experiențe sexuale inventate și să mă lase în pace.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, zise unul ras în cap.

— Cărniță proaspătă! strigă altul din spatele clasei, spre amuzamentul general.

Incredibil, nemernicul de Rolf stătea și se uita la toate astea impasibil. Dacă mi s-ar fi întâmplat asta la birou, Olly le-ar fi tras tuturor un proces de hărțuire sexuală în cinșpe secunde.

M-am așezat. Pe tablă scria: „Subiect de eseu: utilitatea nimicului".

— Hei, gagico, acum ești de-a noastră, ce zici, o să mai... desfaci câțiva năsturei, ceva, ei? șopti o voce asudată din spatele meu.

— Du-te dracu', am spus eu.

Au rămas toți mască. Inima-mi făcea ca trenul. Era oribil. Nu-mi venea să cred că li se dădea voie să mă intimideze în așa hal. Mă simțeam în pericol.

— Înjuri, domnișoară Scurrison?

Într-o clipită mi-a pierit toată compasiunea pentru omul ăsta distrus și mi-am permis o mică fantezie de răzbunare care implica închisoare pe viață. Și șuturi.

— Nu, domnule, am spus căită ca un câine bătut.

— Ba da, înjură, domnule.

— Vrei să ne mai faci o vizită rapid?

— Nu, domnule.

Profesorul clătină din cap și arătă spre tablă:

— Atunci apucă-te de treabă.

Plecă din clasă – e clar că școala căzuse în paragină dacă aveau nevoie să împartă sala de detenție în două. Obrajii îmi ardeau de frică și nedreptățire; începură să se audă șoapte.

— Punem noi mâna pe tine, curvo.

Doamne!

Deodată, se auzi un scârțâit. De parcă cineva i-ar fi dat altcuiva tare cu rigla peste degete.

— Futu-i! spuse aceeași voce.

— Taci dracu'! spuse alta, aproape cunoscută. Vrei să te bage la pârnaie pentru hărțuire sexuală, sau numa' să stai p-aici toată viața?

— Ce face?

— Taci și gata, da?

Mi-am luat inima-n dinți, m-am uitat în spate și era să fac infarct. Când intrasem, nici nu ridicasem ochii din pământ și mă așezasem în prima bancă. Drept care nu-l observasem pe băiatul care acum îl trăgea pe altul de ureche și-l amenința că-l pocnește cu rigla.

— Slăbănog idiot, zise golanul, dar se întoarse rapid la citit.

Am întâlnit privirea lui Justin Clelland. Sigur, nu se uita la mine ca și cum m-ar cunoaște, altfel decât din vedere, de prin liceu. Nu părea interesat, iscoditor, bănuitor sau pus pe flirt. Mie, pe de altă parte, îmi tremurau buzele. Băiatul ăsta semăna cu Clelland în uniformă într-un hal, că-mi venea să vomit.

— Mulțumesc, am zis.

A ridicat din umeri și și-a reluat locul, imediat în spatele meu.

— Flora, am spus eu, întinzând mâna.

El se holbă la ea. Poate că oamenii dau mâna abia mai târziu.

Într-un final mi-o luă:

— Știu, zise el. Umbli cu fata aia brunetă nebună.

Am dat din cap:

— Și tu ești Justin.

El făcu un semn politicos cu capul. Probabil că era cu un an mai mare ca mine. În mod straniu, și

poate pentru că eu eram cu vreo cinci centimetri mai scundă, nu arăta ca adolescentul plouat și lălău de la nunta lui Tashy. În comparație cu ceilalți neanderthalieni soioși ale căror trăsături nici nu se definiseră încă, el era înalt, cu pielea netedă, cu zulufi ca de bebeluș și ochi cenușii, calmi, ca ai fratelui lui. Per total, îmi dădea impresia de sfâșietor de inimi.

— Pentru ce te-au pedepsit? am șoptit.

— Am protestat împotriva unora din alt an, care n-au vrut să comande cărți reciclate. Nu le-a picat prea bine.

Vaaai, Clelland II.

M-am hotărât să fiu un pic mai vicleană.

— N-ai un frate care e-n Africa?

Se înspăimântă instantaneu. Ah, la naiba. Tocmai mă dădusem de gol ca fiind una dintre adolescentele alea înfricoșătoare care se țin după câte un băiat, îi scriu numele pe manuale și își umplu jurnalele cu „te iubesc, John Bloggs, și ȘTIU că o să ne căsătorim", iar și iar.

El tuși.

— Vorbești, domnișoară Scurrison?

Nenorocitul ăsta umbla pe roți unse cu liniște, pe cuvântul meu.

— Nu, domnule.

— Cred că de aceea o să ne vedem și luni.

Măcar de data asta am reușit să nu înjur.

* * *

Ai mei arătau ca și când ar fi ținut doliu pentru mine, cum îi vedeam prin ferestrele luminate, în amurgul abia instalat. Probabil că asta și făceau: își plângeau fata studioasă și cuminte care se trezise ieri-dimineață și n-avea să mai fie ca înainte.

— Mi-au dat detenție, am spus eu, punându-mi haina în cuier.

— Știm, spuse tata. Noi am cerut să-ți dea.

— Mulțumesc, am zis eu. Sunt sigură că veți fi încântați să aflați că eseul meu despre *Nimic* a fost un mod foarte constructiv de a-mi folosi timpul în anul cu examene.

Mama puse de cină în liniște. Ooo! Nimeni nu-mi mai făcuse o cină de – păi, mama se cam lăsase de gătit pentru ea însăși de când ne părăsise tata. Nu-i mai păsa și gata, presupun. Trebuia să mă asigur mereu că are provizii semipreparate și că știe cum să și le încălzească.

Era tare păcat, fiindcă gătea foarte bine. Am intrat în cârnați și piure cu poftă. Eu și Olly obișnuiam să mâncăm în oraș sau să comandăm mâncare, așa că uitasem ce bun poate să fie un sos cu ceapă bine făcut.

— Mamă, mamă ce bun e. Nu, tată? am zis eu, însuflețită.

Amândoi se uitară la mine.

— Ăăă, da, făcu tata.

— Mulțumesc că ai gătit, mamă.

Mama era uimită:

— E aceeași... dădu ea să spună.

— Da. Mulțumesc, Joyce, spuse tata rușinat, ca și cum l-aș fi dat de gol.

Mama clipi și se agită.

Mi-am pironit privirea în farfurie și am continuat să mănânc tăcută, ca nu cumva să mai spun ceva stupid. Apoi mi-am amintit de misiunea mea de a-mi ține părinții împreună și am început să-mi storc creierii în căutare de subiecte de conversație relaxată în familie. Momente de care nu-mi prea aminteam din prima experiență.

După un secol, mama șuieră:

— Mâine-seară nu te duci la Stanzi.

— N-aveam de gând să facem mare lucru, am spus eu, acră, gândindu-mă la petrecerea misteriosului Ethan.

— Ai voie să te duci la muncă și atât.

Aproape m-am înecat cu piure. Muncă? Aveam o slujbă? Ce fel de slujbă? Mi-am amintit de cooperativă. Cutii nesfârșite de biscuiți. Nu, nu, nu. Sâmbetele erau pentru cumpărături și pedichiură cu Tash. Doamne, nu. Orice slujbă aveam, nu voiam să mă duc.

Am înghițit încet:

— De fapt, știți... am avut o săptămână grea, și aici, și dincolo...

Tata se uită la mine. Pentru o secundă mi s-a părut că-mi intuiește confuzia și chinul.

— Nu capeți un ban de la noi.

— Nu vrei să-ți pierzi slujba, Flora, mă luă mama la reproșuri. Oamenii de la cooperativă sunt de treabă. Și, Duncan, pentru Dumnezeu, mai taci. Dacă are nevoie de bani, o să...

M-am ridicat și am plecat. Tata îi arunca mamei priviri ucigătoare. Arăta de parcă gândea ceva ce nu putea să spună cu voce tare.

Primul gând: ar trebui să fiu concediată de la cooperativă și gata. Tashy putea să mă ajute, în mod sigur. Se bălăcea în fondurile pentru nuntă. Și aveam să-i dau banii înapoi... mi-am înghițit un nod mare de nesiguranță. Aveam să-i dau banii înapoi când aveam să ies din beleaua asta. Doamne sfinte. Și, când avea să se întâmple treaba asta, nimeni n-avea să-și mai aducă aminte că am fost aici de nici o culoare. Trebuia să cred asta. Trebuia.

* * *

M-am plimbat prin cameră, observând lucrurile necunoscute. Aveam nevoie de niște loc ca să nu mă împiedic, plus că deja văzusem episoadele de săptămâna asta din *Prietenii tăi* și *Have I Got News for You* acum o lună, și nu voiam să-mi dau de gol puterile de clarvăzătoare. Și în orice caz nu puteam să mă relaxez. Adică, dacă îmi dorisem să am iar șaișpe ani, fusese ca să ies serile până târziu și să mă distrez, nu să fiu ținută la școală peste ore și să stau vineri seara în casă, uitându-mă la episoade vechi din *Have I Got News for You* și ascultând cum ai mei se sfâșie în bucățele. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, făcusem destul de mult. Înainte să apară Clelland și... nu, n-aveam să mă gândesc la asta. Nu numai că a fost demult, dar s-a întâmplat într-o cu totul altă lume.

Plus, nu puteam să stau locului nici să vreau. Eram agitată și nerăbdătoare din fire, iar atmosfera dintre mama și tata era prea glacială pentru cuvinte. Voiam s-o iau la goană din casa asta, să dau de niște prieteni și să mă fac că nimic din toate astea nu se întâmplă, dar nu voiam să mai văd groaza aia în ochii mamei. Așa că eram ca un animal în cușcă. M-am uitat în jur, în dormitorul meu cu tapet albastru.

Aș fi crezut că-s prea bătrână pentru CD-uri cu Gareth Gates, dar nu. Eh, eram fata cea mai ne-cool din școală, așa că se explica. Aveam și ceva de la Steps, vechi de vreo doi ani, și mult No Doubt, e clar că muream după ei. Bun. Le-am pus în CD playerul roz de proastă calitate pe care probabil că-l primisem cadou. Mai erau și alți artiști de care chiar n-auzisem, ceea ce era cam jenant. Deși eram destul de la curent cu muzica, nu știam cine e Jay-Z, sau cine erau puștii ăia cu aspect de vagabonzi din posterul de pe perete.

Am răsfoit fără chef niște numere de *Smash Hits*, întrebându-mă dacă o să-mi amintesc cine urmează să urce în topuri, ca să pariez. M-am dus la biroul meu alb, kitsch, stil Ludovic XIV, care era oribil și deasupra căruia atârnă o poză înrămată cu un tigru – adoram tigrii. Am tras sertarele, unul după altul: reviste, rujuri gratuite și teancuri peste teancuri de ciorne inutile de teme. Apoi am ajuns la unul încuiat. Ooo, sertar încuiat.

M-am simțit perversă, vinovată și cotrobăitoare. Umblam prin lucrurile intime ale unei adolescente – cele mai de preț pentru ele. Ar fi îngrozită, absolut îngrozită și umilită insuportabil dacă ar ști că o străină urma să i se uite prin secrete. Chiar dacă străina eram eu.

Am scormonit pe fundul genții pufoase roz și, destul de sigur, am dat de o cheiță. Rușinată, cu inima în gât, am răsucit cheia în broască.

Am găsit o sticluță minusculă de suc de piersici (pe care l-am băut imediat, sigur, înecându-mă un pic de la dulceața exagerată), niște foițe de țigară, câteva poze cu bărbați fără cămașă pe ei – grrr – și cartea *Fanny Hill* (am zâmbit autoironic), și o, Doamne. Da. Ceea ce căutasem fără să știu în tot timpul ăsta.

L-am scos. Chiar era frumușel, un caiet dictando simplu, cu copertă satinată, în care părea că investisem destul din salariul de la cooperativă.

Jurnalul.

De fapt, versiunea din anii '80 a drăguțului ăstuia o arsesem acum câțiva ani, când îmi dădusem seama că, de fapt, când o să fiu o băbuță la azil, n-o să mă fascineze așa tare să citesc despre cine m-a enervat în special în cutare săptămână, și că, dacă nu-s în stare să-mi amintesc numele cuiva după zece ani, nu prea aveam șanse să mi-l amintesc în scurtele momente de

luciditate de la bătrâneţe. De asemenea, găseam tot mai puţin rost în a-l păstra ca material pentru o biografie elogioasă.

Mai mult însă, nu-mi plăcea să-mi amintesc ce fetiţă confuză şi singură eram. Ştiu că toţi adolescenţii sunt mai mult sau mai puţin singuri şi confuzi, dar în mod clar a fi adult presupune să laşi baltă toată chestia asta, ca un şarpe care îşi leapădă pielea moartă, şi să intri într-o lume cu prietenii care durează, distracţie adevărată, să scapi de sentimentul ăla groaznic şi etern de stânjeneală care ne împovărează în fiecare zi a vieţii noastre. Nu voiam să citesc despre o fată care nu ştia că poate să fie fericită. Nu voiam să citesc despre o fată care visa la cai verzi pe pereţi, care nu ştia ce mare e lumea, care plănuia nunta care acum o scotea pe Tashy din minţi.

Şi lucrurile s-au ameliorat, bineînţeles. Sub forma unei diplome, a unei maşinuţe frumoase, a unui apartament, a unui prieten de treabă. A obţinut toate astea. Doar că nu sunt sigură că asta voise într-adevăr sau că îşi imaginase că aşa o să se simtă.

Şi iată-mă aici *din nou.* M-am aşezat pe plăpumioara mov şi m-am chircit. Ştiţi, nu crezusem că m-am schimbat aşa de mult. M-am uitat la mâinile mele fine, albe ca zăpada. Nu aşa mă aşteptam să arate. Nu cu ojă neagră cojită, pentru început. Dar forţându-mă să citesc jurnalul, m-am forţat să fac faţă adevărului, oricât de ciudat ar fi fost.

Fata eram eu, clar. Insuportabil, ilizibil pe alocuri.

„Fallon e o mare SCORPIE. Crede că e aşa genială dar de fapt cred că e o PERSOANĂ FOARTE NEFERICITĂ care crede că să trimiţi bileţele despre sentimentele Altcuiva e de râs, ceea ce înseamnă că probabil e PERVERSĂ."

Mda. O, nu, Doamne fereşte, asta ce mai era?

„Cred că m-am îndrăgostit de Ethan. Abia dacă pot s-o spun tare, mă simt așa ciudat. Dar chiar cred că îl iubesc. Cred că asta e. Și ieri s-a uitat la mine de cel puțin trei ori."

Ei, draci laci, nu se poate. Băieții ăștia. În doi ani or să SALIVEZE după noi la facultate, dar la momentul ăsta sunt prea ocupați să facă pe deșteptii ca măcar să se gândească să includă pe cineva... OK, n-aveam de gând să mă las rănită de cineva pe care nici nu pusesem ochii de fapt. Ia să vedem...

Urma o mâzgăleală de nedeslușit care părea să indice faptul că eu și Constanzia băuserăm două sticle din vinul tatălui ei ca un experiment și ni se rupsese filmul. Începtasem să pun cercuțe pe „i" abia cu un an în urmă. Și cu cât căutam mai mult prin jurnal, cu atât mai mult îmi dădeam seama de adevăr. Fusese adevărat atunci, era adevărat și acum.

Eram încă virgină. Sigur că eram. Abia făcusem șaișpe ani. Doar că – și aici am avut o tresărire, nu știam de ce. Era foarte straniu. Virginitatea nu era ceva la care mă gândisem ca la o stare de fapt de foarte mult timp, sau în orice caz nu ca la ceva care trebuie combătut ca o condiție a femeii în termeni geopolitici.

Imediat ce am plecat de acasă – locul trist, însingurat care devenise casa noastră după ce tata ne-a părăsit – am scăpat de virginitate cât de repede mi-a fost omenește posibil. A fost dureros, stângaci, umed și penibil.

Treaba se îmbunătățise, desigur, și oricum prima oară nu e o amintire frumoasă pentru multă lume, dar simțeam speranțele și visurile cuprinse în jurnalul ăsta, tăbliță mea goală, și l-am strâns cu grijă la pieptul meu mic.

— Nici nu știi, i-am șoptit. Ei, să nu accepți orice invitație la orice bal al bobocilor de florile mărului.

„Mi-a plăcut foarte mult să mă sărut cu Felix. Ne-am pupat patru ore și douășopt de minute."

OK, asta era din anul precedent, dar eram destul de impresionată. Când mă giugiulisem cu cineva ultima oară oricât de puțin? Nu-mi aminteam. Adică, eu și Olly ne pupam, nu? Mda, pe buze, când ne vedeam, dar asta nu era giugiuleală adevărată, și în pat, dar nici asta nu era tocmai giugiuleală.

Dar e chestie de adolescenți, de fapt, nu? De asta li se inflamează glandele mereu.

„Nu suport să lucrez la cooperativă. Doamna Bentall e o scr**fă. Nu e drept. Stanzi are bani de la ai ei și alocație pentru haine. Dacă tata ar fi vreodată acasă, poate mi-ar da și mie."

O, Doamne, ce mă mai lamentam. M-am uitat cu dispreț la viața ursuză pe care o țineam în mâini. Fătuca asta era pe aceeași traiectorie ca mine.

Mi-a sunat telefonul. Am sărit pe el. Era mesaj.

„Lume facuta praf", scria. Slavă Domnului că Tashy nu învățase limbajul de sms. „Te iau maine la incercare de fuga."

Capitolul 6

Mulțumesc lui Dumnezeu că o aveam pe Tash. N-am reușit să dorm. Până la urmă m-am ghemuit în pat când am auzit genericul de la știri jos, și m-am prostit toată noaptea cu jurnalul ăla tâmpit. I-am dat mesaj lui Tashy cât de devreme am putut în zori, și m-am întâlnit cu ea la colț, în stilul clasic al adolescentei care fuge de-acasă. Aveam de gând să îmi dau demisia de la cooperativă; mama oricum nu mergea acolo niciodată, i se părea supermarketul Rusiei comuniste.

Tashy aștepta la volanul Audi-ului ei micuț. A ridicat din sprâncene când m-a văzut și mi-am dat seama că poate compleul tricotat în dungi cu fustă mini pe care-l scosesem la plesneală din dulap era un pic exagerat pentru o sâmbătă dimineața.

— Ce? am întrebat supărată, deși eram așa ușurată că o găsisem acolo că-mi venea să explodez.

— Nimic, spuse ea, în timp ce urcam în mașină. Doar că ești așa micuță. Lasă-mă să mă joc un pic cu brațele tale.

— LASĂ-MĂ.

Îmi împinse în sus pielea de sub ochi cu un deget:

— Uite, vezi. Așa o să arăți peste șaișpe ani. Drace, cât timp mai ai.

M-am studiat în oglinda retrovizoare, în timp ce Tashy scotea mașina din parcare. E adevărat, pielea mea, unde nu era plină de coșuri, era ca o floare. Dar și semănam oarecum mai puțin cu mine. Nu-ți dădeai seama cum sunt doar uitându-te la mine. O tăbliță goală, desigur. Trăsăturile nu mi se definiseră încă.

— Știi, șase luni am mâncat numa' peștele mă-sii fiert și tot n-arăt deloc ca tine.

— Arăți genial, i-am spus eu, din reflexul pe care-l dezvolți cu cea mai bună prietenă.

— Așa ar fi și cazu', spuse ea visătoare. Cum arăt în ziua cea mare?

— Nu trebuie să ne știm viitorul, am spus eu. E interzis.

— Discursul lui Max e haios?

— Da, am mințit eu. Ăăă, ce mai face Max?

— Păi, zise ea subit îngrijorată, i-am zis: „N-o să-ți vină să crezi ce i s-a întâmplat lui Flo".

— Aha?

Se concentră pe drum.

— Păi...

— *Ce?*

— Uite care-i treaba, Flo. Nu știe cine ești.

— Nu știe ce?

— N-avea habar despre ce vorbesc.

Teama zdrobitoare se întoarse.

— O, Doamne, am spus. O, Doamne, nu exist. În lumea asta, sau în lumea veche, sau... ce *dracu'* se întâmplă? Cine sunt? Nu... cum o să pot să fac ceva sau să mă întorc sau să... Nu sunt nimeni!

Am început să am palpitații.

Ea mă strânse de braț:

— Ba da.

— Dar... nu pentru Max, nu pentru nenorocitul de Karl Dean, nu pentru domnișoara Syzlack, chiar dacă... adică, ea știe pe cu totul altcineva.

— Sunt sigură că există o explicație rațională.

— UITĂ-TE la mine!

— OK, poate nu chiar rațională.

Deodată am înghițit în sec.

— O, Doamne, dar Olly?

— Mă întrebam când o să-ți amintești și de el, zise Tashy încet. Cred că moare de griji.

— Ei, și unde mergem acum?

— O să vezi.

— Ai inventat o mașină de îmbătrânit?

— Nu, poți să-i spui „examene de management și contabilitate".

— Haha.

Am parcat aproape de centru și am luat-o în sus pe Picadilly, în jos pe scări și spre frumosul parc St. James. Era o dimineață minunată de toamnă, nu umedă, numai o ceață vagă se ridica de pe lac și printre copaci. În afară de obișnuiții joggeri fanatici, nu era mai nimeni pe-acolo.

— Hai să hrănim rațele, spuse Tashy cu tâlc, scoțând niște pâine din buzunar.

— Am șaișpe ani, nu șase.

— Haide.

— M-ai programat la MI6? am întrebat, deodată panicată. Mă trimiți la armată, nu-i așa, ca să îmi facă tot felul de analize ca să-și dea seama cum să facă din mine o armă?

— Da, asta fac prietenii, spuse Tashy malițioasă.

— Am ajuns aproape de Whitehall! Experimente! Nu-mi face asta, Tash. Dacă mă răpește o companie de cosmetică?

— Șșșt. Șșșt. Nu mai fi paranoică, zise Tash, arătându-mi o siluetă înaltă care să îndrepta spre noi printre copaci.

— Am tot dreptul să fiu paranoică, am spus eu.

— O fi de la hormoni.

— Hormoni pe care or să mi-i extragă cu o sondă uriașă! Ah, la naiba.

Silueta se desluși dintre copaci. Era Olly.

Încremeni la vreo doi metri de noi.

— Doamne Dumnezeule, zise el, holbându-se la mine.

— Mă cunoaște! am exclamat.

De ce unii oameni mă țineau mine și alții nu, n-aveam nici cea mai vagă idee. Nu conștientizasem dimensiunile groazei mele înainte, și acum, de ușurare și recunoștință, eram ca o mielușică.

— Mă cunoști!

Tash deja pornise în întâmpinarea lui și îl ținea de braț.

— Iartă-mă, spuse Tashy. N-am știut cum să-ți explic la telefon.

— Clar, spuse Olly răgușit. Ce... *CE?* Nu înțeleg. Ce?

Își dădu palme.

M-am uitat lung la el. Arăta obosit și – Doamne, recunosc – după ce mă holbasem atâta în oglindă în ultimele două zile, mi se părea bătrân. Arăta ca tata.

— Într-adevăr și-a amintit de tine, îmi spuse Tashy, ca să umple tăcerea, în timp ce Olly tremura. Se pare că telefonul tău a fost scos din rețea.

— Mda, pe lumea ailaltă, am spus eu.

— Din tonul lui Tashy am crezut că ești însărcinată, spuse Olly nevenindu-i să creadă, cu vocea spartă. Sau că ți-ai schimbat tunsoarea radical. Ce *s-a întâmplat* cu tine?

Se apropie de mine. L-am privit în ochi. Dădu din cap.

— Ia uite la tine, îmi spuse încet, apoi întinse mâna și mă pipăi curios, ca și cum aș fi fost un specimen ciudat într-un laborator.

— Păi... am început, și i-am spus tot, mai puțin partea cu grijile mele legate de el și reîntâlnirea cu Clelland, așa că nu mi-a luat mult.

Olly ascultă extrem de atent în tăcere totală, ca să poată să-și facă mintea rațională de avocat să cuprindă totul, totuși dând uneori din cap neîncrezător. Apoi stătu tăcut foarte mult timp, uitându-se la apă. Pe urmă se întoarse spre mine și mă privi drept în ochi. Mai înghiți în sec o dată. Eu mi-am frecat mâinile slăbuțe, neliniștită.

— Ai... ai vrut să renunți la viața ta?

— Sau s-o primesc înapoi, am răspuns eu ridicând din umeri.

Olly lăsă capul în jos:

— Totuși cât de nefericită erai cu mine?

Nu mă așteptasem deloc la așa ceva. M-am uitat la el și m-am simțit absolut îngrozitor. Mai era, la urma urmei, doar o lună până să mă ceară de nevastă, deci trebuie măcar să se fi gândit la asta. Așa că am făcut cel mai bun lucru la care m-am putut gândi. Am mințit.

— Nu fi prostuț, dragule. Nu tu ai fost de vină. Speculam și eu aiurea, atâta tot, și uite că s-a întâmplat nebunia asta.

Am încercat să par nonșalantă, ca și cum n-ar fi fost așa o problemă.

— Doamne, nu pot... trebuie să te vezi când spui asta, trebuie. Știi că ai părul mov?

Am dat din cap.

— Oricum, credeam că ți-ai pus dorința cu voce tare.

— Nu tocmai. A fost un gând fugar...

— Așa cum nici nu te gândeai la monștri gigantici, spuse Tashy.

— Nu, aia era *Vânătorii de fantome*, am spus eu. Ce mi se întâmplă e mai degrabă *Peggy Sue se mărită.*

Olly nu se putea opri din holbat:

— Deci, ai văzut și viitorul?

— Nu, tocmai, l-am și trăit. Dar numai o lună.

El se încruntă:

— Mai știi ce se întâmplă pe piața financiară?

— Nici nu mai știu cine iese primul în topuri. Am încercat deja.

— Am încercat împreună, spuse Tashy. Dar nunta mea e într-o zi frumoasă și rochia mă încape. Aaa, și cred că am voie să mănânc tort.

O iubeam că încerca să ne ridice moralul cu un pic de veselie. Și uram ce eram gata să spun.

— Nu sunt sigură că-i așa, am spus. Eu sunt aici, acum. Asta s-ar putea să schimbe totul. Dar tu mă recunoști și Max nu, iar părinții mei sunt tineri și ciudați, și nu știu ce dracu' se întâmplă și ce pot sau nu pot să schimb. Nu înțeleg nimic.

— Of, zise Tashy învinsă. OK. Atunci nu tort.

Olly veni la mine și îmi luă umerii în mâini:

— Doamne, ești și mai scundă, zise el trist.

— Știu, am răspuns. Dar, pe partea cu plusuri, am sânii mai puțin fleșcăiți.

Îmi aruncă o privire precaută:

— Ăăă, păi, ăsta șoc. Atunci să... s-o luăm spre casă?

— Ăăă, am făcut eu.

— O, Doamne, zise Olly și sări în spate. Ești măcar majoră? Sunt pedofil? La dracu'!

— Nu-i asta, am spus eu.

Săracul de Olly. Îngrozit că și-a pipăit din greșeală prietena proprie și personală. Ce dezastru!

— Oricum, am șaișpe ani.

— A, bun, spuse el și se gândi o clipă. Chiar mai bine decât bun, de fapt.

— Nu pot, am zis eu. Trebuie să stau acasă cu ai mei. Or să-și iasă din minți dacă nu dorm acasă.

— A. Da. Da' nu poți să le zici că dormi la Tashy?

— E uimitor ce repede își amintește toată lumea șmecheriile din adolescență. Oricum, nu, pentru că Tashy e o femeie matură, mare și înfricoșătoare, iar eu sunt pedepsită.

— Chiar? întrebă Olly și izbucni în râs. Ești pedepsită. Asta e o *nebunie*.

— Nu-i de râs.

— Știu. E o nebunie! Vrei să-ți iau o înghețată ca să compensez chestia asta?

— Îți place mai mult de mine acum? am întrebat eu.

În ciuda a tot, nesiguranța mă cuprindea încet.

— Olly, ordonă Tashy. *Niciodată* să nu răspunzi la întrebarea asta.

— OK.

Olly hotărî, până la urmă, să mâncăm o înghețată. Înghețata era hrana de bază. L-am urmat până la tonetă.

— Și una cu vanilie pentru domnișoara, zicea el.

Tashy se uită la mine:

— Cred că suportă destul de bine toată treaba asta.

— Cam prea bine, am zis eu. Nu vreau să i se deschidă apetitul pentru fetițe.

— Hai, mă. Te uiți la televizor. E antrenament bun.

— Hmm.

— Nu vorbeam serios în legătură cu Jamie Theakston. Tu?

— Păi, apucăturile lui medievale mi se par un pic copleșitoare pentru corpușorul meu neîntinat, dar nu exclud automat orice boy band.

— Fii serioasă. Și când te întorci?

N-am spus nimic.

Olly reveni.

— Așadar, zise el, când te întorci la noi?

— Asta presupunând că vreau să mă întorc, am spus eu îngândurată.

M-am surprins până și pe mine.

* * *

— Burse pentru studenți, zise Tashy serioasă (ne întorseserăm la Institutul de Arte). Pulovere cu mânecile găurite. Să trăiești cu o oală de chilli o săptămână.

— Examene, zise Olly.

— Examenul auto. Pe care, apropo, l-au făcut mult, mult mai greu.

— Cooperativa.

— Alți mucoși tâmpiți în jurul tău.

— Elevi din clasa de mijoc care dezbat socialismul în conversații lungi și plicticoase.

— Speranțe mari spulberate încă o dată.

— Să încerci să-ți iei casă în Londra.

— Elevi din clasa de mijloc care îți spun cum anul lor liber de dinainte de facultate în India le-a schimbat viața.

— Să fii nevoită să dansezi în public.

— Să fumezi iarbă iar.

— EXAMENE!!!

— OK, OK, am spus. Uite ce, am zis-o și gata. O posibilitate. Știu că ar fi groaznic.

— Nemaipomenit de groaznic.

— Doar că... am zis eu, aș putea... aș putea să fac alegeri mai bune. Să fac totul altfel de data asta.

— Ce era rău la viața noastră? întrebă Olly, uitându-se încrâncenat în cana de cappuccino.

— Nimic, am răspuns eu. Dar... atâtea posibilități. Adică uite, dacă aș da la regie?

— Flora, filmul tău preferat e *Goldeneye*, spuse Tashy.

— Mmm. Ce bine arăta Pierce Brosnan acolo! O, Doamne – și, acum e mult, mult prea bătrân pentru mine.

— Nu cred că te primesc la regie doar fiindcă îți place cum arată actorii.

— Ar trebui, am spus eu. Atunci nu l-ar mai băga nimeni pe Robin Williams în filme.

— Hmm.

— Bine, nu neapărat regie. Aș putea să mă fac desenatoare sau profesoară... OK, poate – de fapt, sigur – nu profesoară. Aș putea să călătoresc un pic. Aaa, să lucrez în publicitate. Asta mi s-a părut mereu distractiv. Aș putea să fiu medic. Aș putea să lucrez în guvern. Să fiu o savantă de-aia șmecheră ca în *Viața la Casa Albă.* Pun pariu că aș putea să fac o groază de chestii. Și știu ce-s toate astea. Știu să mă descurc. În felul ăsta, aș putea să-mi aranjez viața prin prisma unui om care cunoaște lumea așa cum e, nu a unuia care se chinuie să-și completeze formularele pentru Belle Arte la timp.

Se uitară amândoi la mine. Olly începă să se joace cu pliculețul de zahăr.

— Eu am crezut mereu că aveam o viață frumoasă, spuse el încet.

Subit m-a deranjat profund prezența lui Tashy.

— Aveam, am spus cu câtă seriozitate am putut.

— Asta spui tu. La trecut, apropo. Sigur. Sună rezonabil. Dar... dar ți-a displăcut în așa hal, încât ai închiriat un timp și un spațiu în care să scapi de viața asta. De noi. De *mine.*

Deodată, sălbatic, aruncă pliculețul de zahăr, care se rupse și se împrăștie pe masă ca o minifurtună de zăpadă. Se ridică, își puse haina și dădu să plece furios. Apoi își dădu seama că nu-și plătise partea, se opri, scoase portofelul, trânti niște bani pe masă și, finalmente, plecă.

* * *

— Nu te uita la mine, spuse Tashy. Nici nu știam că aveați probleme așa nasoale.

— Ei, nici eu nu știam că ai probleme cu Max până să te văd plângând pe o bancă în parc.

Ne-am uitat la cafele.

— Eu, am început amândouă în cor.

— Zi tu întâi, spuse Tashy.

— Părerea mea... să-ți spun sincer, n-ai văzut ce se întâmplă la nuntă, da' nu-i de bine.

— De ce, *ce* se întâmplă la nuntă?

— Nu știu dacă să-ți zic.

— Ce?

— Olly mă cere de nevastă.

— *Mamma mia!* Felici...

Există o predispoziție pentru gafe la femeile de treizeci și ceva de ani, iar Tashy nu învățase să și-o tempereze.

— Adică, Doamne, asta cam face lucrurile terci.

— Știu.

— Ooo, îmi fură gloria? Prieten rău care mă eclipsează.

— Nu, clar. De fapt, nici nu apucă să termine. Mama îl întrerupe. De fapt, ne întrerupe chiar înainte să tai tortul.

— Rahat, spuse Tashy. Deci chiar ai făcut-o special.

* * *

Am mers împreună până la metrou și eram gata să ne despărțim, Tashy chicotind când mi-am luat bilet cu reducere, amintindu-și că făcuserăm asta amândouă până la nouăspe ani, când am auzit o voce care mi-a devenit rapid cunoscută.

— Flora! Flora! Ce, așa, acuma călătorești fără mine, da? Poate ai fi mai fericită să te prefaci că nu exist, nu? Fugi de-acasă, fugi de la muncă, fugi de cea mai bună prietenă a ta – ai înnebunit? Iei droguri? Poate ți-au dat droguri la detenție. Și acum ești la Trafalgar Square, lucrezi ca prostituată ca să ai bani de droguri? Ești o curvă drogată acum? De asta ți-e rușine să te vezi cu cea mai bună prietenă a ta? De atâta curvăsăreală, da?

Vorbea foarte accentuat când era nervoasă. Stanzi purta un top gri hidos cu umerii goi, pantaloni albi soldățești plini de panglici și ghetuțe albe până la gleznе. În ochii mei arăta ca o fetiță ușuratică sărită de pe fix. Era evident furioasă pe mine.

— Stanzi, am spus eu, încercând să-i zâmbesc malefic lui Tashy dar nereușind, ea e Tashy.

Constanzia se uită în sus la ea cu o privire sticloasă pe care mi-am dat seama că o păstra pentru adulți.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc, spuse ea repezit.

Apoi se aplecă spre mine și mă întrebă șoptit:

— Ea e matroana ta?

— Șșș.

Tashy zâmbi crispat, cum le zâmbea de obicei controlorilor sau vânzătorilor de electrocasnice:

— Salut. Mă bucur să te cunosc.

— Și ce legătură aveți cu domnișoara Scurrison? spuse Stanzi pe un ton absurd de politicos.

— Ăăă... ea e, ăăă, o consilieră externă pe care mi-au angajat-o părinții.

Lui Stanzi nu-i prea venea să creadă.

— Vai, încântător! spuse ea, ca și cum tocmai ar fi fost invitată la ceai la un castel.

— Iar ea e Constanzia, am spus eu.

Stanzi mă trăgea iarăși de braț:

— Ai doctor de cap și nu-mi zici?

— E foarte plictisitoare, i-am răspuns eu.

— Da, Constanzia, am autoritatea să o secționez pe Flora dacă vreau, spuse Tashy tare.

— Trebuie să vorbesc un pic cu ea între patru ochi, i-am zis lui Stanzi.

— E insuportabilă! spuse Tashy imediat ce ne-am retras într-un colț.

— E de treabă.

— Da, sigur.

— Aș vrea să fii tu în locul ei.

Tashy zâmbi:

— Uite. Am programare la croitor în după-amiaza asta.

— Da?

— Ei, și am vrut mereu să te întreb, dar niciodată n-am putut, că m-am gândit că nu ți-ar plăcea deloc. Dar acum totu-i așa ciudat că o să te întreb.

— Ce? am zis eu.

— Vrei să-mi fii domnișoară de onoare?

Râse când se auzi spunând-o.

M-am uitat lung la ea:

— Dar s-ar putea să nu mai...

— Ei, să ne ocupăm de asta la momentul potrivit, bine?

Ne-am îmbrățișat.

— Îl suni pe Olly din partea mea? am rugat-o eu. Să testezi terenul?

— Sigur, spuse ea. E primul lucru pe care aveam de gând să-l fac. Tu să te gândești mult și bine la un om așa ca lumea ca ăsta.

* * *

Stanzi voia să ne conversăm, să mă întrebe despre școală, dar nu funcționa. Eram sedată. Îmi făceam griji pentru Olly, îmi făceam griji pentru Tashy, îmi făceam griji pentru mine și ce făceam, și unde.

— Nu mă mai asculți, se plânse Stanzi, în timp ce ne îndreptam înapoi spre Highgate. Nu mai vrei să fii prietena mea? Nu mai stai de vorbă. Nu mai jucăm Pogcode.

Dumnezeule, mă îndoiam profund că ar putea să existe vreun moment în toate istoriile lumii când aș înțelege ce era aia Pogcode.

— Nici nu vrei să încercăm să ne ducem la petrecerea lui Ethan?

— Pedepsită.

— Da, și aștepți până tata tău vorbește cu mama ta și o convinge, ca întotdeauna.

— Nu prea am chef de petrecere.

Se holbă la mine:

— Ți-e rău?

— N-am fost în apele mele în ultimul timp.

Haha.

— OK, măcar să mergem să stăm prin fața casei lui? Știu că-ți place să faci asta.

— Nu-mi place!

Constanzia ridică din umeri:

— Așa mi s-a părut de fiecare dată când am făcut-o.

Of, Doamne. M-am uitat pe geamul vagonului. Până la urmă am simțit un ghiont discret în cot.

— Mai vrei să fim prietene?

— Sigur că da, am spus eu. Îmi pare rău.

— N-ar trebui să-l mai iubești pe Ethan.

— Nu-l mai iubesc, am zis eu.

— Chiar?

— Nu l-aș recunoaște nici dacă m-ar pune la poliție.

Stanzi zâmbi:

— Și mai suntem în Anti-Fan Clubul Fallon?

— Noi l-am inventat.

Apoi Stanzi făcu un gest caraghios cu pumnul spre mine, pe care în mod clar trebuia să-l știu și să i-l întorc. M-am ferit, am rânjit și i-am dat un pumn în umăr.

* * *

Tata era în sufragerie, își punea pantofii. Mama robotea, nevăzută, în bucătărie. M-am uitat la ceas.

— Uf, munca! am spus tare, întinzându-mă. Au spus că depuneam prea mult efort, așa că mi-au dat drumul mai devreme.

Mama se aplecă pe fereastra de la bucătărie și mă privi iscoditor, dar am mimat cât de bine am putut inocența totală. Tata nici nu s-a uitat la mine.

— Ieși? l-am întebat.

— Da, scumpo.

— Unde?

Se uită la mine perplex.

— Până la club, aici. Știi. Ca de obicei. Câteva beri cu Mike și Peter.

Uitasem de ei. Cei mai buni prieteni ai lui, cu care se știa de secole, de când învârtea ceva cu vânzări prin North East. Ei îi oferiseră un alibi pentru serile de sâmbătă când pleca să-și vadă amanta. Era așa demodat, era pur și simplu stupid. El și pretenarii lui conspiraseră s-o îmbolnăvească pe mama într-un asemenea hal că uneori mă întrebam dacă nu i-ar fi mai bine în spital. Și avea tupeul să stea aici, să-și lege șireturile frumos și să-mi spună că se vede cu ei.

— Mama, am spus eu când apăru din bucătărie să mă vadă.

— Da, puiule? spuse ea. Cum a fost la muncă?

— Da, da, am răspuns eu. Ce-ar fi să ieși cu tata în seara asta?

Tata înlemni.

— Ar fi drăguț să mai ieși și tu. Ar putea să-ți facă bine.

Mama strânse șervetul de vase în brațe:

— Flora.

— Ți-ar prinde bine o schimbare.

— Acum nu știu... începu tata.

— Of, Flora, zise mama, apropiindu-se de mine și punându-și mâna pe umărul meu. Ai un prieten? Vrei să aduci pe cineva aici? Duncan, știu că tu ai vrea să amânăm totul până la Judecata de Apoi, dar cred că e timpul să avem marea discuție.

— Nu, nu, n-are nici o legătură, am spus îngrozită.

— Chiar tre' să facem acum chestia asta? Am întârziat. Ăăă, la băieți.

Mama îi aruncă o privire urâtă, apoi se chirci lângă mine:

— Acum, Flora, știm că ai vârsta potrivită, e legal... și știm că mereu ai fost fată cuminte.

— Christoase! zise tata și se ridică greoi.

— Duncan! Pentru Dumnezeu, o dată în viață, preocupă-te de copilul tău. Stai jos. E important.

— Deci. Ai cunoscut pe cineva?

Măruntaiele mi se zvârcoleau în șase feluri diferite de agonie. Voiam să-mi acopăr urechile și să strig: „Nu, dar nu vrei să ai *acea* discuție cu tata?"

— Trebuie doar să-ți spunem, zise mama și se uită lung la tata, care pironea podeaua cu privirea, că acum ai șaispe ani, nu ne-am supăra dacă ai folosi pilula. Dar ne-am bucura mult mai tare dacă – eh – ai folosi alea, știi tu, prezervative.

Am închis ochii strâns.

— Și o să înțelegi, sper, dacă o să spunem că n-aveți voie să locuiți sub același acoperiș?

Mama roșea crunt. Am rămas tăcuți, singurul zgomot care se auzea era niște pălăvrăgeală din televizor.

A fost o pauză lungă în care am încercat să mă gândesc ce să spun și cum să abordez problema fără să par o parașută versată. Într-un final, am ales abordarea matură care să îi facă atât de mândri de mine încât să-mi ridice pedeapsa, ca să pot să mă duc să mă îmbăt la Tashy. Mi-am scormonit în minte după toate articolele despre chinul adolescenței pe care le citisem vreodată.

— Mama. Tata. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc că vă simțiți liberi să purtați o conversație așa serioasă cu mine. Sunt foarte mândră. Vreau doar să vă spun că nu fac sex – și aici am avut o viziune cu Ol, singur acasă, și m-am întristat teribil – și nici n-o să fac în viitorul apropiat. Dacă o să fac, stați liniștiți că n-am să iau pilula, pentru că nu vreau să ajung sterilă la treizeci și patru de ani, mai ales la cum stau lucrurile cu fertilitatea bărbaților. (Doamne, nici nu mă gândisem

la asta. Dacă rămân aici, până fac eu douăzeci și cinci de ani o să dispară toată specia masculină, cum a prezis Germaine Greer[1] ?) Și știu cum să folosesc prezervativele. Ăăă, ne-au învățat la școală. (Poate acum îi învață.) Dar nu contează oricum, fiindcă studiile de specialitate arată că la șaișpe ani ești prea necopt emoțional pentru sex și mulți oameni care își pierd virginitatea devreme regretă mai târziu, regretă că n-au așteptat.

Asta fusesem eu pe vremea aia.

Ai mei se uitară la mine stupefiați.

— O, Doamne, spuse tata.

— Chiar ai cunoscut pe cineva, așa e ?

— Nu !

— Nu pot să cred că s-a gândit deja la toate astea, zise tata, dând din cap. Fetița mea.

— Ce ! Pur și simplu gândesc matur !

Mama mă gâdilă.

— Draga mamii, și parcă mai ieri erai un copilaș inocent !

— Nu fac nimic !

— Tre' să plec, zise tata.

M-am ridicat și l-am privit în ochi.

— Să nu faci nici tu nimic, tată !

M-am făcut că glumesc. Și, nu-mi place să recunosc, dar, când s-a năpustit grăbit pe ușă, m-am bucurat.

— Hai, mamă, am spus. Mai știi cum făceam fursecuri împreună ?

— Făceam fursecuri împreună când aveai șapte ani, zise ea, confuză.

---

1 Scriitoare britanică de origine australiană, una dintre cele mai influente voci feministe ale secolului XX.

— Păi hai să mai încercăm.

Am luat-o de braț și ne-am dus în bucătărie.

— Of, sper că nu e vreun profesor, nu ? Zi că nu e profesor, spuse mama.

Capitolul 7

Pentru o adolescentă chipurile fără prea multe responsabilități în afară de școală și distracție, nu-mi venea să cred ce groaznic de obosită eram. Crezusem că am să fiu plină de energie tinerească, uitând că liceenii dorm și mai mult ca studenții, uimitor. Situația era și mai rea în cazul meu, fiindcă simțeam că joc permanent într-o piesă fără suflători. Cea mai mare parte din săptămâna care a urmat am petrecut-o arestată la domiciliu de ai mei. Mă urmăreau foarte atent, șușotind prin colțuri, lucru pe care trebuia să-l iau ca pe un semn bun, fiindcă data trecută abia își vorbeau.

Pe urmă, școala. Cum naiba am reușit să fac toate alea? Aveam examene la engleză, chimie, matematică, studii generale. Din nou. De fapt, asta era prima problemă. Regretasem mult și bine – contabilitatea, evident. Una dintre întrebările pe care mi le-am pus mereu era dacă, în loc să fi făcut o facultate de studii economice – domeniu arid, dar, cum îmi spusese tata înainte să mă înscriu, „foarte util"; desigur, el deja se gândea cine o să aducă bani în casă în lipsa lui – aș fi făcut ceva care chiar să îmi placă – istoria artelor, să zicem. Ore lungi de discuții despre cultură în biblioteci. Oo, poate aș putea să merg la St. Andrews

și să văd dacă îmi iese figura cu prințul William. Sau chiar să merg pe la case mari, Oxford sau Cambridge. Nu era nimic rău în Birmingham, sigur, m-am distrat de minune. Dar nu-mi luase mult să-mi dau seama că a merge la o facultate de-astea elitiste chiar îți deschidea uși.

În ziua următoare la școală am scos din ghiozdan prima carte pe care am pus mâna. Un colț îndoit marca un capitol intitulat *Reactivi și condiții pentru reacție într-o singură etapă*. Era plin de litere grecești. Nu înțelegeam o iotă. Și chiar dacă o citeam și răsciteam și mă autosugestionam că înțeleg, care era chestia mare și lată de care îmi dădusem seama? Care era singurul lucru pe care știam clar că nu vreau să-l fac în orice mama mă-sii de viitor o să mai am și de data asta?

Contabilitate, orice, dar în mod sigur nu asta.

* * *

Domnișoara Syzlack îmi zâmbi cu compasiune când mă văzu intrând. Serios, când s-a dat legea că e voie – ba nu, e de așteptat – ca profesorii să se îmbrace ca și cum ar fi fost nevoiți să fugă dintr-o clădire în flăcări cu haine second-hand? Apoi mi-am dat seama că poate un look elegant și sexy nu era genul de chestie recomandată când stai în fața unei clase cu băieți de cinșpe ani.

— Bună ziua.

— Bună, Flora Jane, zâmbi ea cu compasiune din nou, dar un pic rezervată.

— Pot să mă așez?

— Sigur că da.

Chiar nu reușeam să-mi amintesc eticheta școlii.

— Am probleme cu examenele, am spus eu. Cred că nu dau la ce trebuie.

Ea se uită în catalog:

— Matematică, engleză, chimie. Poți să faci orice cu astea, nu?

— Asta-i problema, domnișoara profesoară. Poți să faci orice cu orice, numai dacă nu vreau cumva să mă fac chimistă și să lucrez în cercetare. Și pot să vă asigur, nu mă fac așa ceva.

— Da, profesoara de chimie e de acord cu tine.

— Vedeți! Zău?

Ne-am aplecat amândouă odată și ne-am privit în ochi. Ea vorbi prima:

— Păi, și la ce te gândeai să dai în loc?

— Vreau să schimb matematica pe istorie și chimia pe desen, am spus eu, pe baza unei decizii pe care o luasem cu un sfert de oră înainte.

— E o schimbare radicală. Ai tăi ce zic?

— Păi... încă nu le-am spus. Dar sunt sigură că n-o să-i deranjeze.

— Hmm. Flora, tu nici măcar n-ai trecut la desen. De fapt, dacă e să mă iau după mâzgălelile de pe cartea ta de engleză, chiar nu cred că e direcția bună pentru tine.

— Vreau să fac istoria artelor la facultate, am izbucnit. Nu vreau să ajung să fac... studii economice la Birmingham, sau ceva de genul ăla. Vreau să merg la școala de arte sau la regie. Sau la Notre Dame. Sau Harvard. Sau colegiul St. Martin's de artă și design.

Am spus-o cu toată convingerea unui profesionist de succes, dar, în timp ce-mi ieșeau cuvintele pe gură, simțeam că sun ca o caricatură de adolescentă cu exces de hormoni zbuciumați.

Domnișoara Syzlack râse:

— OK, OK, calmează-te. Trecem printr-o fază, așa-i?

— *Nu* e o fază.

Doamne, puteam să fac moarte de om în momentul ăla și tot însemna că „trec printr-o fază".

— Exact asta spune un om când trece printr-o fază.

— Nu pot să-mi schimb materiile și gata? Am să întârzii la ora următoare, am zis eu.

— Uite ce, spuse domnișoara Syzlack. A-ți schimba materiile de examen e mare lucru. E o decizie importantă.

— Nu-i adevărat! am zis eu. Dumneavoastră la ce ați dat examenele astea? Pun pariu că nici nu mai știți. Pun pariu că odată ce ați ajuns la facultate nici nu v-ați mai amintit de ele.

— Nu vorbim de mine, Flora.

Veni și se așeză iar pe catedră.

— Uite, știi, procesul de maturizare pare un lucru înfricoșător. Totul e confuz. E plin de alegeri și opțiuni în lume.

Iuhu.

— Oamenii de vârsta ta – Doamne, ce presiune se pune pe voi: să arăți cum trebuie, să faci ce trebuie, să alegi direcția care trebuie, să ai prietenii cei mai cool... dar n-o să fie așa de greu precum crezi, pe cuvântul meu.

— Știu asta! am spus eu. De asta vreau să mă asigur că o să fac ce-mi place.

— Știi, mulți oameni vor să facă lucruri creative. Eu am vrut să fac fotografie. Dar viața nu merge întotdeauna așa.

Zâmbi, ușor stânjenită.

— Păi, în orice caz n-o să meargă așa dacă dau examenul la chimie, am spus eu. Uitați, domnișoară, știu că asta trebuie să fac. Dacă îmi iese totul pe dos, pot să mă fac femeie de serviciu sau ceva. În final, n-o să conteze. Nu e niciodată prea târziu să dai examene

pentru contabilitate. Dar o să însemne mult pentru mine acum. Măcar o să știu că am încercat.

Ea se uită la mine.

— Am șaisprezece ani. Mă așteaptă ani și ani pe care să-i umplu cu greșeli de tot felul. Sunt o groază de tâmpenii pe care n-am nici cea mai mică îndoială că o să le fac. Dar a mă înhăma la doi ani de iad cu matematică și chimie nu e una dintre ele. (Și nici să mă culc cu unul dintre profesorii de curs, îmi repetam dur în sinea mea.)

Domnișoara Syzlack dădu din cap:

— Va trebui să recuperezi.

— Credeți-mă, pot.

Răsfoi dosarele de pe catedră:

— Uite, ăsta-i formularul. Părinții trebuie să semneze.

— Părinții mei decid ce o să fac eu doi ani de-acum?

— Plânge-te la Curtea pentru Drepturile Omului de la Strasbourg, Flora, spuse ea ironic. Ești sigură că ești OK?

— Sunt bine. Vă rog, nu mă mai întrebați.

— Sigur nu vrei să vorbești cu un psiholog de la școală?

— Vă spun sincer, mi-e bine. Tocmai mi-am dat seama că nu sunt obligată să fac trei ani de studii economice și să mă angajez la o firmă. Cum să nu-mi fie bine?

Se uită la mine și dădu din cap:

— Gata, du-te.

Am aruncat o privire pe geam. Stanzi era afară, mă aștepta. Fallon se învârtea prin apropiere, în mod clar o bârfea. Stanzi încerca să pară indiferentă.

— Știți, să treci de primii doi ani de liceu poate să fie cel mai greu lucru pe care o să trebuiască vreodată să-l fac, am spus eu.

— Imaginează-ți cum e să nu scapi niciodată, spuse domnișoara Syzlack, apoi își dădu seama ce spusese. Bun. Du-te! Am niște note de trecut!

* * *

Stanzi stătea jos, făcea pe nonșalanta cât de bine putea, pe zidul de afară.

— Bună, am spus eu. Ce mai faci?

Mă simțeam prost că îi creasem confuzie fetei ăsteia de treabă, care nu ceruse ca prietena ei cea mai bună să se transforme peste noapte într-o femeie de treizeci și doi de ani.

— Dacă am fi băieți, spuse Stanzi speculativ, n-ar fi nevoie s-o rupem cu nimeni. Ei, dacă sunt supărați, se bat și gata, a doua zi se duc toți și joacă fotbal împreună.

— Știu, am zis eu. De ce crezi că ajung așa retardați emoțional la maturitate? Nu vorbesc niciodată despre problemele lor.

— Și nu se iau de cineva destul.

Fallon veni spre noi.

— Scuză-mă, Stanzi, nu pot să nu mă întreb – pantofii tăi sunt Prada sau Gucci? Nu-mi dau seama de la distanța asta.

Nemaipomenit. M-am întors la Stanzi și, fără să gândesc, am spus:

— Doamne, Dumnezeule. E așa mereu? Adică, pe bune, chiar în fiecare zi?

Stanzi se uită la mine, șocată de ieșirea mea. Ochii ei mă implorau mut să tac, să nu fac situația mai rea decât era deja.

— Despre ce dracu' vorbești?

Fallon se întoarse spre mine. Fața ei avea forma aia drăgălașă de inimioară care dă bine la școală, dar

care la o vârstă mai înaintată arată ciudat, ca Anthea Turner[1], cu mandibula sinistru de îndrăzneață.

Râse cu răutate:

— Era să uit. Ethan m-a rugat să îți zic să nu-i mai trimiți poezii. I se par îngrozitoare, le-a citit la toți prietenii, da' nu mai vrea să-l freci la cap.

— Poezii! spuse una din gorilele lui Fallon, la fel de scump îmbrăcate, dar mai puțin frumoase.

Au început toate să guițe de râs, iar eu am simțit că-mi iau foc urechile.

Habar n-aveam ce tâmpenii făcusem în versiunea asta a vieții mele. Știam că nu trimisesem orice fel de poezii, dar cândva, demult, făcusem asta. Unui rockeraș înalt, slăbuț, care prefera să citească Sartre la petreceri. De mult reprimasem sentimentele din poeziile respective, dar încă mai putea să mă afecteze o treabă ca asta.

— De fapt, chiar am una la mine.

O, nu. Nu nu nu nu.

— I-am zis că o arunc eu la coș.

Femeia asta o să ajungă prim-ministru.

Alte două fete, pe care le recunoșteam vag din clasă, s-au apropiat să caște gura.

— Hayley! Paris! Veniți să auziți chestia asta.

Știți, dacă aș mai fi fost și goală, ar fi corespuns perfect cu cel mai negru coșmar al meu din toate timpurile.

Fetele se strânseră în jurul nostru, apoi și mai multă lume. Copii de gimnaziu. Incredibil. Oițe, până la ultimul.

— Behehe, am spus în barbă.

— Ce-ai zis? spuse Fallon ciulind urechile. Vrei să-ți citesc poezia?

---

1 Prezentatoare de televiziune britanică.

O tăcere șocată se lăsă peste mulțime. Știau că li se pregătește ceva bun.

— Bun, atunci!

Se întoarse și își drese glasul:

— „Fii al meu, iubire" de Flora Scurrison.

Cineva râse înăbușit. Înnebuneam gândindu-mă dacă să mă pun cu ea sau s-o iau la fugă. Mă simțeam de parcă aș fi avut dureri menstruale insuportabile.

„Grele sunt nopțile mele, precum zilele care
Se lasă lin peste măreția-ți orbitoare."

Ah, la dracu'. Era și mai rău decât mă așteptasem. Data viitoare când urma s-o văd pe Tashy, aveam să-i zic că mă întorc la treizeci și doi de ani fără nici un moft, dacă am jumate șanse să schimb ceva. Riduri, laba-gâștei, ocazii ratate – le vreau pe toate! Orice era mai bine decât asta.

„Mersul tău, cu pași plutitori, cu pași aurii
Te poartă spre frumusețea ce încă n-o știi."

Am închis ochii și am bolborosit: „Aș vrea să am... ăăă, douăzeci și șase de ani", dar nimic.

„Eu, tot singură mereu, îți rămân străină
Și tânjesc, singură, la ziua ce va să vină."

Gata, înjunghiați-mă în inimă. Râsul crud al celorlalte fete încetase să mai fie un gest de complezență față de Fallon și devenise jenă autentică, perversă. Fără îndoială că și ele aveau ceva de genul ăsta acasă, pe sub paturi. Și, să fim serioși, dacă eram altcineva, probabil aș fi râs și eu.

Subit mi-am dat seama de ce mă ciupea Stanzi așa de tare. Se apropiau doi băieți. Unul, cu un chip straniu și familiar, ca atunci când treci pe lângă un restaurant și simți mirosul mâncării făcute de mama acasă, era Justin. Lângă el era un băiat înalt, cu păr blond, foarte drăguț, gen zeitate grecească. Hoinăreau în direcția noastră.

„Și atunci, când cu tot, pe culmi ne vom uni..."

— Mamă, se unesc pe culmi! strigă un mucos. Nu știam că e așa bun la pat.

— Nici ea! strigă altcineva.

„Atunci pe veci noi doi îndrăgostiți vom fi."

Cele mai negre previziuni mi se adeverire când cineva îl strigă:

— Ethan!

— Fetelor, fetelor, spuse el, apropiindu-se. Ce-i aici, adunare de fani?

— Mi s-a părut doar că o anume poezie merită să fie împărtășită publicului larg, spuse Fallon, coborând capul și ridicând ochii în stilul brevetat al scorpiilor din toate vremurile.

— O, Doamne, da. Ai auzit de chestia asta? îl întrebă pe Justin.

Justin se uită la mine și, văzând în ce hal roșesc, își dădu seama instantaneu despre ce e vorba.

— Hai, mă, nu te prosti cu rahaturi de-astea, îi spuse lui Ethan.

— Nu, nu, vreau să aud.

Am ridicat capul – că stătusem numai cu ochii în pământ – uimită.

Ethan era frumușel, ce-i drept, nu încăpea îndoială, cu părul lui blond, fruntea înaltă și nasul drept, parcă sculptat.

— O, Ethan, o să-ți placă la nebunie, spuse Fallon, cu vocea înmuindu-se deodată și cu capul aplecat în stilul ăla enervant de prințesa Diana.

— Nu mă ispiti, spuse el.

Ei, nu. Sigur, la urma urmei, eram copii. Dar mi se părea că Fallon, ca și toate celelalte femei din lume, avea să fie într-adevăr foarte dezamăgită de tânărul Ethan.

Idioțenia situației – că stăteam acolo și mă lăsam complet umilită – mi-a devenit clară deodată. M-am agățat de rămășițele creierului meu adult.

— Hai, Stanz.

— O, nu vrei să rămâi? întrebă Ethan.

— Poți s-o scoți în oraș, dacă vrei, spuse Fallon.

— Nu, mersi, zise Ethan.

Sunt adultă. Ăsta e un copil. Un copil foarte comun, mă gândeam. Pe care nici nu-l mai văzusem în viața mea. Cum puteam să mă simt în halul ăla de rușinată?

— Ce rahat penibil, am spus eu.

— Ce rahat penibil, spuse Fallon.

Ah, maimuțăreala: cea mai simplă metodă din lume de a fi total enervant.

Într-un final mi-am smuls picioarele din macadam și am plecat.

— Cred că i-ai frânt inima, am auzit-o pe Fallon croncănind, în timp ce mă îndepărtam, cu obrajii în flăcări, ba aproape cu ochii în lacrimi.

„Sunt doar hormoni de adolescentă", mi-am spus. „Ești mai bună de-atât. Ești deasupra lor cu mult."

Totuși, m-am smiorcăit un pic în baie, de una singură.

* * *

Aproape că m-am simțit ușurată să intru iar în detenție, unde nu era plin de colegi de clasă care știau ce se întâmplase în pauză și au șușotit și m-au arătat cu degetul toată după-amiaza. Mereu mă uimise, prima oară, faptul că profesorii nu erau niciodată conștienți de tensiunile clocotitoare și micile războaie din orice clasă. Ca adult, toți adolescenții mi se par la fel. Până când îi privesc în ochi.

M-am așezat pe același loc ca data trecută și am început să-mi elaborez eseul pe subiectul fierbinte al zilei: *Eficiența detenției ca metodă punitivă.* Justin a întârziat, și abia dacă l-am zărit. OK, m-am îndârjit să demonstrez ceva neuitându-mă la el. Nu voiam să-l interesez și, mai important, nu-i voiam mila. Mi-ar fi amintit un pic prea mult de altcineva care fusese mai inimos ca Ethan, dar probabil nu apreciase nici el poeziile cine știe ce.

— Bună, spuse el.

— Bună, am răspuns, scriind cu furie: „Detenția este o metodă superioară de pedeapsă numai comparativ cu tăbăcirea pielii copiilor cu varga".

El ridică din umeri:

— Îmi pare rău pentru... știi tu, faza de azi.

— Sincer, am spus eu, la cum stau lucrurile, nu contează.

— Bună atitudine, zise el. Știu că fetele pot să fie foarte rele unele cu altele.

— Se reglează conturile mai târziu, am spus eu. Se pare.

— Zău? Hm.

M-am întors cu privirea pe foaie și am scris: „De asemenea, începe să arate tot mai bine în comparație cu biciul, cât și în comparație cu hărțuirea constantă

și repetată". Mă întrebam dacă domnul Rolf o să-mi treacă asta cu vederea. Probabil că nu. Trebuie să spun, mai exista o fărâmă de amuzament într-o lume în care se scria cu creionul. Am șters cu guma.

— Știi, să nu-ți faci prea multe griji cu Ethan.

Am ridicat iar capul.

— Ce vrei să zici?

— De fapt n-are nici o prietenă.

— Justin, o fi poponar.

— Domnișoară Scurrison! Liniște, te rog.

Trebuia neapărat să-i vezi mutra lui Justin. Uitasem ce incredibil de bigoți și homofobi pot să fie băieții la adolescență. Totul era treabă de nebuni în ochii lor, iar homosexualitatea, amuzantă și terifiantă în același timp. Aproape mi-era milă de ei; cu erecțiile lor provocate de cel mai mic stimulent, probabil și de la fete, și de la băieți, erau îngroziți să nu iasă în evidență. Doamne, săracul Ethan. Probabil ura adolescența mai ceva ca mine, voiam să-i spun să nu-și facă griji, că o să-l placă toată lumea când o să mai crească.

— Nu e, șopti Justin dârz. Pur și simplu n-are prietenă.

— Pentru că e fascinat de lumea bărbaților, am spus eu, imitând vocea crainicilor de știri.

— Doar fiindcă nu-i place de tine, e fătălău?

— Păi da, și de asta, evident. Plus faptul în sine că e gay. Fii de partea prietenului tău, da?

Se holbă la mine în timp ce scriam: „Detenția este, de asemenea, preferată sacrificării elevilor în numele zeilor incași, practicată la greu într-o vreme în America de sud".

Încă se uita la mine, cu lipsa aia de tact caracteristică băieților. Am scos limba la el.

— Să știi, spuse până la urmă, că nu ești chiar cum te-am crezut.

— Extraordinar, am zis eu. Om șocat de victima-non-jalnică.

El zâmbi.

— Clelland! Scurrison! Chiar vreți să mai stați aici o zi?

— Sigur, spuse Justin și-mi făcu cu ochiul.

Și pentru prima oară de când mă trezisem aici, m-am simțit bine.

* * *

Cum ieșeam din clădire, Justin se apropie, stânjenit, de mine. Se întuneca.

Deodată se auzi:

— Ahoe! Maimuțică.

Era o voce cunoscută și am încremenit locului.

— Ah, mama mă-sii... spuse Justin. E frate-miu. I se pare amuzant să-mi zică așa.

— Vine să te ia? Aici?

— Tocmai s-a întors din Africa și nu mă lasă naibii în pace, zise Justin. Uite-l, vine acum, adăugă, în timp ce silueta familiară se întrezărea în lumina amurgului.

DRACI!

* * *

Clelland se opri la vreun metru jumate, împietrit, cu fața albă ca varul, holbându-se la mine.

Părea că mă recunoaște, dar crede că sunt o fantomă.

— Hei, boule!

Era Justin. Se duse până la Clelland și-i trase una peste braț. Îmi aminteam cum se târa de-a bușilea după el când era mic de tot și am ajuns la concluzia că, dincolo de toate, încă își venera fratele.

Clelland încă se holba la mine. Am încercat să-i evit privirea.

— Mutule, spuse Justin când nu putu să scoată o vorbă de la el.

— Scuze, ăăă...

Clelland clipi și se uită din nou la mine:

— Semeni cu...

Iar eu am fugit ca vântul și ca gândul, cu cravata și ghiozdanul fluturând în urma mea, până acasă.

Capitolul 8

Era seara următoare și eu stăteam ghemuită în pat; coastele mele noi, proeminente, mă făceau așa slabă că mi-era frig mereu. Vorbeam la telefon, ai mei erau la parter, se certau în legătură cu o tigaie. Tigaia încă nu intrase în discuție, dar aveam o bănuială teribilă că asta era numai o chestiune de timp.

— Tashy, trebuie să...

— Știu. Nu-ți face griji.

— Ce?

— Am vorbit deja cu John Clelland. N-am mai pomenit un om să intre în panică așa de rău în viața mea.

— Te-a sunat în legătură cu mine?

— Nu, a sunat la vânătorii de fantome. Sigur că m-a sunat. Sau, mai bine zis, a sunat-o pe mama și i-a lăsat un mesaj isteric. A crezut că înnebunește.

— Uau! Mă ține minte.

Cred că să-l reîntâlnesc pe Clelland și pe urmă să fiu ștearsă din memoria lui pentru totdeauna era mai mult decât aș fi suportat.

— După atâta timp. Știi, încă nu m-a văzut, abia la nuntă. Și tot m-a recunoscut! E nemaipomenit.

— Da, da, nunta în sus, nunta în jos, bla bla bla. Oricum, m-a sunat. Se pare că Justin i-a zis cum te

cheamă și el a-nceput să tremure de groază. Se întreba dacă n-ai murit cumva de curând. Știi, deja încep să explic toată treaba cu seninătate.

— Cum a reacționat?

— A sugerat să ne tratăm amândouă. Și vrea să te vadă.

Mi s-a urcat inima-n gât.

— Parcă aș... ăăă, poate ar trebui să mă văd cu el, să-i explic tot.

Am făcut o pauză.

— Să-i explici? întrebă Tashy neîncrezătoare. O să porți o bustieră stil Britney Spears care să-ți arate abdomenul perfect plat?

— Depinde dacă situația o cere.

— Flora.

— Ăhă?

— Trebuie neapărat să vezi pe cineva, și ăla nu-i Clelland.

Știam asta. Eram proastă, proastă, proastă. Eram într-o situație ridicolă, și să suspin după cineva de demult n-avea să mă ajute cu nimic.

— Știu, am spus.

— Sună-l. Rezolvă lucrurile. Pe urmă hotărăște-te ce-o să faci. Pe urmă fă-ți ordine în viață. Pe urmă vezi să fie totul bine la nunta mea. *Pe urmă* ai voie să te gândești la John Clelland.

Zgomotul unei tigăi azvârlite în perete urcă pe scări în sus.

* * *

Am coborât cu grijă; aveam nevoie de telefonul fix. Nu puteam să-mi permit să vorbesc numai la mobil. Părinții mei se descleștară imediat, apoi își crispară fețele groaznic, încercând să pară bucuroși că mă văd.

— Nu te pregătești, draga mea? spuse mama. Credeam că ai să fii mai încântată.

— Încântată de ce?

— Of, adolescenții ăștia! zise mama, în timp ce toți trei ignoram o tigaia mare, ciobită, din mijlocul bucătăriei. Haha.

Se auzi soneria. Mama răspunse, iar Constanzia se năpusti înăuntru, într-un vârtej de bucle negre, cu o chestiuță minusculă de plasă pescărească sfâșiată pe ea.

— Te-a lăsat mama ta să ieși așa din casă? întrebă mama.

— Nu, doamnă S., spuse Stanzi, care ținea o pungă în brațe. Am un pulover aici. Îl aveam pe mine când am plecat.

— Păi o să ai nevoie de el. O să mori de frig.

Stanzi se uită la mine îngrozită:

— Tu nu gata? Vrei, ce? O cabină de probă albă cu crini, ca Jennifer Lopez?

— Mda, am zis eu, trăgând de timp cu disperare.

Despre ce Dumnezeu vorbea? Deja aveam prea multe pe cap. Doamne, trebuia să mă văd cu Ol.

— Vrei să mă ajuți să mă pregătesc?

— Dar trebuie s-ajungem devreme! Ca să prindem locuri în față!

Pe fața lui Stanzi scria frustrare cu litere de-o șchioapă.

— Știu. O să mă grăbesc, promit.

— Doamnă S., puteți s-o faceți să se grăbească?

— Mă tem că am crezut că faptul că vă așteaptă Darvel o să fie destulă motivație.

— Darius, doamnă S., chicoti Stanzi. E nume persan. Se trage dintr-o dinastie de regi. Și doctori. E o combinație bună.

— Mergem să-l vedem pe Darius? am izbucnit înainte să mă pot abține.

— Păi, dăăăăă, spuse Stanzi. Pentru o clipă crezui c-ai uitat.

* * *

Am fost măturată în lumea lui Stanzi și m-am lăsat dusă de val. Pentru moment, îmi era mai ușor să mă gândesc la muzică decât la orice mă frământa.

Uitasem cum erau concertele, chiar uitasem. Pentru mine, o cântare înseamnă undeva, cel mai probabil pe scaun, folk-rock melodios, liniștit. Apari târziu, pierzi începutul, îți iei un gin tonic și te așezi în spate, te relaxezi cuminte și încerci să nu te lași enervată prea tare de darabana bătută de prietenul afon.

Alea nu-s concerte. Astea erau concerte. Mi-am tras un machiaj stil Sophie Ellis Bextor (la care Stanzi se minună că mă pricep așa de bine să mă fardez), mi-am pus un sutien push-up (sânii încă-mi erau practic inexistenți) și un top roz cu un V pe el, apoi o fustă mini de blugi. Am făcut o piruetă în oglindă. Arătam ca în cele mai frumoase vise ale mele, eram în cea mai bună formă, forma pe care înainte o aveam dacă-mi sugeam burta. Atunci de ce-mi era jurnalul plin de ofuri și nemulțumiri?

— Crezi că ești foarte frumoasă, ha?

— Da, am zis eu.

— O să te tăvălești cu Darius?

— O să-l refuz.

Am chicotit amândouă.

— Domnișoare fermecătoare, ați terminat? se auzi vocea tatălui meu. Fiindcă un pop star ne tot sună și ne imploră să vă trimitem la concertul lui.

— Nu e concert, domnule S., spuse Stanzi, deschizând ușa. E cântare.

Tata râse.

— O să facă playback oricum, nu? Nici nu e un show adevărat. Mai bine stați acasă și vă uitați la videoclipuri.

Stanzi roși deodată.

— NU-I ADEVĂRAT. Darius cântă și își scrie cântecele singur. Și vom fi fanii lui pentru totdeauna.

— Te tachinează, am spus eu, bătând-o ușor pe umăr. Și nici nu prea contează. Dacă ne place nouă, asta e important.

— Doamne Sfinte, Joyce, Flora noastră tocmai a spus ceva de bun-simț.

Se uită la mama cu o expresie de „hai-să-ne-mpăcăm", scărpinându-se caraghios în cap. Mama îl privi ca și cum n-ar fi spus nimic. Îmi venea să țip la ea: „MAMĂ! Nu știi ce-are de gând să facă".

— *Te rog*, Joyce, zise el. Poți să termini? Măcar în seara asta. E seara fetelor.

Stanzi și cu mine ne-am uitat una la alta și ne-am legănat picioarele.

— Da, terminați amândoi, am zis eu.

— OK, OK, spuse mama. Să vă distrați, fetelor.

— Terminați toți! ordonă Stanzi. Dacă nu plecăm acum eu MOR!

* * *

Orice griji aș fi avut că poate sunt nițel prea puțin elegantă au fost spulberate când am ajuns la Earls Court. Cred că erau vreo cinșpe mii de fufe adolescente, care forfoteau înăuntru. De fapt, noi eram aproape de limita superioară de vârstă. Multe erau cu părinții, trăgând surori mai mici în ham, ceea ce

dădea locului ăluia o aură bizară de creșă de monștri. Cordelușele cu antene roz, pufoase păreau să fie din nou la modă, am remarcat.

Noi totuși l-am abandonat repede pe tata la poarta mare, așa că n-a intrat cu noi și am putut să facem să pară că am venit singure.

— Vă aștept, zise tata, scoțându-și *Evening Standard*-ul.

— Tată, da' ține ore întregi. Mai bine du-te acasă... fă-i o surpriză mamei, scoate-o la o cină tradițională sau ceva.

— Maică-ta nu mănâncă niciodată cartofi prăjiți.

— Dar îi plac la nebunie, totuși. I-ar face mare plăcere. Te rog, tată. Hai, du-te.

Se gândi o clipă:

— Da, i-au plăcut mereu cartofii prăjiți.

— Du-te. O să fie frumos.

El oftă:

— Bine, hai. Da' dacă se enervează pe mine, te trag la răspundere.

— N-o să se enerveze, am spus eu, sperând cu ardoare să fie așa.

— OK. Aici vin să vă iau. Și uite... Întinse mâna. În ea avea o bancnotă de zece lire și – fericire – o cartelă pentru telefonul meu.

— Mă găsiți la ieșire, spuse el răgușit. Aveți grijă. Să nu vă drogați.

— Darius spune nu drogurilor, zise Stanzi.

— Bravo lui. Ne vedem aici la zece jumate.

M-am uitat la ceas cu coada ochiului. Era ora șase. Artiștii din deschidere, care păreau a fi vreo nouă sute, au început la șapte jumate. Darius însuși a apărut abia după vreo trei ore. Dumnezeule, vreo jumătate din public trebuie să fi adormit până atunci.

— Ce tare! spuse Stanzi.

— Nu pot să cred că lumea a venit cu trei ore înainte.

— Glumești, nu? Eu am vrut să vin la patru, dar nu m-a lăsat mama. Vaca.

Am trecut pe lângă unul dintre multele standuri cu marfă de reclamă. Stanzi era în al nouălea cer.

— Ia uite!

— Cine ar da douăzeci și cinci de lire pe un tricou? am întrebat, ca o versiune de șaișpe ani a mamei mele, fără să-mi dau seama. Aaa. Tu.

— Muncesc din greu sâmbetele, zise Stanzi și alese un tricou larg, cu aspect ieftin. Ia să mă gândesc – crezi că o să mă placă mai mult într-un tricou mare decât în topul meu de plasă de la Zara?

— Nu, în nici un caz, am zis eu. Și o să-ți fie mai greu să faci pe șmechera. Știi, cu fața și numele lui imprimate pe pieptul tău. Aproape te face să pari o pradă ușoară.

— Dacă am poza lui pe piept?

— Da.

— Pe piept, mare și lălău?

— Da.

Se gândi și ajunse la aceeași concluzie.

— Hai să mergem, am spus eu, în timp ce coada înainta cu un centimetru pe oră. Poate reușesc să-ți iau o bere.

— Berea e oribilă.

M-am cutemurat în sinea mea amintindu-mi de gusturile mele din adolescență.

— Atunci un cocktail de fructe.

— Mai bine un Red Bull.

— O, da. Mmm.

Din arena bubuitoare se auzi o bufnitură înfundată.

— Mamă-mamă! Începe! șuieră Stanzi, strângându-mă tare de braț.

— Nu cred, am zis eu. E doar deschiderea. Or să pună și ei niște muzică să mai spargă puțin gheața.

— De unde știi, șmechero?

Avea dreptate, m-am gândit. Mai bine aș intra în atmosferă.

— Inventez ca să par mai deșteaptă.

— Nu funcționează!

Am scos limba la ea și am intrat în sală.

Am trecut pe lângă două fete și mai mici ca noi, care purtau topuri albe ieftine, sintetice stil Attomic Kitten și pălării de cowboy asortate. Cărau o pancartă mare pe care scria „Darius, vrem copii cu tine!"

— Ștoarfe, zise Stanzi.

— Stanzi!

— Păi, arată a ștoarfe.

— Și noi la fel!

— Ba noi nu. Noi arătăm ca niște femei sexy și legale.

Una din fete se întoarse:

— Ce-ai spus?

— Nimic, am spus eu repezit.

— Doamne, ia uite ce ștoarfe, spuse cealaltă fată cu pălărie de cowboy.

Am rânjit și am plecat mai departe.

Stanzi sărea de pe un picior pe altul, uitându-se la coada șerpuitoare de oameni pe lângă colțuri care nici nu se vedeau.

— Sunt prea mulți oameni aici! N-o să ajungem niciodată în față.

— Suntem mai mari ca majoritatea. Sunt sigură că o să ajungem. Îi batem cu propriile lor bețișoare luminoase.

— Da! spuse Stanzi, de parcă era gata s-o facă.

Caverna vastă Earls Court arăta copleșitoare, în parte, desigur, fiindcă toată lumea era așa mică. Dar

nu fusesem de foarte mult timp la un eveniment de o așa anvergură.

Aerul era greu, sufocant, cu miros de fixativ și de încă ceva nedesluşit. Apoi... da, asta era. Nu știam că era încă la fel. Dacă exista ceva care să mă facă într-adevăr să mă simt iar de șaisprezece ani, ăla era mirosul de Impulse. Am inspirat adânc, subit înfiorată. Impulse, sursă de vise exotice între vârstele de paișpe ani și paișpe ani jumate, când tata mi-a zis că, dacă nu încetez să miros ca un serai, el nu mă mai duce la școală.

— O adunătură de mucoase, zise Stanzi acră. Uite la ele. Ce-ați făcut? Ați dormit aici azi-noapte?

— Nu-ți face griji, am spus eu. Te duc eu în față.

Stanzi mă urmă tăcută în timp ce tropăiam, făcându-mi loc fără scrupule, semeață. Se uita la mine cu, cred eu, un respect nou dobândit, cum înaintam rupând rânduri de copilițe nemulțumite fără să mă uit înapoi.

— Ai de gând s-o iei prin lateral? șopti ea, urmându-mă.

— Absolut, am spus eu, scuturând niște beteală de pe capul unei fete. Șmecheria e să te prefaci c-o faci din greșeală. Ah, scuze...

— Au! am auzit o fată năpăstuită care-i stătuse în cale lui Stanzi.

— Am ajuns!

În sfârșit eram în față, doar că... fix acolo, dar într-o parte.

— Acum tot ce trebuie să facem e să nu mergem la toaletă.

— Putem să facem pe jos?

— Nu, dacă nu poți să te ții, ia o sacoșică de plastic de la una dintre fetițele alea.

Stanzi chicoti, iar eu m-am uitat în jur, simțindu-mă ca David Attenborough[1], examinând carnea fermă și ochii suspicioși ai fetelor din jurul nostru. Chiar și cele mai flasce aveau buricul gol, lucru cu care cam eram de acord. De ce naiba ar trebui moda să aparțină exclusiv fetelor care arată ca Britney? Era pentru toată lumea, indiferent câte Big Mac-uri aveai chef să mănânci.

Nimeni nu se uita câtuși de puțin ciudat la noi – ei, și de ce ar fi trebuit? Iar când a început să se audă piesa cu *Follow the leader, leader, leader*, deodată mi s-a părut absolut normal să sar în stânga și-n dreapta cu celelalte șaizeci de mii de paparude mici.

Am încercat să iau Smirnoff Ice cu banii de la tata, dar în ciuda nonșalanței mele studiate, absolut nimănui nu i se vindea nimic fără un fel de brățară specială, care bineînțeles avea pe ea o adresă de card, așa că am luat sucurile cele mai colorate și pline de E-uri și doi hot dogi enormi, care aproape mi-au epuizat banii, și mi-am amintit că erau singurii pe care îi aveam. Stanzi totuși insistă să facem cheltuiala *fifty-fifty* și știam cum era treaba asta.

Fetele din spatele nostru ne-au rugat să le ținem locurile până se duc la baie, și când au plecat am râs de ne-am spart de cât de nasoale erau și ce se întâmplă când pregătești cinșpe toalete ecologice pentru șaptezeci de mii de fete care abia încep să înfrângă vicisitudinile pubertății.

Zgomotul era de nesuportat, și n-avea nici un rost să faci altceva decât să sari în sus și-n jos, mai ales când a început muzica spațială sincopată.

Deodată luminile s-au stins – de tot; am fost preveniți să ieșim să cumpărăm ceva marfă, apoi s-a bătut

1 Realizator englez de documentare despre natură.

toba, apoi s-au aprins luminile și subit s-a urcat pe scenă un aproape pop star înalt, deșirat.

N-am mai auzit niciodată ceva asemănător țipetelor care au urmat. Ei, sau poate da, dar nu-mi amintesc să fi fost Howard Jones așa celebru. Fetele astea ar fi putut să rezolve criza globală de energie, dacă s-ar fi găsit un mod de a capta șaișpe milioane de decibeli de scârțâială pură.

— Mama dracu', am spus eu.

— AAAAAAAAAAAH! zise Stanzi.

A fost un concert de neuitat. Am țipat, am plâns, ne-am uitat cum pâlcuri și pâlcuri de oameni plecau cu ambulanța, publicul s-a împărțit în două și am încercat din răsputeri să ne ajutăm jumatea să câștige, l-am crezut când ne-a spus că noi, publicul londonez, suntem pe locul doi în inima lui (după cel scoțian, sigur, nu ne supărăm), i-am huiduit pe Gareth Gates și Will Young cât am putut de tare și nepărtinitor și da, am urlat: „DARIUS, VREM COPII CU TINE!"

Urmă partea cu cântece liniștite. Luminile scăzură iarăși mult, iar el a îngenuncheat și a cuprins publicul cu privirea, exagerat de încet. Un „oooooooo" răsunător acoperi țipetele care continuau și ele.

— Păi caut o domnișoară drăguță și specială în seara asta, spuse el.

Era siropos până-n pânzele albe, dar i-am făcut jocul. Fetele aruncau mâinile în aer să le sară din balamale.

— EEEEEEU! EEEEEEU!

— Oare e în partea asta?

Merse în dreapta, partea opusă față de noi.

— Sau în mijloc?

— ÎN MIJLOC! țipară o mie de voci micuțe, cu furie justificată, având în vedere că ele veniseră cel mai devreme.

— Sau aici? zise el.

Și deodată stătea fix deasupra noastră, numai la vreun metru de bară.

Am râs cu încântare spontană.

— Bună! am spus.

Mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit înapoi.

Apoi m-a chemat pe scenă.

Aproape m-am înecat. Stanzi mi se agăța de braț ca o drogată în sevraj. Două gorile jamaicane uriașe se îndreptau deja spre mine.

— Mersi, am făcut eu, indicându-i-o pe Stanzi. Ia-o pe ea.

Chiar cred că e unul dintre cele mai mature lucruri pe care le-am făcut în toată viața mea.

* * *

Trebuie să spun, s-o văd pe Stanzi pe scenă ca obiect al unui cântec de dragoste murmurat a fost unul dintre cele mai caraghioase lucruri pe care mi-a fost dat să le văd, și asta deși, chiar dacă îmi plăcea să mă strâmb la prețurile tricourilor, începeam să regret că ratasem șansa.

Pe scenă, înconjurată de lumini incendiare și aclamații, micuța minge de foc pe care mi se părea că încep s-o cunosc fusese înlocuită cu totul de o păpușă de cârpă, care se clătina așa de tare, că practic trebuia ținută să nu cadă. Din fericire el e un tip mare, nu ca majoritatea starurilor de genul lui, așa că n-a căzut de tot. Se uita pierdută în ochii lui, ca Mowgli hipnotizat de Kaa, și se legăna pe cântecul (foarte) lent, mimând versurile, cu gura căscată, în timp ce restul auditoriului se făcea că aplaudă (ca să-i arate lui Darius ce drăguțe sunt ele), de fapt dorindu-i moartea lui

Stanzi într-o mie de moduri diferite. Nu știa că trebuie s-o aleagă pe fata grasă, pentru Dumnezeu, ca să simtă toate că o face din milă și că în realitate ar prefera să fie cu ele? Dar nu era așa, ha-ha-ha, era prietena mea și aș fi putut să fiu *eu*! Ha-ha!

Deodată, în timp ce dădeam din mâini (în mod misterios știam toate versurile) mi-am amintit cât de geloasă fusesem pe Courtney Cox când a fost aleasă din public în videoclipul lui Bruce Springsteen și m-am întrebat un pic melancolică dacă eram singura persoană care ținea minte chestia asta. Nici măcar Darius. Dar nu mai eram persoana aia.

— E varză, spuse o fată cu aripioare de înger de lângă mine.

— Da, pun pariu că-i pare rău, spuse prietena ei. O, nu! Am ales o urâtă!

— Nu mai vorbi așa despre prietena mea, am spus eu, încercând să par mai înaltă de un metru șaizeci și doi.

— Pe bune? spuse prima repezit. Îl cunoaște? Poate să ne bage în culise?

N-aveam de gând să aflu imediat, fiindcă, la finalul cântecului, Stanzi primi o îmbrățișare mare, transpirată și un pupic, de care părea foarte puțin dispusă să se dezlipească, apoi nu fu trimisă înapoi în mulțime la mine, probabil ca să nu fie făcută bucățele de douăzeci de mii de bestii adolescente. Au trimis-o undeva într-o parte, probabil au strecurat-o pe o ușă specială, și a trebuit să asist la restul concertului singură.

Totuși, nu m-a deranjat. De fapt – ooo, brusc mi-am dat seama că, dacă ar fi cineva de la școală acolo, am lua chiar câteva bile albe pentru asta. Daaa, puteam să începem să schimbăm lucrurile; ar fi grozav!

Am sărit în sus și-n jos pe *Colourblind* la bis cu toată lumea, încântată.

Am avut șaisprezece ani toată seara. A fost minunat.

* * *

N-am mai coborât din al nouălea cer – cred că Stanzi n-avea să mai coboare niciodată. Hiperventilația avea să ne fie, de-acum, un mod de viață. N-am primit bilete de culise, vai, dar ea a primit un tricou cu Darius – gratis – și o îmbrățișare și o pupătură de la el însuși, ceea ce de fapt e mult mai bine decât sex când ești o adolescentă virgină îndrăgostită de un pop star, iar ea sărea ca o minge când am găsit-o eu și tata. O ditamai Coca-Cola la Pizza Express n-a fost de nici un folos.

— Dragostea asta, am spus eu.

— Nu pot să mănânc, declară Stazi dramatic. N-am să mai mănânc niciodată. Am să mă sting până n-o să mai rămână nimic și am să mor din dragoste pentru că nimic n-o să mai fie așa glorios ca seara asta.

— Atunci pot să-ți mănânc gogoșile?

— Nu!

A trebuit s-o ducem acasă când a devenit prea incoerentă să vorbească normal și a trebuit să-i jur lu' tata de o mie de ori că n-am băut și nu ne-am drogat.

* * *

Am avut un sentiment ciudat a doua zi, când m-am trezit. O absență a groazei totale și complete. De fapt mă simțeam aproape... veselă. Soarele strălucea, coapsele-mi erau suple, starurile pop ne iubeau, ce era așa

rău la o zi de luni? Aproape am țopăit când l-am pupat pe tata la poarta școlii.

— Uf, zise el. De mult n-ai mai făcut asta.

— Păi, dacă ești cuminte, o să mai ai parte, am spus eu, obraznică, savurându-i expresia surprinsă în timp ce săream din mașină.

Am hotărât să adopt veselia. Dacă cineva din familie se purta frumos, poate nici ceilalți n-ar mai fi așa oribili. Nu mi-am pus prea multe speranțe în teoria mea, dar pe moment era tot ce aveam; crezusem că cina din seara precedentă o să le facă bine, dar liniștea de mormânt de la micul dejun nu s-a schimbat deloc.

Apoi am observat pe cineva la poartă și am rămas pe loc. Nenorocire și agonie întruchipată, târându-și picioarele și încercând să nu fie evident, drept în fața mea era Olly.

Rahat. Rahat. Trebuia să-l fi sunat aseară. Cum am putut să-l las să fiarbă așa? Mă simțeam îngrozitor.

— Ol, am spus. Ol.

— Nu pot să cred că m-ai împinge să fac așa ceva, Flora, spuse el, cu mâinile cufundate adânc în buzunarele jachetei.

— Nu poți să te faci că ești prof suplinitor sau ceva? am spus eu tristă.

— Din păcate, sunt îmbrăcat asortat.

— Nu putem să stăm aici, am zis eu. O să am necazuri.

— Sunt cu mașina, spuse el.

— Da, o să urc în mașina unui străin adult lângă liceu. Fix asta o să fac acum.

— De te-ar încânta toate astea un pic mai puțin, zise el.

— Ce, să fiu etichetată drept ploadă neobrăzată? Te asigur că nu mă încântă.

I-am făcut semn să meargă și l-am direcționat spre un chioșc cum se pare că există pe lângă toate școlile, unde încă se vând țigări la bucată și ciocolățele fără ciocolată.

Obosit, se uită la mine peste caramele.

— S-a terminat? întrebă el sumbru.

Nu știu la ce mă așteptasem, dar Olly era un avocat foarte bun. Am înghițit în sec deodată.

— Zi-mi ce se întâmplă peste o lună, la nuntă. Trebuie să fie ceva.

Am clătinat din cap.

— Nu pot.

El luă un pumn de acadele, neputincios, și le puse înapoi.

— Atunci, se pare că pân' aici ne-a fost.

Băbuța grasă de la tejghea, care pare-se că o viață întreagă dusese politica „nu întreba – nu spune", se sinchisi să-și mute ochii de pe *Daily Star* pe scena noastră.

— Ol, am zis eu. Olly, m-am schimbat.

— Ei, ce aia a mă-sii, spuse Olly dând cu pumnul în cea mai la îndemână cutie de napolitane. Nu pot să cred că ți-a ieșit așa ceva pe gură.

Băbuța grasă părea gata să dea telefon la poliție.

Am respirat adânc. Asta era. Aveam să părăsesc un bărbat pentru prima oară, distrugând o relație de patru ani, aruncând pe apa sâmbetei o șansă practic garantată la măritiș, o familie, o viață pe care mă așteptasem s-o am; la un moment dat o și voisem. Aveam să-i frâng inima lui Olly, să-i spulber visurile, ca și pe ale mele. Și aveam să fac toate astea în uniformă de școlăriță. Avril Lavigne nu mă întrece cu nimic.

— Olly.

— Cumpărați ceva? întrebă doamna grasă.

Olly se uită urât la mine.

— Ăăă... farfurii zburătoare? am spus eu, intrând în panică.

Olly șâșâi și puse un pumn de bomboane pe tejghea. Femeia se uită la el neîncrezătoare și așteptă, cu brațele încrucișate, să plecăm din magazin, eu scanând strada cu ochii mijiți, să văd dacă se uită cineva după noi. Apoi m-am gândit, dă-o dracului. Nu e drept. M-am dus la Olly și l-am luat de braț. A trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la el.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Duse o mână la cap, iar cu cealaltă mă împinse ușor.

— O, Doamne, Flora.

— Nu se poate.

— N-o să fii așa mereu. Sau da?

— Cine știe? am zis eu. N-am manual de instrucțiuni.

— Păi, poate când te întorci, mai vedem.

Vocea îi tremură puțin.

Am clătinat din cap:

— Nu știu.

Îmi vorbi cu indiferența unui om de afaceri:

— Știi, mă gândeam să...

— Știu, am spus eu.

El se întoarse:

— Știam eu. *Știam* eu. De asta ți-ai pus dorința, nu? De asta ai ajuns în nenorocita asta de... DOAMNE!

— Îmi pare rău.

— Consiliere psihologică? Nu. Să-mi spui care dracu' era problema? Nu, prea obosită. O vacanță? Nu, cred că o să mă teleportez înapoi în timp.

— Olly, poate nu eram așa fericită.

— Eram destul de fericiți.

— Poate nu era de-ajuns.

El se uită lung la mine:

— Știu de ce te-ai întors la șaișpe ani.

— Fiindcă de fapt n-am crescut niciodată?

— Fiindcă... da. Exact asta voiam să zic.

Acum tăceam amândoi, cu privirile-n pământ.

— Ba chiar am crezut... spuse și tuși, după startul greșit, am crezut că o să fie drăguț. Știi, tu să ai treizeci de ani și eu patruzeci și opt. Să-mi zici „bătrâne", să te joci cu copiii, să te prostești, să facem totul altfel, să nu trebuiască să muncești dacă n-ai chef. Să lenevești, sau să mergi la școala de arte, sau...

Se îndepărtă și clipi des.

Mi-am înghițit nodul din gât:

— Îmi pare rău.

— Ba nu, spuse el, îndreptându-se. Cred că ești prea egoistă să-ți pară rău. Ai răsturnat toată lumea după voința ta, Flora. Bucură-te singură.

Și se îndepărtă cu pardesiul fluturându-i într-o rafală de vânt rece.

Capitolul 9

La istorie am rezistat destul de bine – nespunând nimic și păstrând o mină inexpresivă. Lângă mine, Stanzi era prea ocupată să scrie Doamna Constanzia Danesh[1] pe coperta caietului și să se umfle în pene în murmurul admirativ al celorlalte fete.

La pauză, aproape am fugit din clasă, așa disperată eram să evit să mă conversez cu cineva cu care nu trebuia neapărat să vorbesc. Stanzi, în orice caz, era înconjurată de lume și n-avea să-mi simtă lipsa.

Din câte îmi aminteam, în spate erau niște scări, aproape de cancelarie – prea aproape ca fumătorii și pupăcioșii să stea pe-acolo, totuși profesorii nu le foloseau tocmai pe alea dacă erau biscuiți gratis la etaj. Eu și Tashy veneam aici să jucăm cărți și să ne ascundem de teroriști. Până la urmă mi-am permis să mă așez și să plâng. Simțeam că tăiasem cablul care mă lega de nava-mamă a vieții mele anterioare. Poate așa era. Poate că tocmai mă condamnasem pe vecie. Asta era acum. N-aveam să vin acasă noaptea la faimoasa musaca a lui Olly, chestie care-i făcea obrajii rumeni, ca de țăran vânjos. N-aveam să-i fur prima

1 Numele de familie al lui Darius.

carte de credit de la firmă și să mă îmbăt imediat din ea (Olly a dat toți banii înapoi, desigur). Sau când am fost în Maroc... sau când îmi aducea ziarele duminica și-mi citea întâi de toate articolele bune. Toate momentele în care m-am uitat la el și mi-am zis, despre omul ăsta simpatic, blând, că el e ce căutam. El e de-ajuns.

Nici o iubire care a început vreodată cu „el e de-ajuns" n-a durat.

Mi-am frecat furtunos ochii încă foarte rimelați din seara precedentă (ceea ce e absurd, fiindcă dacă tot îți iei viața de la capăt, zău că ar fi cazul să scapi de obiceiurile proaste, cum ar fi să nu te demachiezi ca lumea) cu mâneca și mi-am tras nasul zgomotos, ca o trompetă, bucurându-mă și eu, o dată, de singurătate.

— Isuse Christoase, parcă-i țarcul cu elefanți de la Grădina Zoologică.

Justin stătea în capul scărilor, uitându-se la mine pe jumate amuzat, pe jumate îngrijorat.

Am horcăit groaznic, dureros, cum se întâmplă când te surprinde cineva plângând și încerci să te calmezi. Nici asta n-a sunat prea bine.

— Ești OK? întrebă el, ieșind din umbră și probabil observând ce desfigurată eram. A trebuit să merg la cancelarie.

— De fapt, repet pentru o piesă, am spus repede.

— O tragedie?

— Da.

— O, ești bună.

— M-am despărțit de pritenul meu. S-ar putea să-mi fi dat naibii toată viața peste cap.

— Au.

Pentru un moment păru dezamăgit că era o problemă sentimentală de fete, ca și cum ar fi sperat că

o să zic că tocmai l-a mâncat un tigru pe tata, genul de poveste care le place băieților, iar chipul lui drăguț întineri mult deodată.

— Nu știam că aveai prieten.

— N-ai de unde să-l cunoști, am spus eu, încă sughițând un pic și sperând că fața nu mi-e la fel de murdară ca degetele cu care-mi ștersesem rimelul.

— Ba poate că da. La ce liceu e?

— Nu e la liceu.

— Și de ce te-a lăsat?

— Nu m-a lăsat, am zis eu. Eu l-am lăsat.

Treaba asta chiar că l-a băgat în ceață. Să fim serioși, nu era așa probabil ca fata cea mai nepopulară din liceu să părăsească băieți așa mari că nici nu mai erau la școală. Dacă nu m-aș fi ascuns să plâng, ci aș fi gonit-o prin curte șiroind de lacrimi, înconjurată de o gașcă de fete care jubilează în sinea lor, în dulcele stil clasic, poate nici nu m-ar fi crezut. În loc de asta, mă bătu scurt pe umăr.

— Atunci de ce ești supărată?

— Pentru că nu-ți iei adio de la o relație de patru ani, pe care nimeni nu dă doi bani, fără să-ți pară rău, am zis și am sughițat iar. Nu, eu trebuie să stau și să iau cina cu ai mei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără să pot să zic ceva de omul ăla sau de faptul că urma să mă ceară de nevastă. Frate.

Mi-am dat seama că iar plângeam.

Justin se așeză.

— Liniștește-te, spuse el, clar uimit.

— Să termini tu o relație serioasă la vârsta mea și să-mi mai zici atuncea să mă liniștesc!

După asta, tăcu.

— A-ntrebat frate-miu de tine, zise el într-un final. Ai vreun efect incredibil asupra tipilor bătrâni și nu ne dăm noi, restul, seama?

— Fratele tău nu e bătrân! am spus eu, încă smiorcăindu-mă și nu tocmai cu mintea limpede.

— Îl cunoști?

— Ăăă, nu. Da' nu părea așa bătrân.

— E matusalemic! E cu șaișpe ani mai mare ca mine.

Am înghițit în sec:

— A. O, Doamne, chiar? Poate nu l-am văzut bine.

— În orice caz, el se uita la tine. A-ntrebat dacă mai lucrezi la cooperativă.

— Tocmai am renunțat, am zis eu.

— Știi, chiar nu ești deloc cum te credeam, spuse Justin. Ai o viață secretă misterioasă, nu glumă.

A trebuit să-mi temperez pornirea de a râde isteric.

— Știi de unde să iei droguri și chestii de-astea?

— Da. Da' nu-ți zic.

— A, spuse el.

— Te fac foarte plictisitor, am zis eu.

— Ei, păi eu sunt foarte plictisit, așa că aș încerca.

Sună clopoțelul. Nu puteam să mă obișnuiesc deloc cu clopoțelul; îl ignoram instinctiv. Justin, în schimb, mergea ca un câine bine dresat.

— Sigur ești OK?

— Mult mai bine, mersi. Scuze. A fost o zi grea rău.

— Da, e greu să te desparți de cineva. Eu m-am despărțit de Sonya Heeley și a fost foarte nasol.

— Cât timp ai ieșit cu Sonya Heeley?

— Două săptămâni, făcu el. Da' nu asta contează, nu?

— Nu, am spus eu încet, ridicându-mă în picioare. Nu, nu asta.

M-am îndreptat spre scări.

— Ăăă, știi, dau o petrecere sâmbătă, zise Justin deodată, rușinat și cu privirea-n pământ. Poți să vii dacă vrei.

— Ăăă, da, sigur, am spus eu, fără să mă gândesc – dacă eram aici, eram aici – pot s-o aduc pe Stanzi?

— Cine?

— It...

— Italianca nebună cu care umbli.

— Nu e nebună.

— Pare nebună.

— OK, e nebună. Poate să vină, sau nu?

— Sigur, zise el. Doar... știi și tu. N-ai voie să aduci gagii de-ăia bătrâni de-ai tăi.

— Asta nu-i o problemă, am zis eu, aproape lăcrimând.

* * *

Tata era cu o falcă-n cer și una-n pământ. Nici măcar n-am observat când m-am întors, complet absorbită de problema mea. Am trecut drept pe lângă el.

— Flora Jane Scurrison!

M-am întors încet. Era furios.

— Vorbim ACUM! Maică-ta e acolo, plânge să-i sară ochii din cap.

Mama veni în ușă:

— Flora, dragă. Ce-ai mai făcut?

— Nimic, mamă.

Ea se uita la mine, tremurând. Fața-i era ca varul.

— Flora, știm că nu mai ești un copil, dar trebuie să discutăm serios despre comportamentul tău. Tata l-a văzut pe omul ăla azi-dimineață.

Ah, pisicii mă-sii. Ce ne-a mai ajutat șmecheria cu chioșcul de dulciuri.

— Da, da, am spus. Chiar trebuie acum? Vă rog? Putem să vorbim, da' mai peste două zile? Vă rog?

— Stai jos! zise tata. O să stăm de vorbă o dată pentru totdeauna.

Deodată, ziua mea de rahat și furia luară foc.

— E minunat, venind de la tine! am țipat.

— Cum îl cheamă? continuă tata.

Mama avea expresia aia de om nefericit, călcat în picioare, cu care aveam să mă obișnuiesc atât de bine în următorii șaisprezece ani, nu mai suportam nici un minut. Nimic nu era mai rău. Roșie la față și total înfierbântată de nervi și supărare, i-am dat drumul:

— Mă și mir c-ai observat, am scuipat eu. Niciodată nu ești aici. Știi numa' să țipi la mama. Sau s-o ignori. Sau să ieși. Să nu crezi că nu știu ce faci. Nu mă-ntreba cum îl cheamă. Cum o cheamă *pe ea*?

Se lăsă o liniște de mormânt. Mama deveni și mai albă la față, dacă era cu putință.

Tata îmi arunca priviri de criminal. În două milisecunde, se făcu prea târziu ca să inventeze o scuză tâmpită pentru ceva ce nu putea să nege. Am observat că-i tremurau degetele. Nu voiam să fac să-i tremure mâinile tatălui meu. Of, Doamne. Chiar era pe ziua de azi ceva ce să nu fac praf total și complet? Stăteam într-un triunghi înghețat, holbându-ne unii la alții. Am făcut singurul lucru pe care mi-l aminteam. Am ieșit tropăind și am trântit ușa. Imediat ce am dat de aerul rece al serii de toamnă, mi-am dat seama ce tâmpenie făcusem. Îmbujorată, am băgat capul înapoi pe ușă:

— Ies, am spus. Nu fac nimic rău, să nu sunați la poliție. Nu mă văd cu un băiat, să nu vă panicați.

* * *

Cum mergeam spre apartamentul lui Tashy, o mașină în trecere mă claxonă. O, îți mulțumesc, Britney, că ai transformat toate școlărițele cu uniformă în pradă sexuală ratificată. Dădeam furioasă cu piciorul în

fiecare troian de frunze din calea mea. La naiba cu ele și la naiba cu tot. Eh, îmi dădusem foc la valiză pe toate părțile posibile. Ce-mi mai rămânea? Eram singură, aveam șaișpe ani, părăsisem un om care era gata să mă ia de nevastă orice vârstă aș fi avut, mă pornisem să mă văd cu prietena mea care se pregătea pentru o nuntă în legătură cu care o umplusem de îndoieli, în timp ce mă uitam cum ai mei trec iar printr-un război civil? Unul în care tocmai aruncasem o bombă.

Cum Dumnezeu să trăiesc în apartamentul de Audrey Hepburn de la New York? Nu acum. Niciodată, probabil. N-aveam să fiu muza nimănui în Paris.

Am încercat să urlu la lună. A ieșit ceva ca un mârâit anemic.

— Grrrr! am strigat – în șoaptă.

Doar pentru că aveam altă vârstă. N-aveam de gând să schimb nimic.

— GRRR!

Nu era nimeni pe stradă. Nu s-a întors nimeni.

— AAAAAAAAAAAAAAAAAARRRRRRRR! am urlat deodată.

— Adolescenți nenorociți, strigă o femeie, trecând cu un câine foarte mare și un bărbat foarte mic. Probabil e drogată.

— RRRRRRRÂÂÂÂÂÂEEEEEEEAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAARRRR!

Asta era mai bine. Simțeam cum mi se deschid plămânii. Eram în cea mai ridicolă poziție din lume. Mă durea mai peste tot. Dar încă puteam să fac un zgomot foarte puternic.

— AAAAAAAAAAUUUUUUUUUUU!

Tashy coborî în fugă pe aleea din curte.

— Tu faci în halul ăsta?

— NUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU!

— Pentru Dumnezeu, taci.

— Pe zi ce trece semeni tot mai mult cu sora mea mai mare malefică.

— Măi să fie, Avril Lavigne. De ce urli?

— Că s-a dus dracu' tot.

Se uită într-o parte:

— Ești drogată?

— Ne drogăm vreodată?

— Nu.

— Atunci de ce aș lua droguri acum, când sunt prinsă, omorâtă, arestată sau se râde de mine dacă-ncerc să pun mâna pe ceva?

— Păi, știi ce se spune despre școli în ziua de azi.

— Da, Tashy, și dacă nu mă primești în clipa asta în casă o să te omor cu mitraliera pe care mi-a vândut-o un copil mare la poartă pe banii mei de mâncare, ca să mă fac varză cu droguri.

Totuși, nu-mi dădu imediat voie să trec.

— Ce? am zis eu. Nu vorbești cu mine? Am rupt prietenia oficial cumva? Spune-mi că nu-i așa. Tocmai s-a întâmplat ceva groaznic la mine-acasă, și...

— Nu-i asta.

Auzeam voci dinăuntrul casei.

— Ai musafiri?

Ea ridică din umeri.

— E OK, am spus eu, ridicând ochii la cer. Înțeleg de ce n-ai vrea să inviți o adolescentă foarte precoce la petrecerile tale.

— Nu-i asta. Doar că... aveam un fel de ședință.

M-am uitat în sus și, acolo, în spatele ei, cu părul ciufulit și cămașa mototolită, era Olly.

— Omul ăla, am spus eu, încă puțin surescitată de la atâta țipat, are un talent nemaipomenit să se strecoare pe nesimțite aproape oriunde.

— N-o primi, bine, Tash? spuse Olly nefericit.

— Nu. Îmi pare rău, am spus, și subit chiar mi-a părut rău. Te rog, lasă-mă să intru. Te rog, Tashy. N-am unde să merg. Ai mei se ceartă și azi n-am făcut altceva decât să-i înnebunesc pe toți. Și nici n-am apucat să-mi cer iertare ca lumea de la tine, Olly. Îmi pare așa de rău. Te rog, lasă-mă să stau. Te rog.

Tashy se uită la mine.

— Știi, nu-i drept să faci mutrița asta inocentă de fetiță.

— Da, chiar nu e, se auzi vocea lui Olly din spatele ei.

— Ori la tine, ori îmi iau cartofi prăjiți și stau prin stația de autobuz, am spus eu. S-ar putea să mă iau de la cidrul ăla White Lightening și cine știe ce se-ntâmplă?

— Intri, stai jos, taci și te porți frumos, spuse Tashy, dându-se la o parte. Suntem supărați pe tine.

— Da, șefa, am spus, făcându-mă mică, și am alunecat înăuntru.

* * *

Olly și Tash se plimbau prin sufragerie.

— Pot să beau o bere?

— Nu! spuseră ei.

— Cred că, dacă mă vorbiți pe la spate, Convenția de la Geneva zice că am voie o bere.

— Mereu a fost așa un plod răzgâiat? îl întrebă Tashy pe Ol.

— Da, cred, spuse Oliver. Doar că nu mi-am dat seama din cauza ridurilor.

Am scos un oftat mare de adolescentă.

Max intră în cameră și se holbă la mine.

— Tu cine ești?

Arăta obosit și ursuz, și credea că reputația lui ca informatician însemna că nu trebuie să-și perie manierele.

— Salut, Max! am zis eu veselă.

Se întoarse spre Tash:

— Ce-i asta? Cine-i asta? Nu-mi vine să cred că încă încerci să...

— Max, sunt eu. Flora. Nu mai știi? Când ți-am pierdut cheile de la mașină și când am spart geamul și tu ai stat acolo și...

El clătină din cap.

— E o glumă cretină de rahat.

— Nu-i o glumă, zise Tashy.

— Nu e, spuse Olly, venind lângă ea.

Max se uită la noi.

— Nu știu ce dracu' vreți să faceți, spuse el, da' e al dracu' de neamuzant.

Ieși, înfuriat.

— Păi, ce-ar trebui să-i zic?

Olly o bătu pe umăr:

— Nu știu. Îmi pare rău.

— Ce ne facem cu tine? îmi zise Tashy.

— Nu sunt un copil!

— Nu, știm asta. Practic. Dar teoretic n-ai voie să faci o grămadă de chestii.

— Fug la Paris și/sau New York, am spus (în sinea mea).

— Nu te bosumfla, spuse Tashy.

— De ce certi copilul ăla? zise Max.

Se oprise în ușă și se sprijinea de radiator.

— O cert pe dracu', n-o cert și, dacă m-ai asculta cinci secunde, ți-ai da seama.

— Chiar tre' să înjuri atâta când avem oameni în casă?

— De ce nu ? Nu pare să te deranjeze când zbieri la Cherie Blair la televizor.

— Cred în Dumnezeu și singurul lucru care mă sperie e Cherie Blair.

— Urăști toate femeile care lucrează, Max, sau doar pe alea care au succes ?

M-am uitat la Olly. Doamne, cu noi nu era niciodată așa rău. Era clar că știa ce gândesc, întrucât și-a desfăcut brațele într-un gest de aprobare exasperată.

— Ăăă, sunt doar trei beri, Tashy... și... scuze, am uitat cum te cheamă.

Capul cu bucle negre care ne privea de după ușă vorbea cu Olly.

— Oliver.

— Sigur. Scuze, spuse Clelland, apoi mă văzu și oftă. O, Doamne, făcu el și se dădu un pas în spate. E vârcolăcița.

— Vârcolăciță ! am zis eu. În afară de ieri, nu te-am mai văzut de șaișpe ani și o lună de-a-ndoaselea și îmi spui vârcolăciță !

Clelland intră cu grijă în cameră. Oliver îl privea atent. Clell veni spre mine.

— Olly mi-a spus că ești o vârcolăciță. De asemenea, m-am gândit că, ridiculizându-te, te voi face să te întorci în adâncurile iadului din care ai venit, spuse el, încercând să-mi arunce un rânjet împăciuitor, dar reușind numai să arate speriat. Adică, ce dra...

— Clelland înțelege că n-am murit ? am întrebat-o eu pe Tashy, care încă se uita urât la Max.

— Nu pot să-l conving, spuse ea. Nu pot să conving pe nimeni de nimic.

Max oftă lung și dispăru.

— Spune-i lui Clelland că nu sunt vârcolac, i-am ordonat lui Olly.

— Grrr, făcu Olly.

Ei, dacă Clelland avea voie să se holbeze la mine, puteam și eu să mă holbez la el. Ochii negri îi erau la fel de umbroși și interesanți ca întotdeauna, chiar confuz cum era acum.

— Ce mai face Madeleine? am întrebat.

El sări înapoi.

— Deci ești fantomă, zise el.

O clipă, nimeni nu spuse nimic.

— Ăăă, face bine, spuse el pe urmă. Vrea să ne mutăm în Africa permanent. Să fim un fel de misionari.

— Poziție?

— Muncă.

— OK, spuse Tashy. Hai să stăm jos.

Toată lumea să așeză cu grijă, în afară de mine. Eu m-am pus turcește pe podea. Apoi am sărit în picioare, enervată pe mine.

— OK, spuse Tashy. Noi voiam să ne întâlnim să discutăm ce se întâmplă în viața – hm – prietenei noastre. Și, desigur, în ale noastre, din cauza ei.

— În absența mea?

Olly se uită la mine:

— Da, știi, uimitor, da' ne-am gândit că s-ar putea să ne întrerupi și să ne încurci.

— Credeam că nu mai vorbești cu mine, am zis eu. Ce bine că te-a ținut doar vreo nouă ore!

— Deci, mi se adresă Tashy, părinții tăi sunt mai tineri decât erau.

— Da.

— Dar sunt singurii oameni care s-au întors cu tine?

— Da.

— Și n-au idee că ai fost vreodată mai mare?

— Nu.

— Și nici profesorii de la liceu?

— Nu.

— Dar noi da.

— Da.

— Dar nimeni altcineva?

— Am întrebat-o pe mama despre ea, zise Olly. N-a auzit de ea.

— Nu m-a plăcut niciodată, am spus eu.

— Nu, adică... bine, e-adevărat, nu te-a plăcut niciodată, da' chiar nu știa de existența ta. Se pare că n-am avut niciodată o prietenă pe nume Flora.

— De ce nu mă plăcea?

— I se părea că mă-nvârți pe degete. Oricum, nu asta e ideea. Ideea e că suntem cam singurii oameni care știu de tine.

— Ce prostie, zise Clelland. Eu n-am văzut-o de... ei, de mult timp.

— Asta fiindcă ai umblat să faci pe eroul prin Africa, am zis eu.

— Fantomă! Fantomă clarvăzătoare!

— Am o teorie, spuse Tash, apoi respiră adânc și se uită în jur cu ochi sinceri. OK. Toți o știm pe Flora de ani de zile, da?

De la Clelland veni un mormăit aprobator, iar de la Olly un geamăt surd. Mi-am amintit din nou cum îl cunoscusem în noaptea aia în barul gălăgios de lângă tribunal, când fusese singurul tip destul de gentleman încât să mă ajute cu haina și să-mi cumpere ceva de băut. Mi se păruse fermecător. Fusese. M-am uitat la el, ni s-au întâlnit privirile și am simțit că știe la ce mă gândesc. El își luă ochii de la mine. Mila era tri-vială. Tash încă vorbea.

— Bun. OK, nu ard de nerăbdare să zic asta cu voce tare. Dar mi se pare că singurii oameni care o „văd" pe Flora sunt cei care au cunoscut-o cel mai bine. De cel mai mult timp. Oamenii care o iubesc. Prie-tenii ei adevărați, dacă vreți.

Râse în barbă, stânjenită că trebuise să folosească expresia „prieteni adevărați".

Eu totuși mă uitam la Olly și Clelland, bărbații cei mai dragi mie din toată lumea, și la Tashy, prietena mea cea mai bună.

— Io ce dracu' caut în treaba asta? zise Olly sictirit.

Tash ridică din umeri.

— Stai un pic – e corect oare că am numai trei prieteni adevărați în toată lumea, dintre care pe unul tocmai l-am lăs... de care tocmai m-am despărțit, iar pe celălalt nu l-am văzut de un deceniu jumate fiindcă a încercat să facă rost de apă pentru popoarele năpăstuite?

— E clar că-i mai rezonabil să presupunem că e fantomă, zise Clelland.

— Adică...

— OK, OK, sunt sigură că nu-i asta, zise Tashy uitându-se la fața mea deprimată. Nu se poate.

— Trei!

— Sunt sigură că nu-i deloc asta, spuse Tash. Dacă e ceva, atunci suntem oamenii care-ți plac cel mai puțin!

— Da, sunt de acord, zise Olly.

— Nu! Așa e mai rău!

Toți se uitau la mine.

— Ai mai încercat pe altcineva din agendă?

— Nu, am spus eu. N-o am și n-am avut-o niciodată.

— OK, o să trebuiască să presupunem că suntem doar noi, atunci.

Am făcut o pauză, chinuindu-ne cu toții să procesăm concluzia.

— Făcând un moment abstracție de lipsa de noimă a chestiei ăsteia, zise Olly, ce o să facem? Adică,

n-are rost să te ducem la o bază de cercetare – n-o să ne creadă nimeni.

— A, deci nu pup autopsie pe viu, am zis eu. Dezamăgit?

— Da.

— Dacă nu cumva poți să dovedești ceva ce știi că o să se întâmple în viitor, zise Tashy.

— Adică o prezicere la plesneală pe două săptămâni jumate, despre eliminări foarte previzibile din casa Big Brother.

Clelland pocni din degete.

— OK, zise el, o să-ți fac niște poze.

— Sigur că da, zise Tashy. Fiindcă în toată istoria revistelor, nimeni n-a mai prelucrat o poză ca să facă omul din ea să pară mai tânăr.

— Și eu nu vreau să fiu în ea, zise Olly. Sau dacă trebuie, n-o să zâmbesc.

— Aveți dreptate – idee tâmpită. Hmm, zise Clelland și ridică din umeri. *Okele Manoto*, spuse el deodată.

— Ce? zise Tashy.

Părea stânjenit.

— Scuze, spuse el. A sunat aiurea. E o expresie africană pe care o aud mult unde lucrez. Înseamnă „primește-o ca pe un dar".

— Înseamnă ce? întrebă Olly.

— Primește-o ca pe un dar. Ia lucrurile așa cum sunt și încearcă să profiți la maximum. Adică, asta cred că înseamnă. Poate înseamnă de fapt: „la dracu', iar ne-am luat-o de la guvernele astea internaționale care conspiră împotriva noastră".

— Ce crezi c-ar trebui să fac? l-am întrebat pe Clelland, uitându-mă la chipul lui întunecat.

— Ia-o ca pe un dar, spuse el. Tocmai am zis. N-ascultai?

— A, am spus eu.

— Fac mișto de tine, zise el. Nu mai reușește nieni să-i enerveze pe adolescenți în ziua de azi?

— Ba toată lumea, am zis eu. Suntem segmentul cel mai ironizat al societății.

— Sărăcuții de voi, zise Olly.

— OK, spuse Clelland. Uite ce vreau să zic. Ai șansa să faci niște chestii din nou, nu?

Am dat din cap.

— Și ne gândim – păi, asta discutam noi, înainte să vii tu...

— Îhî.

— ...că poate ești prinsă într-un fel de ciclu. Pentru că te-ai întors în timp. Și poate, când ne întoarcem la nunta lui Tashy cu Max, o să se întâmple ceva acolo.

— Poate o să dau peste mine, am spus eu.

— Se prea poate.

— S-ar putea să fie o coliziune de materie și antimaterie și să mori, zise Olly.

Tashy se duse lângă el și-i puse mâna pe umăr:

— Șșșt.

— Zic și eu, se plânse el. E o posibilitate.

— N-o speria.

— Bine, atunci. S-ar putea să dispară vârcolăcița și să apară la loc Flora cea veche, zise Ol. Și atunci o să pot să-i dau eu papucii. Ai dreptate. Îmi place mai mult varianta asta.

— Ă, ceea ce vreau să spun e că...

Clelland era prudent și trebuie să fi știut ce gândeam, oricât se prefăcea, în rolul lui de adult, că sunt doar un fenomen paranormal.

— ...dacă sunt niște lucruri pe care nu le-ai făcut prima oară, vreo distracție pe care ți-ai refuzat-o; fă niște lucruri de care nu te-ai bucurat.

Nu puteam s-o spun. Nu puteam să spun: ce, toate lucrurile de care nu m-am bucurat fiindcă ai plecat tu la Aberdeen?

— Deci, poate ăsta e momentul să le faci, încheie Clelland. S-ar putea să ai doar o lună.

Se uită la mine cu ochii lui mari, cenușii, și m-am simțit ciudat. Am observat că Olly ne arunca priviri înțepătoare, bănuitoare, întâi lui, apoi mie.

— Bucură-te de faptul că nu există ziua de mâine, asta vreau să zic. Fiindcă ai făcut toate astea deja. Greul a trecut. Ți-ai construit o viață. Asta e o vacanță. Primește-o.

Am observat că Tashy se uita la Olly. Îl mângâia pe mână. Ne era prietenă bună.

Capitolul 10

Micul dejun a fost tăcut. Prea tăcut. Mama şi tata mâncau pâine prăjită în liniște, când m-am așezat, șovăitoare, pe scaun. După o pauză lungă, tata tuși puțin și își drese glasul.

— Flora Jane, spuse el.

Dacă există un semn mai clar de bucluc decât când îți spune un părinte pe numele întreg, nu știu care-i ăla.

— Îmi pare rău, am spus imediat. Sunt o adolescentă cu gura spartă fără pic de control. Îmi pare rău, rău, rău. Mamă, chiar îmi pare. M-am dus la o prietenă. Aveam nevoie să ies.

Mama nici nu ridică privirea. Asta semăna mai mult cu mama pe care o știam eu.

— Am vorbit despre tine, zise tata, ceea ce nu m-a surprins, cum părinții fac numai asta. Şi am hotărât... păi, cred că familia noastră trebuie să facă mai multe lucruri în familie.

Ipocrit împuțit! Familia asta trebuia să facă un pic mai puțin sex cu secretara, atâta tot.

— Deci, ăăă, de-acum, cred că va trebui să depunem toți un pic de efort. Eu o să încerc să ajung acasă mai devreme.

Aaa, bine.

— Și o să încercăm să facem mai multe lucruri în familie.

Aaa, nu așa de bine.

— Flora Jane, vreau să văd mai mult efort din partea ta și nu să umbli teleleu la orice oră din zi și noapte.

Să intru serios de tot într-o stare de umblat teleleu extrem de nesănătos era tot ce-mi rămăsese. Și dacă avea dreptate Clelland cu ciclul, aveam destul de multe lucruri de înghesuit într-o perioadă relativ scurtă de timp.

— Și o s-o ajutăm pe mama ta mult mai mult. Bun. Gata discursul.

* * *

— Ce ai face, am întrebat-o pe Stanzi, încercând să par veselă, în timp ce împărțeam clandestin un Twix în ora domnișoarei Syzlack, dacă ai crede că ești programată să dispari sau să, ăăă, mori de sâmbătă în trei săptămâni?

Mă gândisem mult la ceea ce mi-a spus Clelland: mă făcea să-mi iasă creierul pe urechi. Ideea totuși fie de a mă întâlni cu mine, fie de a exploda spontan, avea o calitate curios de ireală. Sincer, mai tare mă deprima perspectiva că mi-aș vedea eul de treizeci și doi de ani din spate decât aceea de a înceta să exist și chiar de a distruge tot universul într-o calamitate-paradox cu antimaterie.

— Aș mânca numai biscuiți scoțieni și m-aș oferi lui Ethan, șopti Stanzi.

— Foarte folositor, am zis eu. Mersi.

— De ce? Ce-ai pățit?

— Vorbiți cumva despre ceva mai important ca *Middlemarch*? întrebă domnișoara Syzlack.

— Flora crede că o să moară, zise Stanzi săritoare.

Cu colegialitatea de rigoare, restul clasei începu să crape de râs.

— De ce anume? zise domnișoara Syzlack. De prea multă vorbărie sau prea multă detenție?

— Scuzați-mă, am spus eu. Speculam și eu. Ca, ăăă...

Erau ani buni de când citisem *Middlemarch*.

— ...personajul ăla care nu poate să facă sex, doamnă.

— Ajunge, spuse domnișoara Syzlack, roșind.

— Dar e adevărat, am spus bosumflată.

— Și, totodată, nu e felul în care vorbim despre literatură la oră.

— Adică să nu spunem ce-i adevărat? am zis eu, mai mult pentru mine.

— Flora Scurrison, când o să vreau să-mi răspunzi, am să îți pun o întrebare.

— Uuu, Flora se duce pe lumea ailaltă! se auzi o voce pe care am identificat-o ca fiind a lui Fallon, din spatele clasei.

— Toată lumea ochii în cărți.

— Ce? Fallon se ia de mine și e OK, dar eu spun o chestie adevărată despre cartea asta și intru-n ditamai beleaua?

— Termină, zise domnișoara Syzlack. Te rog, termină.

M-am uitat la fața ei. Obosită, buimacă; cu fruntea încrețită din cauza prea multor oameni care nu vor să învețe. Era așa curajoasă, chiar era. Și îmi era milă de ea. Îmi era milă de adulți. N-ai crede o clipă că e mai greu să fii adult, dar uneori, la naiba, chiar e.

* * *

— Tre' să fug în pauza de prânz, am spus eu. Poate mai mult. Am o fereastră după prânz și am treabă în oraș.

— Să te sinucizi, zise Stanzi imediat. Nu!

— Nu, am zis eu. Să fac prostii.

— Pot să vin?

Ia să vedem. Nu mi-ar strica o complice.

— Da, bine.

— Ura! zise Stanzi. E aproape ca și cum am fi invitate la petrecerea lui Justin.

— A, da, am uitat să-ți zic. Suntem invitate la petrecerea lui Justin.

Nu mă mir că Darius arăta obosit. Aproape am căzut din picioare când micuța italiancă furtunoasă alergă spre mine împleticindu-se și mă îmbrățișă.

* * *

— Ce facem?

Stanzi păru oarecum îngrijorată la vederea clădirii impunătoare în care ne aflam.

— Nu contează, am zis eu. Consideră-te agent special sub acoperire.

— Suntem în uniforma liceului nostru.

— Crede-mă, adulții nu fac diferența între uniforme.

— Pe bune?

— Așa e, am spus eu.

— Ha... spuse Stanzi confuză.

— OK, ești gata?

Ne-am aplecat peste atriul plin de plante în care ne strecuraserăm când știam că Jimmy, gardianul de la recepție, era în pauză și se uita la *Matthew Wright Show*. Ca de obicei, fețe inexpresive intrau și ieșeau

pe uși. Când le-a zis cineva tuturor bărbaților că trebuie să poarte cămașă albastră în carouri cu cravată mov? N-aveau un efect așa înviorător cum s-ar fi crezut. Iar patronul de la Prêt à Manger sigur avea mai mulți bani ca Dumnezeu. Dar exista o pată cheală... un cap odios, arogant, nesuferit pe care-l așteptam mai mult ca orice...

— Foc!

Am aruncat baloanele cu apă drept în capul domnului Dean.

„Asta, am zis în sinea mea, e pentru când m-ai pus să le fac cafea clienților ălora."

Ambele baloane își loviră ținta perfect: unul căzu pe costumul lui presărat cu mătreață, celălalt pe chelia bombată.

— Măiculiță! scânci Stanzi surprinsă, în timp ce eu o băgam în dulăpiorul care știam din întâmplare că e acolo, așa cum domnul Dean încercase să mă bage în el când băuse cam prea multe pahare la petrecerea de Crăciun din 1998.

Am așteptat până au încetat mormăielile furioase de jos, apoi am ieșit din masca de sub chiuvetă.

— Acum cine?

Am redus-o pe Stanzi la tăcere și mi-am scos repede jacheta și cravata.

— Ce faci?

— Trebuie să mă dau drept angajată, am spus eu. Numai un pic.

— Scap eu de ghiozdan, spuse Stanzi.

— OK.

Își scoase și ea cravata.

— Nu, am zis eu. Asta-i o misiune solo.

— Și eu mă ascund aici și intru în panică până tu faci o răutate? E drept așa? Dacă mă prinde? Va trebui să le dau numele tău sub tortură.

— Nu-ți face probleme, am zis eu. O să fie bine.

M-am strecurat afară din bufet, ținând strâns caietul de matematică pe care-l scosesem din ghiozdan. Ar trebui să semene cu niște hârtii de la muncă. Apoi am zărit o față cunoscută: Mike, un oportunist bărbos care nu știa niciodată ce fac cei din jurul lui.

— Mike! am strigat jovială, cu capul sus. Sunt Rachel de la M&A. Trebuie să vorbim un pic despre cazul Phillips.

Mike rămase tablou, dar, cum sperasem, se sperie imediat că asta era o treabă de care nu se ocupase și, fără să se oprească, începu să dea din cap și să se bâlbâie și își flutură mașinal permisul la ușă.

— Ești nouă? întrebă într-un final.

— Fac practică, am spus eu. Sper să-i dau pe toți pe spate pe-aici.

— OK...

Părea îngrijorat, ca și cum o adolescentă ar fi în stare să facă treabă mai bună ca el. Ceea ce era adevărat, și nu neapărat numai adolescenta asta.

— Am s-o sun pe Margo mai încolo, să stabilim o ședință, am spus eu, afectată.

— Ăăă, da, foarte ocupat, dar...

M-am desprins de el și am luat-o spre stânga. Ușa de la biroul domnului Dean era deschisă.

— Atâta lipsă de respect, îi spunea el secretarei lui care-l suportase ani de zile, scuturându-și haina. Pur și simplu nu înțeleg.

Am bătut la ușă.

— Scuze... Domnule Dean?

— Da, spuse el abrupt, încercând să ascundă ce făcea.

— Sunt Rachel – sunt nouă în practică la John, la Fuziuni și Achiziții.

— Da?

Mi-am pironit ochii-n pământ.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Nu prea știu... M-a trimis să vă spun...

— Da? Ce?

— CE!?

Dean își înșfăcă haina îmbibată cu apă și încercă să și-o pună. Materialul se răsuci și i se prinse de gât, era o priveliște jalnică, în încercarea de a intra în ceva ce clar nu voia să-l încapă.

— Rahat, draci. Ce naiba se întâmplă cu lumea? bombăni, cu fața roșie și transpirat de efort.

În timp ce se lupta cu haina, simțeam un miros cunoscut de îmbâcseală din cămașa lui umedă. Secretara încerca să-și ascundă chicotelile.

— Scuze, am spus, plecând, în timp ce el se împiedica în goană, să iasă din birou.

Acum aveam drum liber.

* * *

Biroul meu era aproape la fel cum îl lăsasem. Nu, era mai multă ordine, asta da. În loc de o miniatură cu Bart Simpson enervat, era o miniatură cu Calvin și Hobbes enervați. Poza cu mine, Olly, Tashy și Max dispăruse, desigur, înlocuită de una cu două cupluri care ne semănau remarcabil.

Dublura mea se uita la monitorul calculatorului, dar din experiență îmi dădeam seama că nu lucra. Dădea câte un click, ocazional. Din când în când clickuia, se lăsa pe spate și se uita la ecran. O fi lucrat la cea mai recentă fișă. Probabil făcea ce făceam și eu de obicei la muncă: știa ce are de făcut, dar se holba neînțelegând că trebuia să și facă treaba aia, fie salariul bun sau prost.

Suspină discret. Nu mai aveam mult până să se întoarcă Dean. M-am dus la biroul ei și m-am plantat în fața ei.

— Bună? zise ea, pe un ton deloc neplăcut, închizând repede fereastra în care se juca, am observat. Pot să te ajut cu ceva?

M-am uitat fix la ea:

— Nu m-ai crede, am spus, dacă ți-aș spune cine sunt eu de fapt.

Ea se uită în altă parte. Nu-i nimic, a sunat total dubios, și nu în sensul bun.

— Sunt o fantomă din viitor. Am venit să-ți zic că îți urăști meseria și ar trebui să te apuci de altceva.

— Cum?

— Dar știam că n-o să mă crezi.

— Nu-mi urăsc...

— Și în locul tău m-aș gândi foarte serios la prietenul ăla.

— Îmi pare rău, cred că... cine ești?

Buna creștere a englezilor când sunt puși față în față cu nebunia mă făcuse mai îndrăzneață.

— Ți-am spus, am zis eu veselă, un avertisment din viitorul tău. Sau trecut, nu știu sigur.

Ea se încruntă.

— Da, și eu sunt Johnny Vegas[1]. Mă scuzi.

Se întoarse la lucru. Eu nu m-am mișcat de-acolo.

— Chem paza.

— Știam că n-ai să mă crezi, am spus eu. Așa că m-am gândit că cel mai bun lucru pe care aș putea să-l fac ar fi să-ți dau liber pe ziua de azi.

Am scos tubul special pregătit de pastă corectoare și l-am golit în găurile de aerisire de la calculatorul ei.

— Ce *dracu'* faci? zbieră ea, ridicându-se deodată.

---

1 Comic englez.

Dar eu nu mai eram. Nu făcusem niciodată ceva câtuși de puțin rău, iar valurile de adrenalină îmi dădeau puteri de care nici nu fusesem conștientă înainte. Pe ușă, l-am văzut pe Dean urcând furios pe scări. Nu puteam să ies pe-acolo – trebuia să folosesc ieșirea de urgență în caz de incendiu. Și în nota asta...

Am lovit geamul cât de tare am putut. Ah! De asta existau ciocănelele alea, fir-ar!

Femeia mă încolțea acum, mă arăta secretarelor, care dădeau din cap. Dean era în spatele meu, cu fața vânătă de furie. Am găsit ciocanul și am dat în sticlă cu toată forța.

— DDDDDRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR...

Zgomotul m-a șocat chiar și pe mine și i-a făcut pe toți să se oprească. Eu m-am oprit mai puțin, totuși, fiindcă mă așteptam și aveam reflexele unei adolescente în formă maximă. Am alergat spre ieșirea de incendiu și am tulit-o pe scări ca o pisică ciuciulită, cu larma confuză a pauzei ăsteia neașteptate de prânz crescând în urma mea.

Am zbughit-o pe ușa din spate a clădirii și m-am aruncat după niște tufișuri, așteptând să văd dacă Stanzi a reușit să scape la timp. Reușise, ascunsă bine în masa de oameni care șerpuiau cu grijă, încercând să lase impresia că, dacă chiar era vorba de un incendiu adevărat, ei erau viteji și deloc fricoși. Mi-am folosit cartela scumpă ca să o sun.

Stanzi chicoti:

— Facem asta? E o inițiere?

— Ceva de genul ăsta, am murmurat eu. Hai înapoi.

La naiba, dacă tot urma să încetez să exist, voiam măcar să fi făcut ceva bun pe lumea asta.

Capitolul 11

Aveam o problemă. Ei, sigur, aveam eu multe, multe, multe probleme dacă e să privim lucrurile în ansamblu, probleme adevărate, nu de-alea gen să prind un moment prielnic pe piața imobiliară londoneză, să angajez o menajeră bună sau prostiile pe care le auzeam tot timpul la petreceri în viața mea dinainte.

Deci asta, pentru mine, era mai mult o miniproblemă. Era sâmbătă, iar eu promisesem în același timp să merg cu Tashy să-și caute rochie de mireasă, să merg cu Stanzi să căutăm ceva ca lumea de îmbrăcat pentru petrecerea lui Justin și să merg la cumpărături cu ai mei în cadrul „programului de ținut familia împreună". Nu voiesem să le amestec, dar, dacă (nu cumva) mai aveam doar trei săptămâni pe lumea asta, voiam să mă bucur la maximum de ele și să mă văd cu cât de mulți oameni se poate. Plus, era de trei ori cumpărături. Ne hotărâserăm să mergem la Kingston; mama nu suporta West End, iar pe Tashy n-o deranja.

— Mai repede, Flora! zise mama.

De obicei, și Olly mă toca la cap la micul dejun. E clar că aveam o problemă cu mișcatul repede dimineața.

— Mda, da, am spus, amestecând fulgii cu lingura în castron, în maniera unei adolescente bosumflate – ba, stai, și cu Olly făceam așa.

Tata părea un pic abătut, netezindu-și tricoul în fața oglinzii.

— Ești bine, tată? l-am întrebat.

— Da... da, sigur că-s bine. Îmi scot fetele-n oraș, nu-i așa?

Îmi era milă de el, cum se analiza în oglindă. Știam ce mult avea să se mai îngrașe. Probabil se întreba dacă o să mai facă vreodată sex de calitate... ei, eu nu puteam să mă gândesc la asta.

— Arăți foarte bine, tată, i-am spus cu toată căldura.

Se uită la mine cu coada ochiului:

— Dacă așa crezi c-o să mă faci să-ți iau mai multe țoale indecente, las-o baltă.

— Numai un picuț indecente?

— Nu și gata.

— Da' provocatoare?

El zâmbi:

— Nu.

— Îndrăznețe?

— Flora Jane, te rog să nu mă faci să-ți țin acum morală.

— Da' eu sunt fată cuminte, tată, am spus eu, cu conștiința nepătată.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Mă rog, mă străduiesc, am spus, gândindu-mă vinovată la ce făcusem toată săptămâna.

În afară de nebuniile de la serviciu, mâncasem paișpe cutii de Pringles, purtasem șosete ciudate și mă furișasem să dansez toată noaptea în discoteca din cartier, deși a fost varză și s-au dat la mine toți distrușii pe care-i știam de la muncă.

* * *

High Street Kingston era aglomerată. N-avea nici un farmec dacă nu veneai aici cu carte de credit. Mă ajutase iar Tashy, dar nu eram sigură că-i vine așa ușor. Totuși, probabil era de-ajuns, având în vedere că ai mei o luau întruna spre Marks and Spencer's și Bhs. Aruncam priviri furișe în jur. Apoi mi-am dat seama că de fapt mă uitam pe-ascuns să văd dacă nu cumva Clelland o să treacă pe lângă noi și o să mă vadă la cumpărături cu părinții. La naiba cu hormonii ăștia nenorociți! Mi-am văzut reflecția într-o vitrină și nu mi-a venit să cred ce genunchi rotunzi și ce guriță delicată aveam. Dar nu puteam să nu mă întreb ce face Clelland. Probabil cumpăra musli și punea la cale un copil cu Madeleine.

— Măcar putem să mergem la Gap? am zis eu. Acolo n-au haine de fufă.

— Gap, zise mama, nț. Nu merită banii...

Mi-am amintit cum îi spuneam mamei că tot ce îmi luam făcea zece dolari.

— ...și nu-i nimic ce n-aș putea să-ți fac chiar eu.

— Tu nu faci haine, am spus eu, supărată.

— Știu, dar aș putea. La fel de bine ca ăia de la Gap.

Am renunțat la subiect și i-am urmat înăuntru cuminte, în timp ce mama îmi arăta cu degetul rânduri de umerașe cu pantaloni cu elastic în talie și încerca să mă tenteze cu cea mai simplă pereche de blugi (cărora le spunea denimi) peste care dădea, ca să arate că nu era total paralelă cu copiii.

Eu și Stanzi aveam un plan cam neclar, să dăm nas în nas una cu alta în Bentalls pe la prânz, și să încercăm să ne încurajăm părinții să meargă la o cafea. Se pare că se înțelegeau foarte bine cu toții, deși, sigur, eu habar n-aveam.

Totuși, în timp ce mă tot chinuiam să intru și să ies din diferite combinații de cămăși și pulovere, am început să mă îndoiesc de înțelepciunea planului nostru.

— Te porți foarte bine, observă mama. De obicei, în faza asta deja înjuri ca la ușa cortului și o ții pe-a ta cu pantalonii ăia de cameleon.

Pantaloni de cameleon? Am pierdut ceva monumental în moda dimensiunii ăsteia paralele?

— Ca urâțeniile alea, zise mama, arătându-mi o fată de vârsta mea care o copia pe Christina Aguilera: dreaduri, dintre care unele erau albastre, piercing în nas, top sfâșiat care-i lăsa buricul gol și pataloni scurți de camuflaj.

— Cel mai rău lucru pe care-l vezi la fata aia sunt pantalonii? am zis eu. Mă rog.

O auzisem pe Charlotte Church spunând asta, așa că m-am gândit că o fi ceva la ordinea zilei printre adolescenții de azi.

— Într-adevăr, zise mama. Ia încearcă helanca asta drăguță.

Cum mă chinuiam să îmi trec capul prin gâtul foarte îngust al helăncii, am auzit un chiot familiar:

— Doamnă Scurrison! Domnule Scurrison! Hei! Ce surpriză! scârțâi Stanzi, în probabil cea mai proastă interpretare a unei replici care necesită „surpriză" din istoria universului.

În sfârșit am reușit să scot capul și să mă uit. Stanzi era cu părinții ei grăsuți, cu care semăna în mod clar.

— *Bella, buon giorno!* spuse tatăl ei, înăbușindu-mă într-o îmbrățișare zdravănă și cam transpirată. *Come stai?*

Toți s-au uitat la mine de parcă se cerea să spun ceva în clipa aia, ceea ce era un pic ciudat, având în vedere că nu știam o boabă de italiană.

— Ah... *si*, am spus.

— *Si? Si?* Ah, fata voastră, le zise el alor mei. Gata cu joaca, nu? S-a maturizat, crede ea?

Mama dădu din cap.

— Ei, știi cum e, Gianni, mereu trec prin câte-o fază.

— Știu. Fata mea se mărită cu un cântăreț acum, da?

— Taaata, guiță Stanzi.

— Prea mari să le tachineze tata? Niciodată!

Și mă ciupi sănătos de obraz, ceea ce mă făcu să mă feresc, și toți mă priveau de parcă făcusem ceva teribil de nepoliticos, chiar și Stanzi.

— Glumeam, am spus veselă, și am schimbat subiectul înainte să poată să întrebe cineva ce vreau să zic. Cafea?

— Aaa, cafea, făcu tatăl lui Stanzi. Spun „cafea", vor să spună „părinți bătrâni, vă rog, dați-vă din drum și lăsați-ne să cumpărăm lucruri cu banii voștri munciți din greu", da?

Stanzi rânji:

— *Prego, papa.*

Apoi duse mâna la spatele lui și îi scoase portofelul.

* * *

— Mereu te porți ca un copil de nouă ani cu taică-tu? am întrebat-o, când ne îndepărtaserăm destul.

— Funcționează mereu, nu?

— Da, da' nu înseamnă că...

— Altădată nu te plângeai...

Era cam adevărat, mai ales că țineam în mână un cornet enorm de înghețată.

— Ce zici de asta? spuse ea.

Eram în Topshop – sigur! De fapt, știu că Davina și Kylie Minogue și alte tipe trecute de treizeci de ani bine îmbrăcate se aprovizionează de aici, dar eu,

una, nu suport. O fi scriind măsura doișpe, dar niciodată nu arată ca atare. Plus, toate adolescentele care își etalează nurii în cabinele de probă... prea deprimant. Să faci cumpărături cu fete mai tinere și mai slabe ca tine, oricât te-ai gândi că or să ajungă și ele contabile cu coapse fleșcăite, nu e deloc distractiv.

— Hai să probăm câte una din toate, am zis eu.

* * *

OK, era Topshop, nu un butic Rodeo Drive, și OK, aveam bani de buzunar, nu cardul lui Richard Gere. Dar niciodată nu m-am simțit mai ca Julia Roberts în *Frumușica* – film de care aproape nici nu m-a surprins să aflu că Stanzi știa doar vag, cum fusese lansat când noi aveam trei ani.

Îmi venea *orice*. Bine, nu costumele alea întregi albe stil Atomic Kitten, că nimeni nu intră în ele, nu știu ce era în capul lui Stanzi.

— E o petrecere cu colegii, nu o invitație să te lase toată camera gravidă, i-am șoptit când a ieșit din cabină într-o vestă albă și pantaloni cu talie joasă.

— Nu mai proba rochii de seară, ripostă ea. Arăți retardată.

— Arăt genial, am spus eu. Taci.

Stanzi ridică din sprâncene:

— Eu, eu arăt groaznic, suspină ea, privindu-și lung reflecția clară și micuță. Sunt un bulgăre de osânză în lână.

— Ești superbă, am zis eu. Arăți splendid. Uite.

I-am întins un top roșu-aprins care îi făcea sânii să pară enormi și îi scotea părul în evidență ca pe al lui Catherine Zeta-Jones.

— Haine de curvă, zise ea. Bun.

Eu am tras pe mine o rochie absolut neiertătoare, ivorie, cu o bretea metalică. Materialul era ieftin, dar, când ești aproape total străină de modă, pur și simplu nu contează.

— Ce, ești o mireasă de douășcinci de ani? Arăți bătrână rău.

La naiba, mi-a amintit. Tashy. M-am uitat la ceas. Era OK, mai aveam vreo jumate de oră să probez:

• fustă mini de blugi minusculă care-mi subția picioarele

• blugi cu talie obscen de joasă în care în mod normal îmi încăpea un singur picior

• rochiță stil anii '60 fără talie, deci imposibil de purtat de cineva cu forme

• rochie înflorată uriașă stil anii 70' (la reducere), tot hidoasă

• colanți (care nu m-au prins extraordinar nici prima oară la mărimea bună, și nu se îmbunătățiseră cine știe ce)

• nenumărate rochii de seară satinate stil Sharon Stone, cu mănuși pe brațele mele lungi și suple, în care m-am apucat să fac paradă prin cabina de probă, cum arătam așa minunat. În nici un caz nu-mi trebuia o rochie de seară, dar, ah, parcă eram o starletă de la Hollywood în ele.

Stanzi se uita ciudat la mine.

— Tre' să plecăm, zise ea.

— Zece minute, am spus eu.

— De obicei mereu zici că arăți oribil când ești la cumpărături.

— O, da, am spus eu, admirându-mi reflecția îmbrăcată cu o rochie galbenă cum a purtat Renée Zellweger la Oscaruri. Arăt ca un rahat.

— Și eu! strigă Stanzi, evident bucuroasă că mi-am revenit. Arăt ca un porc în rochie!

— Arăți superb! Eu arăt ca un wombat în izmene.

— Nu, tu ești frumoasă. Eu arăt ca un sclav marțian din spațiu trimis pe Pământ să descopere ce-i face pe masculii pământeni să vomite!

— De ce-s în magazinul ăsta când magazinul care-mi trebuie mie e ăla de pungi de hârtie supradimensionate?

Chicoteam una la alta în timp ce făceam alegerile definitive. Stanzi a luat topul roșu, care-i venea foarte bine, dar a insistat să-l poarte cu pantaloni negri, ceea ce-i mărea fundul și făcea combinația să-ți inspire, în subconștient, un păianjen ucigaș. Eu am păstrat fustița de blugi – autobronzant, ține-te – și am potrivit-o cu un top în dungi cu umerii goi, ceea ce era un pic moda-anilor-optzeci-înviată, dar m-am gândit că, dacă își câștigase cineva dreptul ăsta, eu eram aia. Ne-am băgat să ne schimbăm la loc (împărțind cabina, ceea ce uitasem că era *de rigueur*), dar amândouă am înlemnit când am auzit o voce cunoscută.

— Georgia! În puii mei, Georgia, nu ești în stare să-mi găsești măsura bună? Șase, ce dracu'. Numa' fraierele-și iau opt.

Fallon. Făcându-și de cap în Topshop, cum făcea și Kylie.

— Draci, am zis eu.

— *Porca miseria*, aprobă Stanzi.

— Chiar că arătăm a tocilare lesbiene, am șoptit eu.

Stanzi dădu din cap. În onoarea țelului meu de a-mi reuni familia, purtam o fustă lungă țărănească și o bluză de țigancă, aprobate de mama. N-ar fi trebuit

să fiu timorată, dar orice fel de confruntare îmi face pulsul să crească și n-am avut ce face.

— Și câte una în toate culorile! țipă Fallon. Hai, hai!

M-am uitat la ceas. În zece minute trebuia să mă văd cu Tashy și trebuia să-i păcălesc pe ai mei cu un plan diabolic care încă nu-mi venise în minte.

Am pus privirea-n pământ. N-aveam cum să mă bag acolo.

— Tu du-te, șopti Stanzi. Explică. Nu. Explică ceva. Eu vin mai târziu.

Sprâncenele mi s-au ridicat de recunoștință pentru sacrificiul ei.

— Mulțumesc! i-am spus.

— Șșșt! Du-te!

I-am strâns brațul și am ieșit, îndrăzneață. Fallon se uita enervată la ea în oglindă, deși arăta absolut superb. Întoarse capul când mă văzu. Făcu o scurtă pauză.

Apoi:

— Doamne. Nu mai poți să mergi nicăieri zilele astea, se strâmbă. Nu ți-ar fi mai bine în New Look?

— Vii de la cursu' de ascuțit gheare?

— Mă pregătesc pentru o petrecere, zise ea. E o chestie pe care o fac oamenii populari în weekend. Nu ți-ar plăcea.

— Ne vedem acolo, am spus eu.

Se răsuci șocată și tropăi spre mine, pe tocuri cui și într-o rochiță neagră minusculă.

— Doar n-o să te faci de râs să vii, sâsâi ea.

— Doar n-o să te faci de râs să apari în rochia aia, zdreanță împuțită!

Nu-mi venea să cred că spun așa ceva. În mod evident, perspectiva de a fi pulverizată îți concentrează mintea.

Fața ei se schimonosi:

— Cine-i zdreanța?
— Ăăă, nimeni, zdreanță împuțită.
O, Doamne, ce încercam să fac, să mă sinucid?
Îmi aruncă o privire ucigașă clasa-ntâi.
— O să vedem, zise ea.
Și plecă. Iar eu am tulit-o.

* * *

Inima îmi gonea și obrajii mi se înroșiseră, în timp ce mă îndreptam spre locul în care stăteau cuplurile Di Ruggerio și Scurrison, la o terasă din mall.
— Hei, dragă, spuse mama. Ți-ai luat ceva drăguț?
— Unde mi-e fata? zise tatăl lui Stanzi, uitându-se urât la cafea. Ai lăsat-o să moară?
— Vine și ea, am răspuns eu. S-a dus la baie.
Toată lumea se ridică.
— Ei, ar cam fi timpul s-o luăm din loc, zise mama. Se face târziu.
— Și să pierdem meciul? am spus eu.
— Acolo erai! se auzi o voce puternică și cunoscută. Uit mereu că acum ești mai mică. Și ai păr mov.
Tashy uitase total puterea pedepsei părintești; de prea mult timp nu mai simțise pe pielea ei cum e când mama și tata îți fac viața grea pe bune. Voia să-i iscodească bine și o făcea special.
— Domnule și doamnă Scurrison! zise ea, și nici măcar tonul entuziasmat forțat nu reușea să-i ascundă uimirea sinceră. Arătați atât de *bine*!
Părinții mei se uitară unul la altul. Cine era persoana asta elegantă, mai mare? În nici un caz nu era din cercurile în care umblau ei.
Tashy întinse mâna să dea noroc cu ei, ignorând bărbătește șuturile pe care i le trăgeam în gleznă.
— Sunt noua consilieră a Florei.

Am ridicat privirea, în timp ce toată lumea scotea „Ooo"-urile de rigoare.

— Flora nu ne-a spus nimic despre tine, zise tata, aruncându-mi pe nedrept o privire supărată.

Păi dacă te gândești mai bine, nu era o străină, bineînțeles. Tata o arunca în piscină cu mult înainte să devină ilegal ca bărbații să facă așa ceva, iar mama o lăsa să doarmă la mine când voia, deși făceam asta numai ca să pot să stau și eu la ea, cu televizorul mereu aprins și revistele de modă.

— Serios? zise Tash, distrându-se de minune. Foarte urât din partea ei, într-adevăr. Am fost la Christchurch de la începutul semestrului. Am lucrat foarte îndeaproape cu domnișoara Syzlack.

— E din cauza indisciplinei? întrebă mama, panicată.

— Ei, vrem doar s-o ținem sub supraveghere. Nu vă faceți griji, n-are probleme.

— Ar face bine să n-aibă, zise tata.

— N-am! am spus eu.

— Ne-am făcut griji... zise mama coborând tonul, chiar dacă în mod clar cel puțin cinci oameni ascultau conversația, că s-ar putea să aibă legătură cu un bărbat.

Rahat.

— Pot să vă spun eu, zise Tashy pe tonul ei studiat de „înțeles bine cu adulții", fiindcă știu că ea n-ar vrea să se dea mare.

— Da? zise mama.

— Chiar a existat un bărbat mai în vârstă care a invitat-o pe Flora în oraș.

— O, Doamne, știam eu, spuse mama. Vă rog, spuneți-mi că nu un profesor!

— Nu, nu. Dar vă veți bucura să aflați că Flora l-a refuzat.

— Slavă Domnului, spuse mama, înroșindu-se.

Tash s-a uitat la mine, iar eu am încercat să-i arăt toată recunoștința mea.

Mama veni și mă strânse tare în brațe în mijlocul terasei.

— Maamaa! am bombănit eu.

— Nu mai ești pedepsită, spuse tata răgușit, ceea ce era bine, fiindcă însemna că nu mai trebuie să ies pe ascuns.

— Vă mulțumesc, spuse mama apropiindu-se de Tashy și luând-o de mână. Adică, cred că știți ce greu e să faci adolescenții să se deschidă și... faceți o treabă minunată, minunată...

Arăta de parcă era pe cale să se înece. Pentru Dumnezeu.

Tashy o bătu ușor pe braț:

— Gata, gata, zise ea. Auziți, ce-ar fi s-o iau pe Flora la o Cola?

— Ooo, ar fi așa frumos din partea dumneavoastră, spuse mama. Așa de frumos. Și mai e și ziua dumneavoastră liberă.

— Mă lași să plec cu o străină? am întrebat eu. Pur și simplu?

— N-ar trebui să-i fii un pic mai recunoscătoare domnișoarei...

— Domnișoara Blythe, spuse Tashy pompos.

— Să vă dau niște bani de Cola? o întrebă tata.

— Nu, deloc.

— Haideți, știu cum sunt plătiți profesorii, spuse el și, spre rușinea mea și plăcerea evidentă a lui Tashy, scoase o bancnotă de cinci și i-o dădu. Nu pot să vă fiu îndeajuns de recunoscător că ne țineți fiica pe drumul cel bun.

— E o pacoste! spuse Tashy. Dar o să continuăm să lucrăm cu ea. Știți, ca părinți cred că vă descurcați de minune.

Ai mei se uitară la Tashy de parcă se îndrăgostiseră de ea.

Stanzi alunecă până la noi.

— *Scroffa* aia, e acolo așa de mult că am să mor de sufocare!

O zări pe Tashy.

— Iar ea! E peste tot!

Domnul Di Ruggerio nu pierdu o clipă. O trase blând pe Stanzi de ureche:

— Tu să respecți profesorii mai mult de-atâta, ha? O ajută pe prietena ta; cred că trebuie s-o rugăm să te ajute și pe tine, da? Ha?

Și, protestând sălbatic, Stanzi fu luată de-acolo cu restul găștii.

— Atunci ne vedem diseară! am strigat.

* * *

— Sunt genială, zise Tashy când rămaserăm singure.

— Ba chiar nu ești, am spus eu.

— Sunt un geniu. Și acum trebuie să-mi spui domnișoara Blythe. *Și* avem cinci lire de cheltuit! Iuhu!

— Lucrurile puteau s-o ia razna rău, am zis eu.

— Ce plan aveai?

— Voiam să fug pe-ascuns.

— Aha, să fugi pe-ascuns. Ce adolescentină suntem.

— Puteai s-o faci lată, am insistat eu.

— Dar uite că te-am scăpat de ei și de pedeapsă.

— Mda.

— Și, dacă tot veni vorba, când vrei să-mi mulțumești că am „lămurit" prezența ta în compania unui bărbat de treișcinci de ani, ești bine-venită.

— Treișpatru, m-am strâmbat eu.
— Da, bine.
— O să-ți zic mama toată ziua.
— Ba bine că nu.
— Mersi, mama.

* * *

— Ah, draci!

Tashy se bosumflase la loc și nu se omora să se uite cum probam eu rochii de mireasă măsura opt.

— De ce nu m-am măritat la șapteșpe ani?

— Pentru că până acum ai fi ajuns o babă nevrozată stoarsă de puteri cu patru copii, la al treilea soț insatalator șomer.

— Dar aș fi arătat așa de bine.

— Ba nu. Ți-ai fi ales o copie exactă dupa rochia prințesei Diana cu niște mâneci uriașe încrețite și ai fi arătat ca o păpușă de-aia cum pun oamenii în baie să le acopere hârtia igienică de rezervă.

Tashy proba ceva în același timp. Arăta minunat în rochia de voal crem, și totuși suspina.

— Tashy, dacă te încălzește cu ceva, eu am coșuri până la buric.

— Ei na? Chiar până la buric?

— Nu, până la stern, da' oricum sunt destul de scârboase.

— Aha.

— Și, cum îți tot spun, am zis eu luând-o de mână, ești frumoasă. Frumoasă, frumoasă, frumoasă.

— Zău?

I-am arătat o rochie enormă din geam, cu poalele ca bezeaua, al cărei corset era brodat cu fir auriu, de arăta ca un fel de rețea de sârmă. Avea mâneci ca niște baloane cu aer cald.

— Probeaz-o pe-asta pentru orice eventualitate!

* * *

— Ar fi cazul să ies din rochia asta, am spus eu într-un final, după ce ne tot admiraserăm.

— Of, știu, știu. Numai că... nu știu, cred că mă deprimă mai tare ca orice altceva.

— Credeam că ne distrăm, am spus eu. Și, știi, de distracție chiar nu prea am parte zilele astea.

— Pur și simplu nu... îngână ea și se prăbuși într-o căpiță de tul. Adică, nici măcar nu sunt sigură că vreau să fac sex cu el câte zile oi avea. Nici măcar încă o dată!

— Da' Tash, păreați așa fericiți; așa potriviți.

— Știu.

— Adică, înainte să mă întorc în timp...

— Și voi păreați fericiți, potriviți.

Ne-am uitat în pământ.

— De ce ne facem asta? zise Tashy tristă.

— Pentru că asta fac adulții? am spus eu nefericită.

— Pentru că altceva nu există?

— Pentru că familia e soluția?

— Pentru că Max e prea scârțar să facă asigurare matrimonială?

M-am ridicat.

— Rochia ta e perfectă, spuse Tash zâmbind forțat printre lacrimi. O luăm. Și acum trebuie să plec.

— Unde? am întrebat eu. Dacă am nevoie de indicații?

— Dar mă văd cu Olly, spuse ea, și mi-a zis expres, citez: „Dacă se poate, hai să ne întâlnim fără delincventa aia juvenilă a ta!"

— E un progres față de „vârcolac", am spus eu.

— Nu, când am spus că citez, am vrut să spun că parafrazez fără toate înjurăturile. Bun, o să încerc și eu.

— Ce?

Se ridică în picioare și închise ochii.

— Aș vrea să am iar șaișpe ani! spuse ea, destul de tare.

— O, ce idee *genială*! am sărit eu. Întoarce-te și tu. O să ne distrăm extraordinar. Ai putea să vii la petrecerea lui Justin!

Deschise un ochi pe jumătate.

— Nu-mi spune că mergi la o petrecere de adolescenți.

— Ăăă, nu.

— Vaco, zise Tash și se ciupi de coapse. Nu funcționează, nu?

— Nu știu, am spus eu.

Ea deschise ochii.

— Pot să vin la petrecere oricum?

— Îți mai aduci aminte de profesoara aia canadiană care a intrat la-nchisoare că a petrecut cu elevii ei?

— Draci, draci, draci.

— Baftă cu ziua cea mai fericită din viața dumneavoastră, zise vânzătoarea în timp ce noi ne târam picioarele afară, în stradă.

* * *

Eu și Stanzi eram superfericite în bucătăria alor mei. Ne pregătiserăm împreună în baie, și eu tocmai o inițiam în tainele lui Nik Kershaw, pe care mi-e rușine să spun că îl descoperisem în colecția de discuri a părinților. Stanzi era dată cu rimel albastru la un ochi și verde la celălalt, iar eu mă întrebam dacă ar fi în regulă să-mi trag topul în dungi un pic mai jos.

— Crezi că pot să-mi arăt o bretea de la sutien?

Stanzi pufni tare, dându-se cu prea mult fard pe obrajii rotunzi:

— N-am mai auzit de cineva pe care să-l deranjeze că i se vede o bretea de la sutien.

Se pare că nu. Am mai dănțuit pe-acolo până am ajuns să arătăm fantastic (pentru niște transsexuali) și, lăsând o dâră de haos prin baie – ei, dacă nu eram și eu zăpăcită câteodată poate începeau să mă miroasă – ne-am împleticit până jos.

— Ăăă... minunat, spuse tata uitându-se câș la noi. Ești sigură, Joyce?

Mama ridică privirea:

— Spune-le tu.

— Nu cred că-i o luptă pe care vreau s-o duc azi, spuse tata.

M-am uitat fix la el și mi-am tras puloverul un pic în jos, așa, de efect.

— Acum, zise tata.

Am observat că mâna lui o acoperea pe a mamei, iar ea zâmbea vitează, sprijinindu-i mica morală. Ei, așa da.

— Știu că n-are rost să vă zic să nu beți, dar vreau să fiți responsabile.

Am dat din cap, lăsându-ne de pe un picior pe altul.

— Și să NU vă lăsați paharele nesupravegheate.

— Nu cred să fie prea mult Rohypnol[1] la petrecere la Clellanzi, am spus eu.

— Nu poți să știi, domnișoară Deșteptăciune.

— O să bem numai alcopopuri, spuse Stanzi plină de curaj. Nu vă faceți griji, domnule Scurrison, e la două case distanță.

---

1 Sedativ puternic folosit de unii tineri la petreceri sau în cluburi, pentru a înfrânge rezistența potențialelor partenere sexuale.

— Să nu-mi fac griji că o să băgați alcopopuri în voi toată noaptea până cădeți late. O să-ncerc, zise tata scuturând din cap și uitându-se la mama.

— Acum, știu că amândouă sunteți fete cuminți, începu mama, dar gândiți-vă ce vai și-amar o să fie dacă mergeți prea departe cu băieții.

— Mda... s-ar putea să ajungeți să vă măritați la treijdoi de ani, am spus eu, dar în șoaptă.

— Nu-i vorba că nu vrem să vă distrați, adăugă tata. Doar că vrem să vă gândiți: distracție responsabilă, fără pericole.

— Asta nu sună deloc a distracție.

— Vin să vă iau la unu.

— Tată, e la două uși mai încolo!

— Tocmai de asta ați face mai bine să fiți acasă la timp. Dacă nu vreți să apar la petrecere. În pijama. Cu șlițul deschis.

— OK, am zis eu.

Tata zâmbi.

* * *

Eu am vrut să dăm niște ture prin cartier, ca să nu ajungem ridicol de devreme, dar Stanzi nici să n-audă.

— Vrei să mi se strice machiajul ca să nu mai agăț băieți? Ăsta e planul tău diabolic?

— Nu, doar că nu vreau să stăm ca fraierele în sufragerie, așteptând să plece părinții lui.

— Nu! Hai să mergem acum! Mergem acum! Ca să putem să stăm de vorbă cu Ethan! Și el ajunge devreme.

— Nu cred că ar trebui să-ți faci prea mari speranțe cu Ethan, Stanzi.

— De ce nu, ha?

— Păi... știi, am impresia că e gay.

M-am uitat la fața lui Stanzi crispându-se în încercarea de a se convinge că nu se poate așa ceva.

— Dar... e așa frumușel!

Am dat din cap.

— Și așa curat și ordonat!

Am dat iarăși din cap.

Ea se strâmbă.

— E numai vina lui Will Young, zise pe un ton sumbru.

— Sunt sigură că nu, am spus eu.

— Acum o să trebuiască să mă combin cu Kendall.

Kendall era un băiat dulce cu coșuri și ochelari, care stătea în spatele nostru la engleză și se uita mereu cu jind la Stanzi. Mie mi se părea că o să fie minunat când o să crească, dar la momentul ăsta era la fel de tocilar ca noi.

— Nu-i nici o problemă cu Kendall.

— E un pămpălău.

— Ba nu e. E un supermascul în devenire, și tot nu te merită.

Eram la poartă. Înăuntru se vedeau lumini roșii și se auzea rap dur. Vreo doi golani neinvitați se învârteau pe-acolo, supărați.

Am înghițit în sec. M-am uitat la Stanzi, era la fel de timorată ca mine. Era o prostie. Puteam să mă duc bucuroasă la întâlniri înfricoșătoare cu clienții, petreceri mari date de firmă, nunți ciudate și să mă descurc de minune. Toată lumea avea emoții la evenimente mari și era ușor să spargi gheața și să găsești pe cineva cu care să te întreții.

Dar aici era altceva. Asta era o junglă; o civilizație complet străină cu reguli pe care nu le-am înțeles niciodată. Școala măcar avea o poleială de control adult; dar aici era război social cu foc deschis. Într-o

lume în care toți cunoșteau și regulile și unii pe alții. În afară de mine. La naiba, muream de emoție.

— Ei, nu există nimic la fel de bun ca distracția, nu? i-am spus lui Stanzi, care părea absolut terifiată, de parcă dădea să intre în groapa cu lei. Ceea ce eram.

— Poate dăm o tură prin cartier, spuse Stanzi repezit.

— Uite, am spus eu, o să fie bine.

Am dat din cap, încercând să mă conving.

— Gândește-te la asta ca la începutul vieții noastre de petrecărețe, o să fie tot mai bine după asta, promit. Pe urmă o să se ajungă la un punct în care nu mai e așa tare, se strică, toată lumea vorbește de prețuri de case și menajere. Dar pentru asta poți să-ți faci griji mai târziu.

— Da? zise Stanzi.

— Hai, am zis eu. Să mergem.

Și chiar în timp ce-o spuneam, am deschis poarta, iar ușa casei s-a deschis ca să intrăm și fumul, căldura și zgomotul erau aproape primitoare.

Capitolul 12

Primul lucru pe care l-am văzut a fost un cuplu proptit de perete, giugiulindu-se. Ei, se pare că nu trebuia să-mi fac atâtea probleme cu punctualitatea. Erau copii peste tot; aplecați peste balustrade, dansând în sufragerie. Nu mai fusesem acolo de mult, dar casa părintească a lui Clelland nu se schimbase deloc. Era... O, Doamne, o poză cu Clelland pe care am recunoscut-o și care mereu îmi fusese dragă. Are optsprezece ani și ține în brațe un bebeluș. Arată bosumflat și stânjenit, dar încântat în același timp. Era foarte ciudat s-o văd îngălbenindu-se într-o ramă: îmi amintesc ziua în care am luat-o de la developat. Casa era încă plină de bibelourile și suvenirurile pe care pe vremea aia le găseam caraghios de burgheze, dar acum mi s-au părut liniștitoare, și era un pic cam straniu să le revăd după atâta timp.

Stanzi se ținea de haina mea, și am bătut-o ușor pe mână să văd dacă e OK. Un băiat mai mare pe care nu-l recunoșteam – deși cred că nici nu prea conta – veni spre mine.

— Bună, Flora. Mă bucur c-ai venit! spuse el. Ești drăguță.

Ia te uită! Pe dinăuntru, inima îmi tresălta de mândrie. Poate că totuși n-avea să fie așa un calvar.

— Bună! spuseră alți doi băieți. Ce bine arăți!

Le-am zâmbit larg și m-am îndreptat spre bucătărie. Cineva ne fluieră în trecere.

Stanzi mă ajunse din urmă în bucătărie.

— Ceva nu e bine, spuse Stanzi suspicioasă, în timp ce eu sorbeam din primul meu alcopop și încercam să nu mă înec de atâta zahăr.

— Ce vrei să spui? am zis eu. Odată ce-i scoți din școală, toți sunt foarte de treabă.

Un băiat împiedicat cu vreo două coșuri mă pișcă de fund.

— Nu fi obraznic, am spus pe un ton cochet.

— Hmm, zise Stanzi și se aplecă. Ești sigură că totul e OK?

— Hai, înveselește-te.

Și mi-am băut în continuare alcopopul, și de data asta gustul mi se păru mai bun. Stanzi totuși nu contenea să mă scruteze.

Poate fiindcă trecusem prin aproape două săptămâni de stres constant; poate pentru că lumea avea să se termine foarte curând pentru mine; poate pentru că eram tânără și nebună și nesăbuită și aveam ocazia să fac lucrurile astea; poate pentru că nu mai voiam să fiu mironosiță. Nu-mi dau seama de ce. Dar am băut, am dansat, am flirtat, s-a flirtat cu mine, am vorbit cu toată lumea, am fost gălăgioasă, i-am făcut cu mâna lui Justin, care mi-a făcut și el cu mâna, un pic stânjenit, și am hotărât să petrec de minune. Da, eram sufletul petrecerii. O tot pierdeam din ochi pe Stanzi; poate fiindcă de fiecare dată când venea la mine să-mi sugereze cu bun-simț să mai stăm jos un pic, o goneam.

Ultima petrecere la care mersesem cu Ol fusese un dineu. Doi colegi ai lui tocmai făcuseră un copil și se purtau incredibil de ostentativ în legătură cu el, ca și cum ar fi realizat cine știe ce. Se tot ridicau să sune bona și, pentru Dumnezeu, *să se mulgă*. De ce le-ai spune oare celorlalți că asta urmează să faci? Era o tâmpenie totală. Voiam să mă îmbăt, dar Ol nu mă lăsa, în caz că alți doi oameni de la masă ar fi vrut să-i devină clienți (în orice caz și-au petrecut toată seara cerându-i sfaturi gratis). O sunasem pe Tash pe la jumate și era la părinții lui Max, și ne imaginam cum ar fi să furăm cardurile băieților și să ne aventurăm într-o nebunie gen *Thelma și Louise*.

Muzica de-aici era tare și fantastică. La urma urmei, era într-adevăr sâmbătă seara, iar atmosfera se încingea ceva de speriat! Îmi aminteam de prima oară! Îmi plăceau la nebunie alcopopurile, mai ales cele albastre, și toți băieții ăștia de la școală; erau minunați, chiar dacă trebuia tot timpul să-mi aducă aminte cum îi cheamă. Li se părea extrem de amuzant, și mie la fel. „Nici nu-mi amintesc cum vă cheamă!" țipam, râzând isteric. De ce mi se păruseră așa groaznici? Toți erau minunați! Era minunat aici! Viața era mișto. Mă învârteam în delir, lăsându-mi mânecile jerseului în jos ca să mi se vadă bretelele de la sutien; dansam cât de sexy știam eu. Toată lumea voia să danseze cu mine, era fantastic. Timpul zbura. Deodată am știut ce aveam de făcut. M-am întins și m-am cocoțat pe masa de lemn lustruit la care pe vremuri făceam conversație politicoasă cu părinții lui Clelland din două în două duminici, și care acum fusese împinsă la perete, și am începul să dansez de-mi sfârâiau călcâiele.

— Uuuuu! strigau băieții.

Se uitau sub fusta mea. Nu-mi păsa. Muzica se auzea din ce în ce mai tare și mă învârteam, și mă învârteam, și...

— FLORA?

Vocea sfâșie zgomotul din sufragerie ca o lovitură de bici. Toată lumea se opri și se întoarse. Clelland și prietena lui îngrozitor de frumoasă stăteau și se holbau la mine din colțul opus al camerei. Lângă ei era Stanzi, care gesticula sălbatic la mine.

— Coboară imediat de-acolo.

— Dă-mă tu jos! am spus eu, simțindu-mă deodată beată, puternică și sfidătoare.

— O să te dăm toți jos, Flora, spuse altă voce, și se auziră niște râsete înfundate de băieți.

Clelland nu-și lua ochii de la mine.

— Ce? Dacă nu mă dau jos de pe masă o să pleci la Aberdeen?

El se uită în jur. Încă se auzea muzica, dar toată lumea privea scena.

— Ce vorbește? sâsâi prietena lui.

Arăta deosebit de nervoasă. Fără supărare, nici eu n-aș fi prea încântată să renunț la o ieșire sâmbătă seara ca să fac pe jandarmul la o petrecere de copilași.

— Te rog, Flora!

Mi-am ridicat fusta provocator:

— Dă-mă jos!

Asta stârni un chiot general.

— Fir'ar să fie, Flo, nu te mai da în stambă.

I-am scos limba și am continuat să dansez.

— Mereu ai fost așa enervantă?

— Mereu ai fost așa plictisitor?

— Fir'ar... și Clelland își mușcă buza și-și pierdu răbdarea – în văzul tuturor, veni spre masă, mă luă pe sus și mă puse pe umărul lui, cu mișcările unui pompier.

Urmară aplauze furtunoase. Cineva țipă: „Are fata chef!", altcineva țipă: „Cu capul în jos, așa!" și fața mea se făcu roșie ca racul, cum eram, într-adevăr, cu capul în jos în cârca lui Clelland și știam că mi se văd chiloții. Mă simțeam îngrețoșată și rușinată și proastă și tratată ca un copil. În același timp, simțeam o familiaritate stranie în atingerea cămășii lui Clelland, al cărei miros mă ducea drept înapoi la vremurile când eram împreună. Nimic nu te azvârle în trecut așa repede ca mirosul.

Deodată, în fața mea (sau în spatele meu, cum Clelland mă căra afară pe ușă) apăru Fallon. Ea și trei dintre acolitele ei, îmbrăcate la patru ace în bustiere minuscule și pantaloni strâmți. Se stricau de râs.

— Doamne Sfinte, ați văzut-o? făcu Fallon, practic ștergându-și ochii de lacrimi, apoi se uită la mine și-mi aruncă un rânjet diabolic.

— Oh, John, Flora se simte bine? Ai vrea s-avem noi grijă de ea în locul tău?

Clelland doar icni, ieși din cameră și mă puse pe a treia treaptă a scărilor.

— Ce dracu' ți se pare că faci? mă întrebă el fără menajamente.

— Mă distrez ca o adolescentă nebună, am răspuns eu, conștientă că fața-mi era așa îmbujorată că probabil încingea pereții.

— Se presupune că ești femeie în toată firea, ce mama naibii. Ce era aia: dans la bară?

— Dans pe masă? am spus eu cu jumate gură.

Clelland se uită fix la mine:

— O iei razna.

Eu m-am lăsat în jos și mi-am prins genunchii în brațe:

— Nu-i adevărat, am zis.

Mi-am dat seama ce ameţită eram. Apoi mi-am dat seama că dansasem ca o ştoarfă pe masa părinţilor lui Clelland.

— Aoleu, iartă-mă, am spus deodată.

— Îţi e foarte rău, spuse el. Repede, bea nişte...

Dar Stanzi apăruse deja cu un pahar mare plin cu apă. Practic vorbea fără sens:

— Flora, trebuie să asculţi, trebuie...

— Poţi să ne laşi un pic? zise Clelland, nu fără bunăvoinţă.

— Nuuuu! Nu pot s-aştept că explodez.

— Ei, dacă explodezi...

M-am uitat în sus.

— Ce e? am întrebat, trezindu-mă, se pare, destul de repede din beţie, într-o dispoziţie foarte proastă.

— Fallon a lansat un zvon! A spus că voiai să-ţi pierzi virginitatea în noaptea asta! A spus la toţi băieţii că a fost prima şi ultima petrecere a ta şi că sigur, sigur o să faci sex! Kendall mi-a spus.

M-am ridicat într-o clipită.

— O, Doamne! Ce nemernică!

Clelland se uită la mine. O, nu. Iar nenorociţii ăia de hormoni. Subit m-am simţit incredibil de ruşinată – aproape că-mi venea să plâng.

— Deci de asta erau toţi aşa drăguţi... toţi băieţii ăia pe care nici nu-i cunosc. M-am gândit că poate de fapt erau şi ei timizi... o, DOAMNE, sunt aşa o cretină.

Vocea îmi era un pic tremurată.

Clelland părea amuzat:

— Adică... te rog, nu-mi spune că te-ai dat aşa în spectacol ca să te placă băieţii!

— Nu e de râs, am răspuns eu. A fost o chestie îngrozitor de crudă din partea ei. Poate să mă lase cu sechele pe viaţă.

Am mai dat pe gât niște apă.

— Poate că am vrut să fie altfel decât prima oară. Și a fost. A fost mai rău!

Deodată, Clelland înlemni.

— Ce n-a mers bine prima oară?

— Am dat-o-n bară cu tine, parcă n-ai ști.

Aș fi vrut să sune nonșalant, dar a sunat amar.

Clelland clipi încet.

Subit, mi-am dat seama că tot ce voiam – *tot* ce voiam – era să fiu în apartamentul meu micuț, cu o baie cu spumă, o revistă și telefonul scos din furcă.

— Vreau acasă, am spus deodată.

Stanzi dădu din cap.

— Vrei să te conduc? întrebă Clelland.

— OK, am răspuns eu. Mulțumesc.

— OK.

* * *

Gecile și genții noastre dispăruseră. Aveam o idee destul de clară unde ar putea să fie – îngrămădite undeva de oricare dintre băieții ăia atât de prietenoși și fermecători care s-ar fi putut gândi să mă ajute să le caut mai târziu, în bezna unui dormitor retras.

Cum urcam pe scări, am auzit-o pe Madeleine spunându-i lui Clelland:

— Chiar că-s groaznici la vârsta asta, nu-i așa?

M-am strâmbat pe la spatele ei.

— Sunt copii, spuse el amuzat.

— Eu una în orice caz nu mă purtam așa când eram mică.

„Ba bine că nu", m-am gândit eu.

— Ba bine că nu, zise Clelland. Mai vrei un pahar?

— Nu, mulțumesc, dragule.

„Nu-mi place de tine", m-am mai gândit eu. Speram să-l fac pe Clelland să spună și el asta, dar n-a fost așa.

* * *

Geanta mea nu era în primele două camere în care m-am uitat după ea, deși erau pe-acolo destui suspecți încâlciți, salivând epuizați, protestând ocazional cu un: „Nu, nu acolo". Într-o cameră, hipiotul liceului aprindea un joint, înconjurat de acoliți cu ochii cât cepele, care se prefăceau cu disperare că n-au nici un stres, dar de fapt arătau ca niște copii de cinci ani care stau la coadă să-l vadă pe Moș Crăciun. Umblam aiurea pe coridor, simțindu-mă ca o zdreanță ordinară – elasticul de la topul meu se dusese aproape de tot, îl țineam cu ambele mâini să nu cadă – când am dat peste Justin, care stătea proptit de o ușă, complet devastat. Se lumină la față când mă văzu.

— Of, Flora, poți să mă ajuți?

— Ce, să le-o sug tuturor din echipa de fotbal? Nu, Justin, aia era o minciunică de-a lui Fallon.

Rămase perplex o clipă.

— Ce tot zici acolo? E o chestie de-aia mârșavă de fete?

— Da, am zis eu.

— Aaa, oricum eu nu le ascult niciodată. Uite, avem nevoie de ajutor. Și cred... păi, cred că numai tu ai putea să înțelegi.

Fantastic. Ce-i asta, vreun copil întârziase cu plata taxelor?

— Ce e?

— Mai bine intră, spuse Justin.

Am intrat. Era camera din fundul casei, care fusese a lui Clelland. Pe vremea lui, era plină de postere

cu Sisters of Mercy, rafturi cu cărți Penguin, portocalii, cu colțuri îndoite, avea așternut în dungi albe și negre și crucifixuri agățate ici-colo. Acum apăruseră un iMac verde, un coș de baschet, niște perechi de panaloni de trening aruncați prin cameră și un așternut destul de elegant, în dungi, marca Paul Smith. În mod clar se făcuse ordine în cameră special pentru ocazie. Mă întrebam pe cine pusese ochii Justin, cine era domnișoara norocoasă cu care avea să împartă patul la petrecerea asta.

În orice caz, asta n-avea nici o relevanță acum, căci pe pat stătea, plângând de sărea cămașa pe el, Ethan.

— Ai recunoscut că ești gay, am spus eu imediat.

Ethan și Justin se uitară unul la altul stupefiați.

— Ți-am zis eu c-o să înțeleagă lumea, spuse Justin într-un târziu.

Ethan își trase nasul și se uită la mine suspicios:

— Atunci de ce-mi scriai toate poeziile alea de dragoste, dacă știai?

— Majoritatea tipilor gay sunt mai sensibili și apreciază artele, am spus eu în pripă. Sigur, asta e o generalizare teribilă. Poți să fii ce vrei tu să fii.

Din câte se părea, tratam situația aproape la fel de bine ca psihologul școlii din *South Park*, ăla care face „mmmkay".

— Ascultă, am spus eu, pe cuvântul meu că nu contează.

— L-am speriat de moarte, spuse Ethan amar.

— Ce, mă, a fost un șoc, OK? spuse Justin vinovat.

— Justin, dacă treci prin viață crezând că fiecare bărbat gay o să se îndrăgostească de tine, o să te cam plictisești, am spus eu. Acum, ai de gând să le spui părinților?

Ethan clătină din cap:

— Ce rost are?

Eu am aprobat:

— Cred că n-ar trebui să spui la nimeni până nu mai crești un pic.

Justin ridică din sprâncene.

— O să știe toată lumea! scânci Ethan.

— Ei, asta nu-i o problemă. Uite care-i treaba. Liceul e cunoscut ca mediu homofob, așa e?

El încuviință.

— Dar te duci la facultate, nu?

El încuviință din nou.

— La anul?

— Îhî.

— Eu aș face ciocul mic până atunci. Oamenii de la facultate – ei sunt *înnebuniți* după gays. O să se întreacă să-ți fie cei mai buni prieteni.

— Serios?

— Absolut. Să fii gay la facultate e foarte, foarte la modă.

— Asta nu se poate, zise Justin.

— Ba se poate.

— De unde știi?

— Ei, toată lumea știe, am spus eu cu un oftat plictisit garantat să-mi câștige aprobarea unui adolescent care se teme să pară că nu știe prea multe.

— Dar, știi, eu mi-am acceptat adevărata natură.

— Poți să accepți și toate mișțourile, am spus. Eu doar îți zic ce aș face eu în situația ta. Și spune-le părinților abia înainte să pleci la facultate – poate chiar când ieși pe ușă – altfel au să creadă că e doar cine știe ce fază.

Ethan dădea din cap.

— O să-mi fie foarte greu.

— Prostii, am zis eu. O să te distrezi de minune. Doar să ai grijă.

— Mi-e tare frică... știi tu, s-o fac și de-astea.

— Tuturor ne e, l-am asigurat eu. N-are importanță dacă alegi gogoașa sau cârnatul.

Băieții se holbară la mine.

— Iar acum aș dori să-mi cer scuze pentru analogia dezgustătoare.

Justin zâmbi.

— Eh, ar cam trebui să mă întorc jos, la viața mea dublă, spuse Ethan cu un suspin sfâșietor.

Își șterse lacrimile la oglindă și își aplică un strat proaspăt de rimel.

— O să fie bine, am spus eu și l-am bătut pe umăr.

— Mulțumim, zise Justin.

* * *

Am mers cu băieții jos, în bucătărie. Fallon făcea senzație lângă frigider.

— O, Ethan, se pisici ea când îl văzu, vino lângă mine. Vreau să-ți dau niște fructe.

El se duse, iar ea începu să se agite pe lângă el.

— Uuu, nu te opri, draga mea, îi spuse.

Eu m-am pornit spre grădină, ca să nu-i dau un șut în țâțe din greșeală. Oare eram destul de mare ca să mă închidă pentru vătămare corporală gravă?

Aerul era greu de fum de lemn, din rămășițele unui foc de tabără făcut mai devreme, care încă mocnea. Niște băieți dansau în jurul lui în capătul grădinii, gogâlțâind din sticle enorme de doi litri de cidru ieftin. Deodată am simțit o atingere pe cot. M-am întors. Era Justin.

— Mulțumesc din nou pentru... înăuntru, spuse el aspru. Am crezut c-o să facă, ăăă, crize de isterie sau ceva.

— Vorbești de parc-ai fi generalul unei armate, am spus eu.

— Ce?

— Nimic. O să depășești faza.

Justin se uită în pământ. Apoi se uită la mine, sprijinindu-și brațul de-un copac. Ochii lui mari, cenușii mă atrăgeau. Mirosea a tinerețe; a țigări, bere ieftină, aftershave ieftin și fum de lemn. Mirosul lui mi se urcă la cap. El clipi nervos.

— Flo... zise el.

Apoi se aplecă, uitându-se la mine tot timpul, disperat să nu interpreteze semnalele greșit, așteptând întruna mesaje confuze, „nu"-ul hotărât, palma peste față. Nu veni nimic. Foarte prudent, foarte încet, aproape tremurând de emoții, începu să mă sărute. La început am fost șocată, apoi subit m-am trezit dorind cu disperare să mă las pradă buzelor lui tinere și moi...

— Flo, spunea Justin, înghițind în sec și strângându-mă cu tot mai multă forță.

— FLORA! se auzi un strigăt.

Vraja s-a rupt instantaneu și eu am sărit înapoi.

— La dracu', ăla-i frate-meu.

— Tre' să mă conducă acasă, am spus eu bâlbâindu-mă, încercând să-mi aranjez topul.

— Te duc eu acasă, zise Justin.

— Ăăă, nu-i nici o problemă, am zis eu, întrebându-mă ce ar zice Clell de acest mic aranjament.

— Ăăă...

— FLORA!

— Tre' să plec, am spus eu. I-am promis lu' tata.

Justin mă sărută. Apoi mă sărută iar. Apoi lucrurile se încinseră din nou...

— *Trebuie* să plec, am zis eu. Trebuie.

L-am sărutat absolut categoric pentru ultima oară. Apoi încă o dată sau de două ori pentru noroc. Apoi

încă o dată pentru drum. Apoi am intrat înapoi, cu respirația tăiată, pe ușa din bucătărie.

* * *

Clelland stătea în picioare, cu un aer agasat.

— Unde naiba ai fost?

— Se pare că cineva a umblat prin boscheți, spuse Fallon, detectându-mi obrajii roșii și respirația accelerată.

— Sunt gata, am zis eu.

— Nu-ți uita himenul! cântă Fallon veselă.

— Ia ascultă, rahat cu ochi anorexic și inutil ce ești, am zis eu, întorcându-mă deodată spre ea. Știi cum, când un cuplu divorțează, zic că nu e niciodată vina copilului? Cred că în cazul tău ar trebui revizuită afirmația asta.

Ea se dădu în spate ca și cum aș fi plesnit-o. Mi-am amintit în ultimul moment că nu se face să-i vorbești cuiva de rău părinții. Din fericire, sunt foarte matură și controlată. Traume psihice pentru toată lumea la fel în seara asta.

— Se bat pentru anticustodie, care să nu te ia?

— Taci, zise ea. Taci taci taci.

— Păi, atunci nu te mai lua de mine, țâțoaso.

— Ethan! spuse ea cu ochii imenși plini de lacrimi.

— Aaa, bună, Flora, zise Ethan. Te-ai distrat bine?

— Salut, am zis eu.

— Ai grijă de tine, spuse el.

— CE? zise Fallon.

M-am întors și m-am uitat la Clelland.

— Mergem? l-am întrebat.

— Tot se mai ceartă adolescenții ăștia? zise Madeleine, ieșind de după ușă. Ce nemaipomenit de fascinant.

— Le duc pe astea mici acasă, spuse Clelland și se uită înspre mine. Doamne, unde-i ailaltă? Era aici acum o secundă.

— Stanzi! am strigat.

Ea apăru, împleticindu-se ușor, urmată îndeaproape de un Kendall fără ochelari, dată peste cap. Nu puteam să mă opresc să nu zâmbesc și Clelland, zâmbind și el, îmi întâlni privirea.

— Bun! zise el. Cu toții afară!

— Ăăă, domnule Clelland, domnule...

Ne-am uitat iar unul la altul. Era Kendall.

— Da, ce e? spuse Clell, cu cel mai autentic aer de profesor exasperat.

— Pot s-o duc pe Constanzia acasă, domnule?

— Doarme la tine? m-a întrebat Clelland, iar eu am dat din cap că da. OK. Dacă vrea și ea, puteți să mergeți la trei metri în fața noastră, să nu vă scap din ochi.

— Bine, OK, super, mersi, moșule, zise Kendall zăpăcit.

— Tocmai am ajuns de la „domnule Clelland" la „moșule", mi se plânse Clell.

— Mai rămâne „labagiule"! am zis eu veselă.

— Constanzia, își drese glasul Kendall, aș vrea să te întreb dacă aș putea să te conduc...?

Stanzi deja sărise pe el, ca un liliac roșu cu negru în zbor, și a trebuit să-i scoatem pe ușă lipiți unul de altul.

* * *

— Hormonii, zise Clelland când am ieșit în sfârșit din casă, mergând foarte încet în spatele unui StanziKendall-efant împiedicat și chicotitor. Te înnebunesc la vârsta aia... Doamne, tot uit. Stai o clipă...

Abia dacă ascultam, îmi bătea inima prea tare. Încă nu puteam să respir regulat. Ce *naiba* făcusem mai înainte?

— Poftim?

— Chiar ai treizeci și doi de ani?

Nu-mi dădeam seama de ce mă întreabă. Sigur nu bănuia nimic.

— Cum adică dacă am treizeci și doi? Tu ai treizeci și patru? Și oricum, de unde poți să știi? Parcă vii vreodată la ziua mea.

Asta păru să-i taie avântul, așa că am mers tăcuți o vreme. I-am aruncat o privire pe furiș. Arăta destul de calm, în orice caz nu supărat pe mine. Poate că scăpasem.

— Noi mai dăm un ocol! zbieră Stanzi, întrerupându-se din țoșcăit.

I-am urmat.

— Nu cred că m-am simțit vreodată de treizeci și doi de ani, am zis eu până la urmă. Cred că mereu m-am simțit așa...

— Hmm, spuse el. Și eu, probabil. Dar dacă toată lumea s-ar comporta așa...

— Ar fi mult mai puține războaie.

— Glumești? Tu și fata aia brunetă superbă v-ați fi bombardat nuclear până acum.

— O, da, am spus eu și am plecat capul rușinată – oare aș fi putut să mă port mai rău decât o făcusem în seara asta? Ei, voi, băieții, habar n-aveți cum e în liceu. Habar n-aveți ce rea poate să fie lumea.

— Ai înnebunit? Nu mai știi când mi-am luat-o că mă dădeam cu ruj gen Robert Smith?

— Ai căutat-o cu lumânarea.

— Nu e drept.

— Păi da, ți-ai luat-o de la Tom Philmore și a doua zi jucai fotbal cu el.

— Și?

— La fete, râca poate să țină luni de zile. În plus, tortura psihică e mult mai nasoală ca treburile fizice.

— Mai vorbim când ești tu pe cale să-ți iei una.

Ajunseserăm la poartă. Stanzi și Kendall erau împletiți ca un proiect științific. Aproape reușisem să-mi scot din minte sărutul furat.

— Stanzi, tre' să mergem înainte să iasă tata, am spus eu.

Se apropia ora misterelor, unu noaptea.

— Îi spui, te omor, reuși ea să scoată fără măcar să respire.

Eu și Clelland mai zăbovirăm un pic.

— Scuze că te-am luat pe sus, zise el.

— Doamne, nu. Putea să degenereze în ceva destul de neplăcut. Mersi că m-ai salvat de o mulțime acneică gata să mă încolțească.

— Pentru puțin, zise el.

— Plus, fac pariu că ți-a plăcut, l-am tachinat eu.

— Păcat că nu mi-a venit ideea mai devreme, zise el.

M-am uitat la el în lumina felinarului. Avea o liniuță între sprâncene, doar o cută mititică.

Se aprinse o lumină în casă, la etaj.

— Acum! i-am zis lui Stanzi, apucând-o.

Se dezlipi ca o ventuză de pe parbrizul unei mașini.

Clelland zâmbi plin de compasiune.

— Măi să fie, să nu stai peste ora de culcare, spuse el.

— Hei! Am înghițit destule de-astea de la Tashy, nu vreau și de la tine.

— OK, OK. Fugi.

M-am uitat încă o dată la el. Iar el a zâmbit, m-a tras spre el și mi-a dat un pupic, chiar pe frunte.

— Noapte bună, spuse el blând.

— Știi, am zis eu, aș vrea să spun că m-am simțit bine în seara asta.

— Mai repede! strigă Stanzi când se aprinse lumina din hol.

Kendall o ștersese deja.

* * *

Am intrat, dar nu tata îmi ieșise în întâmpinare. Era mama.

— Aaa, zise ea. Am crezut că e... apoi se înecă și întoarse fața.

— Mama? *Mama!* am spus eu, realmente îngrijorată, în timp ce fața ei se crispa.

Stanzi dispăru discret în cealaltă cameră.

— Înt... Creadeam că n-o să mai întârzie așa.

M-am uitat la ceas.

— Cum adică „n-o să mai"? Cât de des întârzie?

Mama își mușcă buza.

— Nu eu sunt pacostea familiei, Flora. Trebuie să mă crezi.

I-am făcut un ceai. Mâinile îi tremurau. Apoi am luat-o în brațe și am strâns-o tare.

— Șșșt, spuse mama. N-am nimic. Du-te la culcare.

Dar nu era așa. M-a gonit în camera mea, unde m-am întins pe pat, ghemuită strâns cu ochii închiși, dorindu-mi și dorindu-mi și dorindu-mi să nu se întâmple ce se întâmpla; dorindu-mi să nu fi fost vina mea că mama trecea iar prin asta.

La două jumate, ușa casei se deschise. Se auziră voci ridicate, apoi plânsete. Voci ridicate, iar apoi tăcere subită. Am auzit „Nu ești niciodată!" și „Nu prima oară". Mi-am acoperit urechile. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să mă ia somnul a fost tata încercând s-o calmeze pe mama, spunând: „O să fie bine". Mă întrebam dacă a convins-o.

Capitolul 13

E uimitor cu câte chestii poți să scapi basma curată dacă le ascunzi de familie. Uimitor. Și când veni ziua de luni, a fost o zi minunată. Ce zi frumoasă! Tomnatică, răcoroasă. Ajunsesem să urăsc zilele frumoase în ultimii ani, nu mai suportam că mă făceau să-mi fie și mai nașpa la birou, cu suflarea lui Dean în ceafă din cinci în cinci minute, asigurându-se că nimeni nu se distrează doar fiindcă e soare afară. Era penibil cum stăteam toți în grădina de beton, disperați să ne mâncăm sendvișurile sub o geană de soare. Eu și Olly am vrut mereu să plecăm undeva în weekenduri, dar până ne citeam ziarele și el lucra și ne mai ciorovăiam un pic și eu mă duceam la sală și... ei, de cele mai multe ori nu mai apucam. De fapt, absolut niciodată nu apucam, chiar când voiam.

Dar asta era una dintre acele zile de reîntoarcere la școală care cereau pulover gri encoeur și rechizite nou-nouțe. Și aveam de amândouă! Mama, mai tăcută ca niciodată, făcuse chiar *porridge*, care-mi plăcea la nebunie în secret, ca și lui tata de altfel – drept pentru care nu mai făcuse de ani de zile. Încercam să nu mă gândesc la faptul că aruncasem o privire peste calendar. Și... eh, mai aveam douăsprezece zile până

la nunta lui Tashy. Douăsprezece zile până Dumnezeu știe ce. Douăsprezece zile. Și voiam cu disperare să profit la maximum de ele.

— Deci a fost frumos la petrecere? mă întrebă tata.

Mama se uită la el imediat. Îmi petrecusem toată ziua dinainte baricadată în camera mea, pur și simplu ca să pot citi ziarele fără pufniturile disprețuitoare ale lui tata despre cine se mai dădea mare în *Mail on Sunday*, dar poate el credea că eram leșinată de dragoste pentru vreun puști. O, Doamne. Păi, dacă mă gândesc mai bine, mă pupasem cu el. O, Doamne. Încercam să mă prefac că a fost un vis, ca și toată viața mea. Doar că – of, treaba asta era penibilă. Aveam fluturi în stomac. N-avusesem așa ceva de ani întregi. Da, buzele lui erau roz și moi și mirosea minunat, dar asta era doar o combinație de hormoni și nostalgie. Nu-i așa? Mi-am spus eu serioasă. DA.

— Da, am spus.

Apoi am făcut un gest reflex care puteam să jur că nu mai știam ce înseamnă. Mi-am dus mâna la gât, să verific dacă n-aveam vânătăi.

Tata se mai uită o dată la mama, dar ea nu îl privi înapoi.

— A fost foarte bine, am zis eu.

— A fost și consultanta sexy acolo? Trebuia să o trimită să vă supravegheze.

— Tată!

Tata o știa pe Tashy de la șase ani! Sau așa ceva.

— Cred doar că te influențează în bine, atâta tot.

— Cred că merg pe jos la școală. Tre' să fug!

* * *

Am hoinărit pe străzi, răscolind frunzele cu piciorul, uitând pentru o clipă că eram altceva decât un

copil în drum spre școală, gândindu-mă la ora de engleză, trecând pe lângă casa lui Clelland, ca de obicei. Mi-am amintit cum zăboveam acolo altă dată, disperată să-l văd trecând. Acum încercam să mă strecor repede, în caz că el sau fratele lui erau prin zonă.

Clelland senior era la poartă.

— Ăăă, bună, am spus eu.

— Ăăă, bună, răspunse el, un pic buimăcit.

Nu știu de ce; doar mergeam la școală în fiecare zi la aceeași oră, nu? Nu, nu, nu-i așa. Eram o persoană adultă cu alte obiceiuri și alegeri, încercam eu să-mi reamintesc.

— Te-ai mutat înapoi acasă? am întrebat eu.

— Dar tu?

— *Touché*, am zis eu.

— Nu, doar că lui Maddie nu-i place că părinții ei ar putea să creadă că noi... știi tu. Cât suntem în țară.

— Sunt habotnici ?

— Și-ncă cum. Adică, nu, nu... doar creștini, știi tu, perfect normali.

La un moment dat, Justin ieși pe ușa din față. Inima începu să-mi bată puternic din nou. El mă văzu și imediat se înroși de la vârfurile urechilor până la gulerul cămășii. Ei, drăcie!

— Vino-ncoa', urs mic, strigă Clelland.

M-am uitat la amândoi.

— Nu vreau să mă ducă la școală, zise Justin bosumflat. Nu mă mai lasă odată-n pace.

— Am fost în Africa doi ani, zise Clelland. Cer prea mult dacă vreau să petrecem un pic de timp ca frații?

— Ca frații, nu ca dădaca și copilul, spuse Justin supărat. Și proasta ta de prietenă tot o dă în continuare cu Africa. Mai plecați, sau nu?

Clelland deveni, subit, un pic încordat.

— Mergem?

N-aveam de ales. A trebuit să merg între ei. Clelland se uita la mine oarecum amuzat.

— Așadar, ce faci azi la școală, domnișoară?

— Vând droguri în spatele liceului, pătând fața societății, nu votez, așteptându-mă ca lumea să-mi datoreze un trai decent și mi-o trag cu profu' de sport.

— E clar că-ți place la nebunie școala, zise Clelland.

— De când au abolit pedeapsa corporală nu mai e la fel, am zis eu.

Clelland râse la mine și dădu din cap.

* * *

M-am întâlnit cu Stanzi la poarta din față. Avea o vânătaie uriașă pe gât, într-o parte.

— Stanz, am spus eu, arăți ca o mâță-n călduri.

— Nu-mi pasă, zise ea mândră. N-am mai avut niciodată.

— Nu cred că vrei să-ți faci publică fiecare fază a dezvoltării sexuale secundare, am zis eu. Neapărat.

— O, uite-l pe Kendall, spuse ea, făcând cu mâna violent.

OK. Poate mai avea câte ceva de învățat până să devină femeie.

Kendall zâmbi cu gura până la urechi când o văzu și veni în fugă până la noi. Ah. Poate că nu.

Chicotiră și se pipăiră discret în timp ce eu o făceam pe relaxata în drumul spre ora de engleză.

* * *

— Domnișoară Scurrison.

M-am uitat în sus și am văzut-o pe profesoară lângă mine.

— Bună ziua, am zis eu. Ce faceți?

Toată clasa râse, crezând că sunt obraznică. Mi-am dat seama că încercam să fiu normală. Profesorii nu-s normali. Eram conștientă că făceam încontinuu greșeli de-astea, ca extratereștrii din filme S.F. care încearcă să se dea drept oameni, dar tot mănâncă tacâmurile. Săptămâna trecută fusesem surprinsă ascultând muzică corală preclasică.

— Fac bine, mersi, domnișoară Scurrison, zise domnișoara Syzlack sarcastic. Fac bine în fiecare luni dimineața, după ce mi-am petrecut tot weekendul corectând lucrări.

Am luat eseul pe care mi-l pusese în față. Aveam zece! Niciodată n-am avut un zece în viața mea! Oricât mă chinuiam, tot nouă luam. Grozav.

— Mulțumesc! am zis.

— N-ai pentru ce, zise profesoara.

— Lesbiană tocilară, zise Fallon încet din spate.

M-am întors în timp ce domnișoara Syzlack se ducea la catedră.

— Începi?

Se uită la mine câteva clipe.

— Nu, zise ea și continuă să-și mâzgălească mapa.

— Da, Flora a luat singurul zece din clasă, zise domnișoara Syzlack.

Nu puteam să mă abțin, străluceam de mândrie. Ar trebui să fie așa și la muncă. Dacă te chinui săptămâni întregi la un raport, cu grafice colorate ca lumea și tot ce trebuie, ar trebui să ți se dea o notă mare și să fie toți impresionați, în loc să-l răsfoiască și să-l arunce imediat la gunoi.

— E singura persoană care n-a dat *copy-paste* la tot de pe Internet. Toată treaba e să gândiți original, copii.

Din clasă se ridică un oftat colectiv – inclusiv de la mine, când mi-am dat seama cât timp pierdusem cu tema aia nenorocită. Dar nu-mi păsa. Tot străluceam. Şi tot ce-aveam de făcut în după-amiaza aia erau trei ore de desen, apoi cinci dintre noi (inclusiv Ethan şi Kendall) urma să mergem la îngheţată cu Cola şi o lungă prelungire a petrecerii. Ura! Uitasem că lucrurile astea ar putea să ţină câteva săptămâni şi să ceară multă înfloritură. Aveam să i-o fac lui Fallon de data asta.

* * *

Am evadat la prânz. Uitasem, cu toate emoţiile, că stabilisem să mă întâlnesc cu Tashy. Devenisem expertă în a mă strecura pe poarta liceului, dar de fapt, pe ascuns, aş cam fi vrut să mă pun la curent cu bârfele şi să lansez câteva.

Am devorat feroce o tartină cu brânză şi un shake de ciocolată – mi-era *atât* de foame, mereu – în timp ce Tashy se uita la mine, stând plouată în aerul plin de condens din cafeneaua mică.

— Mai ştii când eu eram aia veselă şi tu erai aia care-şi făcea griji?

M-am scuturat de gândurile mele obsesive despre un puştan de şaptespe ani cu care mă giugiulisem.

— Dar îmi fac griji! am spus repede. Mai am douăşpe zile până mă întâlnesc cu mine însămi şi mă evapor. Sau poate cealaltă eu o să mă adopte. Pot să mai iau o tartină? Ţi-am zis de zecele meu?

Tashy se uită în altă parte şi suspină adânc.

— Putem să vorbim? Sau ai de gând să bagi în tine şi să te porţi ca şi cum n-ai avea nici o grijă pe lume?

— OK, Tash, am spus eu. Nu te mărita cu el. Te rog. Nu. O să cunoşti pe altcineva; sigur că da.

— Nu-i asta problema, zise ea.

— Multă lume-și anulează nunta. După câțiva ani devine o poveste amuzantă.

— Nu-i asta problema, repetă Tashy. Nu mai fi așa... copil.

Mi-am răsfrânt buza de jos.

— Știi ce? continuă ea. Aproape-mi vine să zic dă-le naibii de treișpe mii de lire.

— Treișpe mii de lire! am făcut eu. Ești nebună? Puteai să faci o groază de chestii cu banii ăștia!

— Da, mulțumesc. Și Olly mi-a atras atenția. Încearcă tu să-i zici mamei s-o „dezinvite" pe mătușa Nesta.

— Ei, e o investiție bună, am spus eu la repezeală. Și Nesta se îmbată și trage o trântă în timpul speech-urilor.

— Zău? Bun, presupun că atunci merită toată osteneala.

Tashy îmi vorbea pe un ton dur.

— Mda, am spus eu.

— Nu, spuse ea deodată, jucându-se frenetic cu flaconul cu îndulcitor. Nu e asta. N-are nici o legătură. Acum îmi dau seama. Am plâns toată noaptea, întinsă lângă Max. A stat toată seara la telefon aberând ca tocilaru' cu un prieten despre calculatoare.

— Are talente de orator, am zis eu.

— Și m-am gândit: nu pot să fac față la așa ceva. Nu pot și gata. Nu pot să merg la cină cu omul ăsta, sau să-l scot în oraș cu prietenii și să fie așa plicticos, necooperant și ne-eu.

M-am întins și am luat-o de mână.

— Ai mâna foarte unsuroasă, spuse ea, privind în jur ca nu cumva să pară o pedofilă la agățat.

— Scuze, am spus.

Mi le-am șters de fusta uniformei, cu sentimentul că fusesem mușt ruluită de un adult. Apoi mi-am dat seama ce prostuță eram.

— OK, atunci fă-o, am zis eu. Uită-te la mine. E clar că lumea e plină de surprize. Se întâmplă întorsături de situație la fiecare pas. Trebuie să-ți urmezi...

— Flora, spuse Tashy serioasă. Tu vrei să te întorci?

Asta m-a luat prin surprindere.

— Credeam că vorbim despre viața ta, am mormăit eu.

— Vorbesc serios, Flo. E foarte important.

Și m-am gândit. Intens. M-am gândit la firma de contabilitate. Și m-am gândit la corpul meu de treizeci și doi de ani. Și m-am gândit la școala de arte. Și m-am gândit la Justin. Și m-am gândit la Clelland. Și m-am gândit la posibilități – să fac totul altfel, să schimb ceva. Dar cel mai mult m-am gândit la mama și la tata.

— O, Doamne, am spus.

— Ce? spuse Tashy. Ce?

— Păi, mda, am zis eu. Adică, sigur.

Tashy nu spuse nimic pentru o clipă, doar mă fixă cu o intensitate enervantă. Apoi:

— Nu pari așa sigură.

— Dar mama, Tash. Mama. N-am mai văzut-o așa... Adică, și tu o cunoști, dar nu trebuie să o suporți cât mine. Toate lacrimile, toate telefoanele... Cred că tata ne lasă – prima oară am neglijat-o. M-am dus la facultate și am lăsat-o singură. Aproape am distrus-o.

Ne-am uitat lung una la alta.

— Deci ce vrei să zici?

Mi-am dat seama că amândouă ne aplecaserăm în față, cu o sinceritate disperată. Era grav – foarte grav.

M-am gândit ce față amuzată făcuse Clelland vizavi de problemele mele. El urma să plece curând cu Madeleine în Africa, oricum n-aveam să-l mai văd niciodată, și aveam să mă întorc în Belsize Park, complet singură, chemată de orașul fetelor bătrâne...

— O, Doamne, Tashy, eu nu... Eu pur și simplu nu... nu putem să ne punem problema mai aproape de momentul decisiv?

— Într-o săptămână jumate? spuse Tashy tulburată. Uite, eu și Olly am tot vorbit despre asta.

— Ăhă?

— Treaba-i următoarea. Treaba e – nu pot să anulez nunta.

— De ce nu?

Aveam impresia că sunt puțin înceată, dar nu-mi dădeam seama ce-mi scapă.

— Dacă nu poți să te întorci decât dacă-ți pui o dorință pe tortul meu...

Subit mi-a picat fisa. Am rămas cu gura căscată.

— O, nu, am făcut.

— Dar n-aș putea să-ți fac așa ceva, spuse ea. Nu te cunoști. Ce naiba... și vocea ei căpătă un sunet strangulat, înecat. Ce-i un mic divorț între prietene?

— Te rog nu te mărita cu el.

— Și să te condamn să-ți pierzi iar toată viața, în lumea altcuiva? N-aș putea să fac asta. Nu pot. Îmi pare rău, don'șoară.

— O să... o să fie bine, am zis eu.

— Dacă nu mă mărit eu, nu pare că ai vreo șansă oricum.

M-am holbat la ea.

— Și Max mănâncă ouă fierte moi și se pârțâie în pat încă șaizeci de ani de-acum, spuse Tashy încet.

Apoi am luat-o de mână și ne-am uitat una la alta cu privirile încețoșate, printre lacrimi. Tot timpul

ăsta... Adică da, nu-mi plăcea aici, nu-mi plăcea, dar nu era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, nu-i așa? Chiar dacă nu aici îmi era locul. Mă lovi ceva.

— Ar trebui să rămân oricum, am spus eu. Pentru mama.

— Nu știi asta. Nu știi cum ai să te simți într-o zi. Nu știi, OK? spuse Tashy, furioasă. Și dacă lași portița să se închidă, pân-aici ți-a fost. Se termină jocul. Licitații și examene de șoferie pân' la Sfântu' Așteaptă.

Am stat tăcute, cu obrajii scăldați în lacrimi.

* * *

— Ce-ai pățit? întrebă Justin, dând jucăuș cu piciorul în frunze, când mă prinse din urmă pe drumul dinspre școală.

Labele picioarelor îi erau enorme în adidași, total disproporționate față de picioarele slăbănoage. Detaliul ăsta mă făcu să zâmbesc.

— Nimic, am spus eu, scuturând din cap.

Nimic cu care aveam de gând să umbresc fericirea copilului ăstuia.

Ne-am îndreptat spre cafenea. Stanzi, Kendall și Ethan erau înghesuiți pe o banchetă spălăcită, umflată cu puf. Stanzi se juca cu roșia mare de plastic plină cu ketchup, evident încântată să fie în centrul atenției a doi bărbați.

— Bună, bună, zise Ethan când am intrat și eu m-am așezat.

M-am uitat în jur. Locul era la fel de paradit cum mi-l aminteam, cu scrumiere de aluminiu și draperii scorțoase de jeg. Dalele crăpate de gresie erau acoperite de mizerie. Dar, luând în mână meniul laminat lipicios, nu-mi păsa. Eram aici, pe strada mare, copii de capul lor în oraș, și beam Cola cu înghețată. Lumea

nu putea să fie așa rea cum credeam noi, nu? Tashy avea s-o scoată la capăt, nu? M-am uitat la Justin, care îmi comanda o băutură de la chelnerița îngălată. Kendall și Ethan discutau despre ce vor să facă după liceu.

— Program spațial, spunea Kendall serios. Au nevoie de ingineri buni.

— Au nevoie de unii mai buni decât ăia pe care-i au, aprobă Ethan. St. Martin e de mine, cred.

— O, și de mine, am spus fără să gândesc.

— Serios? Colegiu de arte? Tu?

— O faci tocilară pe domnișoara asta minunată? zise Justin, presărând zahăr alb pe vârful înghețatei lui.

— Nu, zise Ethan. Putem să ne descoperim perversiunile ascunse împreună.

— Poate nu tocmai împreună, am spus eu.

— Nu, spuse Ethan.

— Eu mă fac creatoare de modă, zise Stanzi. Toți designerii mari sunt italieni.

— Mai puțin ăia francezi, am zis eu.

— O să fiu DiRuggerio Designs. Fantastic!

— Nu vreau să fiu nesimțit, zise Justin, dar porți un tricou cu Darius peste bluza de școală în fiecare zi.

Zâmbind, m-am uitat pe fereastră. Fallon trecea pe-acolo, singură. Părea enervată și lovea o frunză din drum. Curând mi-am dat seama de ce: ne detectase pe toți, stând la geam. M-am uitat lung la ea, până și-a ridicat privirea și m-a văzut.

— Vino-ncoa', am făcut din buze, chemând-o.

Mi-a arătat degetul mijlociu, la care eu i-am zâmbit. Era de necrezut.

— Intră! am mai făcut eu.

După o pauză, apăru în cafenea.

Kendall și Stanzi se ridicară la ea, după ce Stanzi îmi aruncase o privire care părea să spună „Ce dracu' faci?".

— Cola? am întrebat eu, amabilă.
— Dietetică, spuse ea.

* * *

Ne-am distrat. Chiar ne-am distrat. M-a făcut să uit de mine, de problemele mele. Eram toți invincibili, puteam să facem orice, eram toți gata să luăm lumea în piept. Și cum eu și Justin mergeam spre casă în lumina aurie a amurgului, chiar am fost doar o liceeană, hâțânând un ghiozdan, trăgând de cravata pe care iar o legasem fără să mă gândesc la asta.

— La ce te gândești? mă întrebă Justin.

— Ăăă, eu...

Dar înainte să-i pot răspunde, se aplecă și mă sărută, chiar în mijlocul străzii. Era o prostie. Eram tocmai vizavi de casa lui. În toiul zilei. Putea oricine să treacă. Părinții mei, Tashy, Clelland... După o clipă m-am desprins din strânsoarea lui.

— Nu fi prostuț, am spus eu.

— Cum prostuț? întrebă el și se aplecă la loc.

— Păi... prostuț.

Dădu ochii peste cap, surprins.

— Cum... prostuț?

Zâmbi din nou și mă mângâie blând pe gât, într-un fel care-mi era straniu cunoscut. Am închis ochii. Simțeam cum se apropie încet de mine. Am ținut ochii închiși. Mă sărută ușor pe gât. Mă simțeam minunat. Ziua însorită de toamnă se reducea la o sclipire după pleoapele mele, în timp ce mă lăsam pradă senzației pe care mi-o trezeau buzele și corpul lui Justin lipindu-se de mine.

M-am lăsat furată complet. Buzele lui moi, tinere, trupul lui de șaptesprezece ani. Îi simțeam prin tricou

mușchii supli și tari, aproape ca ai unui bărbat. Gura îi era sărată și moale și tare în același timp și avea un gust la fel de bun ca... la fel de bun ca... nu, n-aveam să mă gândesc la ultima oară când fusesem sărutată așa, sub un cer de toamnă. Am închis ochii și am lăsat senzația să mă copleșească.

L-am auzit scoțând un icnet extaziat în timp ce îmi strângea în palme sânii fermi, tineri. De cât timp nu mai tulburasem pe cineva într-atât încât să icnească și să mă sărute ca și cum s-ar îneca, sau ca și cum ar muri dacă n-ar putea să-mi simtă corpul lipit de al lor? Un pic cam prea al dracului de mult.

— Ce naiba faceți acolo?

Clelland se năpusti dintr-un mic Fiesta negru pe care-l parcase pe alee. Maddie era la volan, incredibil de dezaprobatoare. El se uita când la mine, când la Justin, nevenindu-i să creadă.

Am înghițit în sec. Ce naiba făcea?

— Calm, frățică, zise Justin. Stai calm.

Clelland părea gata să facă moarte de om. Apoi, și se vedea transformarea producându-se pe fața lui, înghiți în sec cu putere, ca și cum și-ar fi retras furia înăuntru. Totuși, ochii îi erau negri, mânioși și scânteietori. S-a întors spre mine și inima mi s-a făcut cât un purice.

— Pleacă de lângă el, spuse Clelland.

— Ăăă, mda, scuze, ignoră-mă, eu sunt aici degeaba, spuse Justin, încercând disperat să pară imperturbabil.

— Nu te apropia.

— Îmi pare rău, am spus eu. Pur și simplu m-am pier...

— Nu pot... Nu-mi vine să cred c-ai face așa ceva, Flora. Nu pot. Adică, e ca și cum... e... cu toate...

— Iartă-mă! Iartă-mă! N-am... n-am vrut să...

— Cum ar fi fost dacă tu erai băiat și el fată, ei? Te-ai gândit la asta?

— Hă? făcu Justin.

— Ar fi altfel, am spus eu.

Lacrimile de la prânz începură iar să-și facă drum spre ochi.

— Nu, nu, n-ar fi, Flora. Înțelegi?

— Dar... am început eu.

— Ești dezgustătoare. E vreo răzbunare perversă? Pe mine?

— Nu! am spus eu. Categoric nu. Nu.

— Nu pare c-ar fi așa.

— Ce dracu' se întâmplă? zise Justin, speriat. Se întâmplă ceva?

— Doamne, zise Clelland. Ești pur și simplu... Mi-e așa rușine cu tine.

Justin se uită la mine, apoi la el. Tremuram, chiar tremuram.

— Haide, Justin. Chiar nu-ți recomand să stai pe lângă ea.

Justin se uită înapoi la mine cu dor în ochi.

— Pa, am spus eu, înecându-mă puțin.

— Ooo, uite la fetița asta cum plânge, zise Clelland. Ce demnă de compasiunea noastră. E doar naivă. Așa necălită de viață. Așa multe greșeli mai are de făcut. Al naibii de multe, mai zise și mă privi cu ură.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

— Îmi spui și mie ce Dumnezeu se întâmplă?

Madeleine coborâse din mașină și stătea lângă ușă, uitându-se la noi trei.

— Nimic, răcni Clelland. N-ai înțelege.

— Crezi? răcni ea la el. Nu. Pentru că eu nu înțeleg nimic, nu-i așa, John? Înțeleg doar *să fac ce se cere*, bineînțeles.

Urcă la loc în mașină și trânti portiera. Clelland îl târî pe Justin spre ea, urcară și plecară în trombă, fără să privească în urmă.

Capitolul 14

Următoarele patru zile, în timp ce nunta se apropia tot mai mult, am stat cu fața-n perne, plângând din nou până la un paroxism adolescentin, cu părinții făcându-și griji pentru mine la parter. Mă simțeam când bătută de soartă, când extrem de rușinată. Mama îmi aducea cești cu ciocolată caldă, ceea ce mă făcea să plâng și mai tare, simțindu-mă totodată nemaipomenit de recunoscătoare că exista cineva în aceeași casă cu mine care să-mi aducă ciocolată caldă.

Nici unul din băieți nu m-a sunat. Păi, sigur că nu. Ce Dumnezeu așteptam? Să se preschimbe Justin subit într-un om matur extraordinar de atent? Să ajungă Clelland la concluzia că de fapt e destul de OK ca una de treijdoi de ani să-și facă de cap cu frățiorul lui? Și nici nu-mi trecuse prin cap că s-a gândit la noi vreo clipă. Nu în felul ăla, deloc.

Clelland avea dreptate. Era dezgustător să mă pup cu un băiat de șaptesprezece ani. Sau, chiar era? Deodată m-am simțit sfidătoare. Kylie s-a pupat cu Justin Timberlake și aproape că putea să-i fie mamă. Rod Stewart ieșea mereu cu adolescente. Doar fiindcă era vorba de fratele lui, de asta se dădea Clelland mascul protector furios cu mine.

Îmi pierdusem capul. Fără îndoială. Dar nu Clelland trăia în corpul unui adolescent. Și tocmai el îmi spusese că trebuie să iau viața asta ca pe un dar, să mă bucur de ea la maximum, pentru că, mai mult ca oricând, nimeni nu știa ce-o să se întâmple...

Cred că asta nu însemna să-i seduc fratele mai mic.

Am căzut pe gânduri, plânsă, alternând amintirea plăcerii pe care mi-o dăduseră brațele tinere ale lui Justin și mirosul lui proaspăt și dulce, și convingerea absolută că nu-l marcasem psihic nici cât negru sub unghie. Apoi m-am gândit la Clelland, la cum o fi fost s-o vadă pe fata pe care o săruta cândva sărutându-se cu altul. Ei, ar fi trebuit să se gândească mai demult, mi-am zis, răzvrătită. Înainte de Aberdeen ar fi fost momentul.

Nu eram atentă la nimic din jurul meu. Mama plecase la sora ei, iar cu tata reușeam cumva să nu mă intersectez deloc. Poate asta ar fi trebuit să-mi aprindă beculețul.

— Știi, nu-i ușoară căsnicia, îmi spuse tata gânditor, împărțind clătite crocante duminică dimineața.

„Spune-i cui nu știe", mi-am zis eu.

— Da, spuse el. E o bătălie.

I-am aruncat o privire înțepătoare.

— O bătălie pe care clar o câștigi tu, am spus ferm.

Tata icni.

Telefonul meu micuț sună pe acordurile din *Colourblind*. Poate era cazul să schimb soneria. Am răspuns temătoare și m-am dus sus. Era Tash.

— Nu mă renega, am spus imediat. Dacă mai pierd pe cineva care mă recunoaște, o să încetez să exist de tot.

— Ce? zise Tash. De ce să te reneg?

— Pentru că te împing la sclavie conjugală.

— De fapt, îmi pare rău.

Vocea îi pieri.

— Ai anulat nunta, am zis eu încântată. E OK. Înțeleg. Ba chiar ai dreptate. E de bine. M-am prostit prea mult, ba așa, ba nu așa, să mă-ntorc sau să rămân aici. Am de terminat un dosar pentru școala de arte. Din fericire, cum am lucrat cinci ani la grile de interviu, al meu e absolut perfect.

— Stai așa. N-am anulat nunta, spuse ea încet.

— Aaa. Vreau să zic, Max e un om minunat.

— Mai taci. Totuși, am mărit asigurarea de nuntă.

— Probabil că e o decizie înțeleaptă.

— Oricum. Nu e asta.

— Ce nu e ce?

Tashy suspină:

— De fapt, bucură-te. Mă bucur foarte mult că n-ai fost acolo.

— N-am fost unde?

— Uite ce, Flora, n-aveam cum să te prezint, și ar fi fost așa stânjenitor, și ai fi încurcat lumea, și...

Aproape am râs când mi-a picat fisa și mi-am dat seama despre ce vorbea.

— Nu m-ai chemat la petrecerea burlăcițelor?

— Nu, spuse ea rușinată. Îmi pare sincer foarte rău.

Chiar am râs. În sfârșit mă distrăgea ceva de la problemele mele mizerabile.

— Cine naiba dă o ceapă degerată pe petrecerea aia?

Tashy oftă dramatic.

— Bine, o să mă fac că-mi pasă. Ați avut semne cu „Începător"[1]?

— Da.

---

1 Semn folosit în unele țări pentru a desemna șoferii începători. În Marea Britanie, prezența acestor semne constituie o tradiție a echivalentului feminin pentru „petrecerea burlacilor".

— Și voaluri ieftine de polietilenă?

— Da.

— Un amestec neechilibrat social de oameni din câmpuri total diferite de muncă și familie care a trebuit să stea împreună la masă toată seara, deși n-aveau nimic în comun decât că te cunoșteau pe tine, puntea de legătură, și deci obligată să te asiguri că toată lumea se distrează, chiar dacă Heather a organizat totul și mama ta fumează țigară de la țigară și se uită la tot ce mănânci și bei?

— Știi, mă mir că nu m-ai bătut la cap cu asta mai demult, zise Tash. Știai când e.

Din cauza dispariției mele inoportune, Tash se văzuse nevoită să o roage pe acritura de soră-sa, Heather, să facă onorurile. Prost.

— Am și eu alte griji pe cap, am spus neconsolată.

— Cum ar fi?

M-am aplecat:

— M-am giugiulit cu Justin.

— Care Justin?

Îi luă un pic să-și dea seama.

— NU! Ce dezgustător! E un copilaș! Nu pot să CRED! Cum ai putut să nu-mi zici în tot timpul ăsta?

— Cum ai putut să nu mă inviți la o petrecere a celor mai apropiate femei din viața ta? Oricum, m-am gândit că poate o să ai ceva împotrivă și o să ți se pară dezgustător.

— Ă-*hă*.

— Sunt o fată de șaișpe ani, am hormoni de șaișpe ani, auziți ce zic, oameni buni? Mai scutiți-mă.

— Cum a fost? mă întrebă ea deodată, pe un ton scăzut.

— Genial, am zis eu. Ne-am pupat. Mirosea incredibil de bine. Și n-o să-ți vină să crezi ce masculin

mi s-a părut corpul lui. Mă rog, cât de masculin poate să fie un băiat. În sensul bun.

— A fost ca și cum l-ai săruta pe...

— Nici nu mă gândesc să-ți răspund la întrebarea asta.

— Vin imediat la tine, zise ea. O să-ți povestesc ce-am mai făcut la petrecere.

* * *

Veni imediat la mine. Tata o lăsă să intre când ea îi spuse că venise pentru o ședință de consiliere ca să mă aducă pe calea cea dreaptă.

— Foarte creduli, părinții tăi, îmi spuse ea când tata se dusese să-i facă un ceai.

— Doamne, știu. Încearcă să nu mă molestezi, chiar dacă ți-au dat undă verde tacit.

Eu stăteam pe jos, sprijinită de pat, cu genunchii la gură. Tashy stătea pe scaunul prea mic de birou. Exact cum stăteam pe vremuri.

— Atunci nu mai sta așa.

— OK, am spus și am sărit pe pat. Zi zi zi.

Tashy oftă lung.

— Mă bucur doar că n-ai fost acolo să vezi, spuse ea. Asta înseamnă un martor mai puțin. Rămân doar toate femeile pe care le cunosc, minus una.

— Tash, mereu faci așa. Mereu ai făcut-o. Mereu crezi că ai făcut ceva îngrozitor și pe urmă vezi că n-a fost mare lucru.

— Nu, chiar e de rău.

— Mai rău decât să te pupi cu un adolescent?

— Da.

— Te-ai pupat cu stripperul?

— Nu, zise Tash. Doamne, era mai bine dacă mă pupam cu stripperul.

— Sau decât să dansezi pe masă cu chiloții la vedere?

— Doamne ferește, cine ar face asta?

— Nimeni!

Ea oftă din nou.

— OK. Am... ăăă, am avut o cădere mică.

Am tăcut amândouă o clipă.

— Tashy, am zis eu, ce înțelegi printr-o cădere „mică"?

Povestea lui Tashy, așa cum mi-o spuse, era următoarea: vreo șaisprezece oameni, diverse prietene ale lui Tashy și niște colege de serviciu, mama ei, mătușa ei Cath și sora ei fuseseră la TGI Friday, încă un truc diabolic al lui Heather, un loc conceput special ca să inducă plictiseală și neliniști existențiale și celor mai optimiste mirese.

Începuseră cu niște cocktailuri colorate țipător, cu nume caraghioase ca „Țâțopolitani" sau „Chelner, te rog, fă-mi apropouri deocheate-tini" și, cu un devotament pentru cauza beției pe care puțină lume îl mai pomenise de ceva timp, trecură de la ele nu la lista neîndoielnic lungă și rafinată de vinuri a localului, ci la doze de Bacardi Breezer, garnitură, bineînțeles, pentru cartofi prăjiți ondulați, *nachos* grosolani și alte mâncăruri de-astea.

— Nu mai știu ce-am mâncat, icni Tashy, da' toate erau maro.

— Sună destul de bine pân' acum, am zis eu. Aaa, nu, stai un pic. Șaișpe – treijdoi. Apăsăm butonul din creier. Așa. Gata. Bleah!

— În orice caz, Heather începe un discurs, da?

— 'Opa.

— 'Opa e cuvântul. Cât de greu poate să fie să stai în picioare în fața a câteva fete – bine, câteva fete care fac praf versurile de la *Summer Nights*, da' oricum...

cât e de greu să zici „Bună treabă, sor'mea, te iubesc" ? Așa fac familiile normale.

— Ce-a făcut ?

— I-a arătat sânii chelnerului.

— Heather n-are așa ceva.

— Nu ți-am explicat ce distrugere au cauzat atâtea cocktailuri și băuturi pe bază de rom ?

— Da. Scuze.

— Pe urmă a tot aberat că „asta e, dacă trebuie neapărat s-o faci", că măritișul e ceva la care ar trebui să mă-nham doar dacă efectiv n-am de ales, că să țin minte că bărbații nu pot să fie fideli din cauza hormonilor și cum...

Tata a bătut la ușă, iar noi am tăcut imediat.

— Poftiți, domnișoarelor, spuse el jovial, aducând o tavă cu biscuiți cu ciocolată și de toate. Sper că nu vă deranjez. Îmi dau seama că intimitatea e foarte importantă pentru adolescenți.

Am dat ochii peste cap la el într-un fel tipic adolescentin care a făcut-o pe Tashy aproape să zâmbească.

— Așa este, domnule Scurrison, spuse ea grav. Vă felicit. Știți, când un copil provine dintr-un mediu stabil și iubitor precum cel de-aici, rareori avem de ce să ne facem griji, mai spuse coborând vocea până ajunse să sune ca o menajeră bârfitoare. Familiile dezbinate sunt cele de care ne temem, șopti ea.

Am fost șocată și i-am și spus-o, după ce tata se tulburase, se scărpinase puțin în cap și ne lăsase să ne continuăm discuția.

— Ce ? zise Tashy. Te ajut, nu ?

— Da, dar...

— Știu, nu prea e treaba mea.

Deodată mi-am amintit de ea în nopțile când încercam să am grijă de mama. Tash îmi fusese mereu alături, mereu îmi împărtășise tristețea, mereu fusese

drăguță cu mama și ieșise cu noi la shopping și prăjituri. Fusese o prietenă bună.

— Ba e, am spus eu. Și mulțumesc.

Am turnat ceai.

— Deci, Heather ține un discurs...

— Oricum, în tot timpul ăsta stripperul aprobă tot ce spune ea.

— Stai – a sosit stripperul?

— Da. Își desface cămașa destul de nonșalant.

— Nu prea sună a stripper.

— Nu, nu, păi, dă din cap și pe urmă spune, ca și cum ar fi extrem de amuzant: „Doamnelor, nu-i nimic personal. Căsătoria pur și simplu nu-i de noi, bărbații. Ar trebui să vedeți de la câte nebunii trebuie să mă abțin pentru gagică-mea. Păduchii ăia lați au umplut paharul".

— Bleah!

— Exact. Deci acum am cinșpe femei care-mi țipă în cap, dar nu țipă de plăcere, ci de scârbă. Dar ăștia din staff, în loc să ne dea afară și să mă lase să plec și eu acasă, zic: „Hei, ce grozav e să vezi că lumea se distrează", cu accent american fals. Și stripperului nu i se mai pare de râs, și vorbește singur, zicând: „Futu-i, nu pomeni de păduchi, bou' dracu'", și încearcă să-și scoată hainele foarte repede.

— Nu vrei să vezi așa ceva!

— Păi, exact! Pe urmă ajunge la pantaloni, care sunt de piele neagră cu ținte.

— Și au crezut că țintele erau...

— Exact. Acum fetele țipă „fructe de mare", „fructe de mare". Cineva a aruncat un homar din colțul opus al camerei ca să ne facă să tăcem și...

Am dat din cap, tristă:

— Un simplu homar e de-ajuns.

— De fiecare dată, zise Tashy. Oricum, după aia, s-a dezlănțuit iadul pe pământ. E plin tavanul de sos acum.

— Au!

— Bucățele de brânză cu șuncă pe toată rochia mea Ronit Zilkha. Selina bocea într-un colț...

— Selina mereu plânge la petreceri, am spus eu neimpresionată.

— ...Soră-mea șoptea ceva-n urechea unui stripper foarte panicat...

Ne-am oprit o clipă să-ncercăm să ne dăm seama ce zicea.

— Oricum. Pe urmă s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, toată lumea arunca cu mâncare, bun?

— Am ajuns la căderea nervoasă?

— Imediat.

— OK. Da.

Am auzit cum înghițea în sec.

— Am aruncat o farfurie pe jos.

Am țâțâit:

— Vezi? Mereu e ceva absolut minor.

Mă ignoră.

— Am aruncat o tavă întreagă cu farfurii pe jos. Doar ca să-i fac pe toți să tacă dracului. Pe urmă am țipat: „Tăceți Dracului Odată!!!" Pe urmă am strigat: „Uitați ce. Nu toți bărbații sunt porci! Așa că mai treacă-ți, Heather. Și crede-mă, dacă vrei să-mi faci praf nunta, nu tre' să te chinui așa tare. Unii bărbați sunt pur și simplu pe dinafară. Și asta-i tot atât de trist. Așa că mai scutește-mă, OK? Fac o faptă de vitejie și-n schimb sunt abuzată și se aruncă-n mine cu mâncare. Și TU, du-te la doctor". Numai că poate n-am fost așa concisă. Și am înjurat mult.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am fost târâtă afară din clădire de personalul subit mult mai puțin prietenos. Nu-i mai interesa să am o vineri plăcută.

— Și?

Era tristă.

— Mi-am luat picioarele la spinare pe Haymarket.

— Glumești!

— Nu. M-am cărat de-acolo. La nouă jumate deja eram la căldurică în pat cu o ceașcă de ceai și plângeam de-mi săreau ochii din cap.

— Așa deci! Ăăă, și Max unde era?

— Era la petrecerea burlacilor.

— Aaa, am făcut eu.

— A ajuns acasă pe la trei dimineața, a încercat să facă sex cu mine, l-am dat afară din pat, m-a făcut scroafă și pe urmă a adormit imediat pe podea. Când m-am sculat să mă duc la baie, am... am...

— Ce?

— Am călcat pe mâna lui neintenționat dinadins.

— Ce-ai făcut?

— A fost un accident. În mare măsură.

— Știi, am zis eu, când începe violența fizică, atunci cam e momentul să-ncepeți să rezolvați niște probleme din relație.

Se auziră bătăti furioase în ușă.

— Flora! FLORA! *DISASTRO!!!!*

— Ce naiba...? zise Tashy, scuturându-se din reverie.

Am fugit la ușă:

— Ce naiba cauți aici?

Lui Stanzi îi căzu fața când o văzu pe Tashy.

— Ăla e locul meu, spuse ea cu jumătate de gură.

— Nu ți-a zis tata că am oră de consiliere?

— Taică-tu' tocmai a plecat. Se grăbea undeva.

— CE?

Eu și Tashy am sărit în sus și am fugit la fereastră.

— Unde s-a dus? am spus eu, înecându-mă de o panică incontrolabilă. Are valiza? O, Doamne, ce încerca să-mi spună azi-dimineață?

— Rahat, ce i-am zis? spuse Tash. Christoase, toată viața asta nenorocită a noastră e o mare catastrofă.

* * *

Stanzi nu ne urmase afară. Stătea pe pat, năpăstuită.

— Care-i baiu'? am zis eu tăios, în timp ce-mi strângeam haina pe nerăsuflate.

Slavă Domnului că Tashy avea mașina parcată afară. Dar oricum, tata nu putea să ne facă asta, nu-i așa? Sigur n-ar face așa ceva. Nu cu fata aia...?

Stanzi se ridică.

— E groaznic, spuse ea. E așa groaznic ce mi se întâmplă.

— Of, floricică, poate să aștepte? Am... am și eu o problemă...

— Da, mereu ai timp pentru prietena ta MARE și GRASĂ! zise Stanzi, furioasă.

Fața îi era palidă și roșie în același timp, arăta de parcă era gata să explodeze.

Tashy se uită la mine.

— OK. Ce e? am spus eu.

Stanzi își înghiți lacrimile.

— Kendall, zise ea. Nu mă... nu mă iubește...

— Ei, drăcia dracului, zise Tashy, mergem odată? Și nu-s grasă.

— Șșșt, am făcut eu. Treburile astea-s importante când ai șaișpe ani.

— N-o să-mi treacă *niciodată* de el.

Lacrimile i se rostogoleau pe obrajii înfierbântați. Când începu să plângă de-a binelea, începu să arate ca o fetiță de cinci ani.

— Poți să ne povestești în mașină? am spus eu, luând-o pe după umeri și împingând-o spre ușă. Mai e cineva care n-o să ne ierte niciodată dacă nu ne mișcăm naibii un pic mai repede.

* * *

Am încercat să-i dau indicații unei Tashy frustrate în timp ce consolam o Constanzia nebună de nefericire cu rămășițele unui șervețel vechi găsit sub banchetă.

— A zis că suntem prea mici să avem o relație serioasă! urlă ea ca din gură de șarpe.

În față, Tashy pufni disprețuitor. Am împuns-o cu privirea.

— Poate că sunteți, am sugerat eu. E posibil.

— Nu înțelegi, plânse ea. Tu n-ai iubit niciodată.

— O să-ți treacă, am zis eu disperată. La stânga. Pe lângă birouașul ăla roz oribil care zici că-i un salon de cosmetică.

Tashy pufni din nou.

— Ba chiar zici că-i un salon de cosmetică, am spus eu.

— Îmi interpretezi greșit pufneala, zise ea.

— Uite ce, am zis și am apucat-o pe Stanzi de umeri. Nimic din ce se întâmplă la vârsta asta n-ar trebui să fie așa groaznic, încât să te afecteze tot restul vieții. Nimic.

Tashy încercă să mai pufnească o dată.

— Pentru că, dacă te afectează, zise ea întorcând capul spre ghemul de lacrimi din spatele mașinii, poți

să-ți otrăvești toată viața. Și dacă se întâmplă chestia asta, o să fie iadul pe pământ.

— Da, OK, Buffy, spaima vampirilor, am zis eu. Poți să stai cu ochii pe drum?

Telefonul lui Tashy începu să sune.

— E ilegal să conduci cu telefonul deschis, se strâmbă Stanzi, nu prea tristă c-o prinsese pe Tashy în șah.

— Șșșt, am făcut eu, apoi am luat-o în brațe și am strâns-o tare.

— Alo, zicea Tashy între timp. ...Nu, nu, sunt bine. Uite ce, nu prea pot să... Nu prea pot să... Nu, nu-i un moment bun.

„Cine e?" am întrebat-o eu din ochi. Ea dădu din cap la mine cu vehemență.

— Nu, mergem la tatăl Florei.

— Taci! am făcut la ea din buze.

Lacrimile lui Stanzi îmi udau pieptul.

— Șșșt. Nu, nu veni... Nu veni! Nu! Vorbesc serios. Nu!

Închise telefonul.

— Cine dracu' era? am tunat eu în timp ce mașina vira.

— Nimeni, zise ea.

* * *

Mașina lu' tata era parcată în fața biroului.

„Rahat", mi-am zis eu. Tata nu lucra niciodată sâmbăta. Dependența de muncă nu-i stătea în caracter. Tot ce-mi venea în minte era expresia mamei din noaptea în care am venit de la petrecere.

Lângă ea mai era o mașină, și am știut imediat. Era ceva în aspectul ei pedant. Era o mașină ieftină, dar cu detalii sofisticate – banchete de piele neagră, jante de aliaj, toate porcăriile alea inutile. Era roșie, dar

nu un roșu-aprins, șocant. Mai mult o nuanță spre portocaliu, care te trimitea cu gândul la pericol, fără să fie nici pe departe amenințătoare. Era curată lună. Am știut că e a ei. Am știut imediat.

Tashy o luă înainte.

— Nu, am spus eu. Lasă-mă pe mine. Eu trebuie s-o fac.

Ea dădu din cap, fără un cuvânt.

— Rămâi și ai grijă de Stanzi.

— Să se ducă dracului! strigă Stanzi, care încă era în mașină. Nu poate să-mi spună ce să fac!

* * *

Bun, măcar nu făceau sex. N-aș fi suportat așa ceva. Aș fi făcut o scenă animalică atunci, pe loc, și mi-ar fi marcat viața de adult pentru totdeauna. Deși poate că ar fi fost o temă bună pentru conversațiile viitoarei mele studenții, despre ai cui părinți au avut o căsnicie mai ratată.

Tata vorbea insistent cu ea, în birou. Ea arăta de parcă ar fi depus un efort masiv: rădăcinile părului îi erau proaspăt vopsite și purta o bluză în culori strălucitoare, înflorată. Era o fată mare ștearsă, deloc o ștoarfă.

— Uite, Steph, nu cred că... spunea el.

Am apelat la tot ce învățasem din *EastEnders* și am dat buzna pe ușă.

Tata avea o expresie caricaturală de șoc, ca și cum tocmai ar fi câștigat un Oscar sau ceva.

— Flora Jane!

— Da, așa e. Sunt eu. Fiica ta, am spus și m-am întors spre femeie. Bună.

Dar îmi dădeam seama după fața ei că știa exact cine sunt. Se înroșise ca racul și se uita în pământ.

— Ăăă, Flora, ce faci aici? zise tata, dregându-și glasul.

Era clar că spera să facă totul să pară o întâlnire nevinovată de afaceri. Poate credea că pur și simplu știu așa multe despre viitor.

Ar fi vrut să spun: „Mama a uitat să-ți zică ieri să iei banane, și nu știam că lucrezi". Așa de tare ar fi vrut să spun asta.

— Nu poți să faci asta, am spus eu disperată. Nu poți să-i faci asta mamei. Sau mie. O să distrugi tot. Nu-ți dai seama?

— Dar, eu...

— Adică, după tot ce face mama pentru tine... pentru, pentru...

Voiesem să spun curvă, sau târfă, sau orice cuvânt îmi venea la gură despre femeia asta care o condamna pe mama la o viață de dependență, nefericire disperată, agitație zilnică, singurătate înfricoșătoare; iar pe fiica ei, în același fel, la sărit din floare-n floare, niciodată în stare să se hotărască, să rămână cu unul, să fie fericită și să facă pe cineva fericit.

Dar apoi m-am uitat la stratul ei gros de machiaj și am văzut doar o femeie nefericită. Care pierduse trenul și o știa. Care (după cum aveam să aflu mai târziu) fusese măritată cu un bărbat îngrozitor; era divorțată și singură, conștientă de bătăile ceasul biologic și de frumusețea pe care în curând avea să și-o piardă cu totul. Chiar puteam s-o condamn că profită de ultima șansă? De această ultimă șansă cumsecade, jovială, în ultimă instanță decentă, și la naiba cu consecințele, fiindcă asta e viața ei, singura pe care o are, și nu suportă gândul de a o duce de una singură, fără martori, fără ajutor, stingându-se încet ca un foc neglijat. Dar el fusese al nostru întâi.

— Tată, am implorat. Te rog.

— Uite, Flora, trebuie să mă crezi, spuse tata cu o privire de nebun. Am venit aici ca să mă despart de ea, pe cuvântul meu.

Stephanie părea șocată.

— Ce coincidență, am spus eu, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept.

— De când ai... început s-o iei un pic razna... am vorbit mai mult cu mama ta și, chiar îmi dau seama, ai nevoie de mine. Amândouă aveți nevoie de mine. Mai mult ca de orice.

M-am uitat la el. Se îneca la fiecare cuvânt, de parcă ar fi scuipat sticlă.

— Îmi pare așa de rău, Flora, zise el.

Se chircise ca un băiețel. Oare nimeni nu se maturizează niciodată?

— Nu te condamn, tată, am spus eu, înecându-mă.

Dar chiar în timp ce o spuneam, mi-am dat seama că îl condamnam. Mereu îl condamnasem, de mult mai mult timp decât ar fi trebuit. Luasem vara aia și o transformasem în povestea vieții mele. Nu puteam să mă implic într-o relație fiindcă tăticu' plecase de-acasă. Nu puteam să trec peste Clelland fiindcă eram singură cuc. Nu puteam să fac ce vreau fiindcă trebuia să am grijă de mama. Luasem tragedia lor comună, cotidiană și o transformasem în marele meu Grand Guignol[1]; cauza mea definitorie; explicațiile mele pentru nefericirea mea proprie. Un bărbat normal, obișnuit, care din întâmplare îmi era tată, și o fată singuratică, obișnuită, care voia doar să fie iubită, aici, în decorul ieftin al unui birou local, cu un panou roz cu liste de nume și date; covoare ponosite și un aer care nu părea pe atât de lipsit de miros de tutun pe cât ar fi trebuit să fie. Așa mărunt, la urma urmei.

---

1 Teatru de păpuși parizian, activ între anii 1897-1962.

În mod straniu, deodată m-am simțit puternică. Nu era vina mea. Nu era problema mea. Era doar unul dintre acele lucruri care ni se întâmplă. Și mi se întâmplase mie, și-l lăsasem să-mi facă praf toată viața. Îl folosisem ca să stau cu bărbați pe care nu-i iubeam; ca să refuz să mă maturizez. Mi s-a făcut iar milă de eu cea de „prima oară". Și am ajuns la o concluzie: orice avea să se întâmple, fie că aveam să rămân aici definitiv, fie că aveam să ajung înapoi acasă; orice urma să se întâmple, aveam să fiu bine, și n-aveam să ajung așa.

— Nemernicule, murmură Stephanie în barbă, uitându-se undeva între noi doi.

Eu mă îndreptam spre tata și mi-am dat seama că voiam să mă ia în brațe, foarte tare.

— Ce? făcu tata.

Ea înghiți în sec:

— Nici nu te gândeai să le lași, nu-i așa?

— Nu mințeam, Steph, pe cuvântul meu, spuse el cu un aer absolut nenorocit. Dar familia mea are nevoie de mine.

— Familia mea are nevoie de mine, îl maimuțări ea, uitându-se cu ură la mine. Așa e. Și drăguța de Stephanie n-o să se supere. Sigur. Pot să mă duc frumos acasă și-o să-mi beau jumatea de tequila și-o să-mi iau somniferele de una singură, nu-i așa?

— Stephanie, am spus eu, făcând câțiva pași înainte.

Ea mai schiță o rămășiță de furie:

— Nu vorbi cu mine, pramatie. OK, ai câștigat, cu ochii tăi de cucuvea. Nu tre' să te și lauzi, ce dracu'. Ai toată viața înainte. Și m-ai lăsat fără nimic. Sper că ești mândră.

— Ne-ar fi lăsat pentru tine, i-am spus, și credeam ce spuneam. Chiar ne-ar fi lăsat. Dacă nu l-aș fi bătut eu la cap atâta. Chiar te iubea.

Stephanie își trase nasul cu putere.

— Și pe mama. Trebuia să fac asta, pentru mama.

Ea își mută privirea de la mine pe tata.

— Ei, la naiba cu tot, zise ea, și plecă tropăind din cameră.

* * *

Tata chiar plângea. Și tot spunea că-i pare rău, iar și iar. Nu suportam și nu știam cum să-l fac să înceteze.

— Ai făcut ce trebuia, am spus eu. Chiar așa e. Să știi. Ai fi fost nefericit mai târziu.

El se uită la mine.

— Sunt nefericit acum.

— Păi, vorbește despre asta cu mama. Fă ceva. Nimeni n-a zis că vârsta a doua e numai distracții, am dreptate?

Tata mă privii cu ochi roșii de plâns:

— Știi, Flora Jane...

Orice ar fi avut de gând să spună, se răzgândi. În loc de asta, se cufundă într-un fotoliu.

— Hai să-ți zic vreo două despre ce-nseamnă să fii adult.

Și l-am luat în brațe. Numai un pic, cât să-i arăt că nu e totul pierdut.

* * *

L-am lăsat acolo – nu mai rezistam, iar el trebuia să se vadă cu mama între patru ochi.

Afară, mașina dispăruse. Stanzi stătea pe o bordură, cu un aer mai sfidător ca niciodată.

— Unde s-a dus Tashy?

— Consiliera ta inventată s-a dus cu un bărbat, zise ea. Fără motiv. Doar ca să fie rea cu Stanzi și să arate că toată lumea are bărbat, chiar și o babă stafidită.

— Cine? am spus eu, surprinsă.

— Gras. Chel. Bătrân.

Am mijit ochii:

— Tatăl ei?

— Poate, ridică Stanzi din umeri.

— Îl cunoştea? Doar nu mi-ai lăsat ce...

Aproape am spus „cea mai bună prietenă".

— Doar nu mi-ai lăsat prietena să fie răpită, nu?

— Cred că dacă nu foarte pervers, răpitorul m-ar vrea pe mine prima.

— S-a oferit să te ia cu ea?

— Da. Am zis nu mulţumesc. Îmi pasă de tine. Te aştept.

— Ah, am spus eu. Chestia e că am nevoie neapărat să ajung undeva...

Capitolul 15

Picioarele nu puteau să mă ducă destul de repede. Goneam pe străzi, împiedicându-mă în porcăriile de tălpi groase. Când aveam să fac rost de niște bani, primul lucru pe care aveam să-l fac era să-mi iau niște pantofi mai ca lumea. Doamne, dă să fie acasă. Dă să fie. Voiesem să vorbesc cu el, voiesem de la început, și trebuia să-mi cer iertare.

Justin deschise ușa.

— Salut, spuse el cu un amestec de confuzie, teamă și plăcere întipărit pe chip.

Avea părul ud, probabil abia ieșise din duș. Probabil se uita în oglindă, se prostea, dacă puteam să judec după ce-mi aminteam din adolescența mea.

M-am oprit, simțindu-mă deodată stânjenită și timidă.

— Bună, am spus, cu privirea-n pământ.

El se uită la mine cu milă.

— Îmi pare rău pentru alaltăieri. John e un bou. Crede că am nouă ani.

— Nu poate altfel, am spus eu. De fapt, e acasă? Nu m-aș supăra să schimb două vorbe cu el, dacă nu deranjez.

Justin păru tulburat:

— De ce?

M-am văzut nevoită să inventez ceva.

— Ei, m-a rugat mama să-i dau ceva. E neinteresant. De adulți – o rețetă sau nu știu ce rahat.

— Aaa.

Nu părea total convins, dar trebuia să-i ajungă explicația pe moment.

— Ăăă, da. Cre'că. Se uită la fotbal. Da' vrei să... ne plimbăm sau ceva? Mama nu-mi dă mașina. Dar au ieșit. Așa că am putea...

— De ce nu-ți dă mașina?

— Nu contează. De fapt, conduc foarte bine.

— Sunt sigură, am spus eu, zâmbind. Poate mai încolo?

El se uită la mine un pic cam lung, apoi, evident, se trezi la realitate.

— Atunci vrei să intri?

— Da, am spus eu emoționată și am trecut pragul cu grijă.

— JOHN! strigă Justin.

Dar el era deja acolo, stătea în umbra întunecoasă a holului.

— Ce vrei? întrebă el aspru.

— Ăăă, mama spune că trebuie să... vorbim, am spus eu.

Părea stupefiat. Cum se face că adolescentul vedea minciuna gogonată și adultul nu înțelegea?

* * *

Stăteam în fundul bucătăriei, uitându-ne la frunzele galbene care pluteau prin grădină. Justin se plimba de colo-colo, încercând să tragă cu urechea, dar Clell îi spuse să se care și în curând se întoarse în

camera din față, strigând bucuros la meciul de la televizor.

— Îmi pare foarte rău, am spus eu, pentru început.

Clell punea cafea în căni.

— Mă tem că n-avem filtru, spuse el tăios. Părinții mei nu cred în filtru. Lapte și două de zahăr, ca pe vremuri?

— Nu, am spus eu. Doar apă, te rog.

— Nu face mofturi la cafea, ce dracu'!

— OK. Lapte și două. Și, apropo, mai devreme, când n-ascultai. Am zis că-mi pare rău.

Apa dădu în clocot, iar Clell începu s-o toarne în două căni bej cu coceni de porumb desenate pe ele, la fel de vechi ca și căsnicia părinților lui. Turnă apa fără grabă, grijuliu, apoi adăugă lapte și zahăr și puse cănile cu grijă pe masă. Pe urmă expiră și-și trecu, absent, mâna prin părul negru și des. Mi s-a părut profund iritant. Și un pic sexy, în același timp.

— Te-am auzit, spuse el.

— Bun, am spus eu. Poate acum o să-ncetezi să te faci că ești Mickey Rourke într-un film.

— Ei, păi dacă eu sunt Mickey Rourke, tu ești... spuse el și apoi se opri să se gândească. Vreo pedofilă incestuoasă care nu-mi vine acuma-n minte.

M-am ridicat, foc și pară.

— Am venit aici să stau de vorbă cu tine, am spus. E o pierdere de timp?

Se ridică și el.

— OK. Nu. Stai jos.

M-am așezat. Ne-am jucat o vreme, suflând în cafele. Eu am început să amestec zahărul din castron și să-l netezesc, ca pe o grădină japoneză.

— Noi doi, am început eu, înghițind în sec timorată și încercând să nu mă uit în ochii lui ca să nu mă pierd total. A fost demult.

— Știu, spuse el.

— Nu știu de ce nu mi-a trecut niciodată.

— Nu știam că nu ți-a trecut.

— Îmi dau seama.

— Până când te-am revăzut.

La început am crezut că se referea la nuntă. Apoi mi-am amintit că nu mă văzuse la nuntă, pentru că nunta încă nu avuse loc.

— Pentru că nici nu ne-am întâlnit vreodată! am exclamat eu, dându-mi seama subit.

— Ăăă...

— Ca adulți, vreau să zic. În mintea mea, mi se pare că ne-am întâlnit ca adulți și de asta presupun că știi unele lucruri despre mine și deci știi... și deci vezi cum sunt de fapt. Dar nu m-ai văzut.

— M-ai băgat în ceață.

— Ne întâlnim la nuntă. Ca adulți.

— OK...

— Crezi că sunt o fetiță pierdută care n-a mai crescut, umblând pe străzi în căutarea ta.

El păru stânjenit.

— Crezi că pur și simplu am încetat să mă dezvolt de-atunci.

— Mă gândisem și la așa ceva.

— Nu-i adevărat, să știi! Sunt o femeie în toată firea! Am un apartament, am o viață – o viață bună, dar acum, știi, acum, tu nici nu-ți imaginezi prin ce trec. Joc un rol în fiecare zi a vieții mele. Fiecare zi nouă e un test pe care habar n-am dacă o să-l trec sau o să-l pic. Mă prefac tot timpul. Aproape nimeni n-are nici cea mai vagă idee cine sunt de fapt.

Deodată am simțit că-mi vine să plâng.

— Sunt singura persoană din clasa mea care măcar își amintește de Britpop. Sunt singura care a folosit vreodată franci sau lire, sau știe cum e să trăiești

fără telecomandă, sau telefonie mobilă, sau e-mail sau SatNav[1].

— Sau ce?

— Nu știu! Nici măcar nu știu ce e, da' se tot vorbește de chestia asta!

Clelland rupse o bucată de șervet de hârtie și mi-o dădu. I-am mulțumit și am continuat.

— Sunt singura care știe să schimbe o priză sau să facă o nenorocită de rezervare la restaurant. Sunt singura care... sunt singura care a avut inima frântă. Știi tu...

Acum boceam în toată regula, lacrimi de-alea mari și dureroase care vin din adâncul inimii.

— Profesoara de istorie vorbea de 11 septembrie. Și a-ntrebat dacă a fost cineva la World Trade Center. Și nimeni nu fusese, pentru că aveau paișpe ani și nici nu-și mai prea amintesc ce era aia. Doar că eu am fost. Aveam o poză cu mine acolo și acum nici n-a existat vreodată. Și nici măcar n-am putut să zic ce mult mi-a plăcut și cum am plâns toți. Și sunt așa singură.

Clelland îmi masa spatele.

— Șșșt, făcu el.

— Nu sunt o fetiță, am spus eu. Nu sunt.

— Nu, zise el.

— Sunt prinsă între două lumi. Ăăă, ca Britney Spears. Și căutam un pic de alinare. Și îmi pare rău.

— Știu, spuse Clelland, cu gura foarte aproape de urechea mea. Îmi pare rău pentru ce-am zis.

Am scos un sunet strangulat.

— Nu ești singura care a trecut greu peste despărțire, OK?

---

1 Navigație cu ajutorul informațiilor transmise prin satelit.

Se petrecu o schimbare subită, perceptibilă în cameră. Justin stătea în ușă, în ciorapi și cu o sticlă de Cola în mână. Se uita la noi, uimit.

— Ce se-ntâmplă?

Clelland nu reacționă. Pur și simplu continuă să se uite la mine.

— Ai să crești la loc curând, nu-i așa? spuse el cu blândețe. Sunt sigur că totul o să fie bine. Acum am lămurit lucrurile.

Am înghițit în sec.

— Da, am spus. Da.

El se uită la ceas:

— OK. Întârzii la întâlnirea cu Madeleine. Eu... spuse și vru să continue, dar se opri. OK, păi, ăăă, să le spun lui Tashy și Olly că te-ai hotărât?

— Să mă întorc? Trebuie, am zis eu. Nu mai suport.

Se ridică, apoi ne aruncă mie și lui Justin o privire cu subînțeles.

— Să fiți cuminți.

Apoi plecă.

Justin era confuz în continuare.

— Tot îți mai face necazuri? mă întrebă.

Am dat din cap că nu.

— Nu-i așa de rău.

— Poate să fie un mare porc, frate-miu ăsta.

Îmi oferi niște Cola. Am băut-o cu înghițituri mari.

— Mă mai și obligă să merg la o tâmpenie de nuntă sâmbătă. Nici nu-i cunosc pe oamenii ăia.

— O să fiu și eu acolo, am spus.

— Pe bune?

Se lumină la față o clipă, apoi roși. Justin încă nu învățase să pară nesigur pe el.

În clipa aia mi-am dat seama de ceva, ceva ce trebuie că știusem dintotdeauna. Că plecam și voiam să-i las ceva în dar. Ceva care să-l țină toată viața. Ceva

care să-i fie de folos mereu. Ceva ce nu-i dădusem fratelui lui.

— Vino-ncoace, am spus.

* * *

Îl simțeam așa de frumos, așa suplu și puternic. Corpul lui era aproape lipsit de păr, iar uimirea lui excepțional de comică. În momentul în care nu numai că i-am acceptat, dar i-am încurajat atingerile pe sâni, ochii i s-au holbat, au ieșit din orbite, în timp ce eu îi arătam cu blândețe exact cum aș vrea să mă mângâie și să mă strângă și cum aș vrea să decurgă totul.

— Doamne, oftă el.

Imediat, l-am simțit lipindu-se de piciorul meu. I-am scos tricoul și eram pe cale să-mi scot și eu sutienul pentru el, dar mi-am dat seama că nu l-ar ajuta deosebit de mult pe viitor. Așa că i-am luat mâinile și le-am ghidat. Ne-ar fi întins pe amândoi pe podeaua cu linoleum în momentul respectiv – orb de nevoie, multe ar fi făcut, am impresia –, dar l-am luat de mână și l-am condus sus în camera lui, care, pe lângă faptul că era comodă și caldă, avea atuul că ne dădea câteva clipe în plus în caz că s-ar fi întors cineva pe neașteptate.

În timp ce Justin, cu sudoarea mirosindu-i dulce pe trup, își îngropa buclele negre în scobitura gâtului meu, iar eu îi simțeam mâinile incredule plimbându-se peste tot, nu puteam să nu mă gândesc la mine și Clell, exact în aceeași cameră. Aceleași mâini curioase, dar o eu care, timorată și încordată, își reprima impulsurile, făcându-ne pe amândoi să ne simțim rușinați, frustrați și tulburați. Dar nu puteam să mă gândesc la asta și, în orice caz, nu puteam să mă gândesc cum ar fi el acum. Aveam o treabă de rezolvat.

— Ce cauți tu, i-am șoptit tandru în ureche, e aici. Dă-mi mâna, am adăugat și i-am pus-o între picioarele mele.

M-am întins pe spate, desfătându-mă cu dulceața corpului meu tânăr; negrăbindu-mă să mă ascund de ochii lui, care mă sorbeau cu setea unui muribund în deșert. Îmi dădeam seama ce face. Încerca să-și întipărească bine de tot imaginea mea în memorie, în caz că n-avea să mai vadă niciodată o femeie goală.

— Îți place? l-am întrebat, ca să-l ațâț.

— Ești... ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut v-vreodată, se bâlbâi el.

Pentru nimeni nu mai fusesem cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Dar știam că el n-o să mă uite.

— Vino-ncoace, am spus eu. Ți-ai mai pus vreodată un prezervativ...?

* * *

Nici o clipă nu mă gândisem c-o să-mi placă. Și nu mă gândisem c-o să mă doară. Dar ambele lucruri s-au întâmplat. Eram așa strâmtă – iar Justin așa incredibil de tare – ne-a luat un pic să ne aranjăm cum trebuie. Dar când am reușit, potrivirea a fost incredibil de comodă și perfectă, și entuziasmul lui pur, plin de avânt și bucurie, senzația mușchilor lui tineri în mâinile mele; felul în care își murmura necontrolat uluirea în părul meu. Era așa diferit, așa vechi și nou în același timp, iar când s-a eliberat, repede și violent, mi-am luat zborul cu el, m-am simțit mușcându-l de umeri, trăgându-l înăuntru și țipând cu ochii închiși strâns, în timp ce el scotea un strigăt surd, ceva între plânset și răcnet.

* * *

Se uita la mine întruna, minunându-se, de parcă aș fi fost produsul imaginației lui.

Am verificat patul.

— Uite, am spus uimită. E sânge.

El făcu ochii mari.

— A fost prima oară?

— Ăăă, da, evident, am zis eu. Nu-i rău, nu? Nu-i de mirare că la școală ne tot zic să n-o facem.

El se aplecă. M-am cuibărit în brațele lui.

— Și pentru mine a fost prima oară, îmi șopti el secretos.

— Serios? am zis eu.

M-am înghesuit în el, cu zâmbetul larg de pisică fericită care-ți apare pe față după sex. L-am sărutat pe piept.

— A fost deosebit, zise el.

— Și pentru mine a fost deosebit, am spus eu, ridicându-mă-ntr-un cot și plimbându-mi vârfurile degetelor pe pieptul lui.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Putem s-o mai facem o dată?

Chiar în timp ce-o spunea, simțeam cum se reactivează sub pături.

— Nu, am spus eu cu părere de rău. Trebuie să mă-ntorc.

— Aaa... făcu el și-și aminti de maniere. OK.

Apoi, se ridică din pat, iar eu m-am chinuit să nu râd. E foarte important să nu râzi când un băiat își scoate obiectul la lumină prima oară în viață.

La ușă, se agață de mine ca un om pe cale să se înece.

— Simt că totul e altfel acum.

— Este, am spus eu. M-ai pupat și mi-a trecut supărarea.

Am mers spre casă cu pași sprinteni, conștientă că privirea lui m-a urmărit tot drumul.

* * *

A trebuit să-mi înghit limba la telefon cu Tashy.

— Tata se întoarce acasă, am spus încet.

— O, slavă Domnului. Suntem... sunt așa ușurată.

— Cine te-a luat? Stanzi nu și-a dat seama.

Fu o pauză lungă la celălalt capăt al firului.

— Tash?

— Ăăă, Max. Era-n trecere. Da. Sigur Max era.

* * *

Am privit în jur. Oare asta era ultima mea zi la școală? Era vineri, ajunul nunții. Am intrat. Justin și Ethan ne întâmpinară pe mine și Stanzi la poarta din față. Stanzi mergea cu capul sus, plin de o dârzenie înlăcrimată, stil *I Will Survive*. Kendall nu era de găsit. Ethan și Justin ni se alăturară, amândoi zâmbind așa de larg, că n-am putut să nu-mi dau seama imediat că Justin îi spusese.

— Să nu spui la toată școala, am zis eu amenințător.

— Ce, că ești o gagică mișto? zise Ethan.

— Taci! am spus eu, dau nu mă puteam opri din zâmbit.

— Nu contează, spuse Justin, întinzându-se să mă gâdile. Pentru că acum ești a mea, numai a mea.

N-am putut să mă abțin și am scos un țipăt când m-a atacat și mi-am legănat ghiozdanul ca să-i trag una în stomac. Râzând nestăpânit, am rămas fără

suflare când am văzut silueta impunătoare a lui Fallon chiar în fața mea. Strângea din buze.

— Te distrezi? mă întrebă.

— O, Doamne, Fallon, am strigat eu. Zău. Păi de fapt, da. Mă distrez. Și tu ar trebui să te distrezi. Fiindcă pe toți ne doare undeva de ce crezi tu, așa că ar trebui să-nveți să te simți bine. Știu că te crezi matură, dar de fapt ești doar un copil. Și ar trebui să te comporți ca atare din când în când.

— Exact, strigă Justin, mai copilăros ca oricând, acum că-l făcusem bărbat. Ești! zise și sări să-i dea leapșa pe umăr.

Apoi el, Ethan și Stanzi dispărură. După o clipă în care mi-am dat seama ce făceau, am fugit și eu, mâncând pământul. După o clipă în care ochii tuturor s-au oprit asupra ei, Fallon își dădu seama că n-are de ales decât să facă la fel. Așa că, alergând extrem de grațios pe tocuri așa înalte, se aruncă înainte, se repezi și-i dădu imediat leapșa lui Ethan, care îl alese pe unul dintre băieții mai mici, de unde se dezlănțui hărmălaia. Peste tot zburau frunze, în soarele de toamnă timpurie, și toată curtea școlii era o masă gălăgioasă de copii care fugeau și țipau. Copiii mai mici erau absolut încântați să vadă că așa-zișii adulți joacă un joc și alergau neobosiți. Eram așa de sfârșită și plină de un neastâmpăr nebun, că încă nu reușisem să mă opresc din râs, când Justin mă prinse și mă puse jos, într-un morman de frunze, după un copac.

— O, Doamne, am spus, chicotind încă, ascultând larma. Nu vreau să plec.

— Unde să pleci? zise Justin, ridicându-se-ntr-un cot și gâdilându-mă pe nas cu o frunză.

Mi-am tras sufletul.

— Nicăieri, am spus, uitându-mă la fața lui minunată și luminoasă și simțindu-mă groaznic. Nicăieri. Adică, să termin liceul.

— Ba sigur că vrei, zise el, pupându-mă pe burtă. Urmează o grămadă de chestii mișto.

— Pff, am făcut eu.

— Te iubesc, șopti el.

— *Ce* ai zis? am spus eu și m-am ridicat în capul oaselor.

— Nimic! Nimic! N-am vorbit serios! Doar că... doar că n-am mai spus-o niciodată. Am vrut să văd cum e.

— E o săptămână plină de lucruri noi pentru tine, nu-i așa? am zis eu.

— Îhî.

— Încearcă să n-o spui dacă nu vorbești serios, am spus eu.

— Îhî, zise el.

* * *

— Bravo, spuse domnișoara Syzlack, uitându-se pe notele mele.

Rămăsesem pe-acolo după ședința de consiliere. Nici nu eram sigură de ce.

— Ai recuperat mult mai bine decât credeam cu artele.

— Se poate, să știți, am spus eu. Uneori e mai bine să nu împingeți elevii numai spre studii teoretice.

— Mă-nveți cum să-mi fac meseria, Flora Jane?

— Nu, domnișoară, am spus eu. Când ați început, vă așteptați să nu vă placă deloc?

Zâmbi și își aminti de lacrimi și de problemele de disciplină.

— Îți spun un mic secret, zise ea. A fost oribil. Plângeam mereu în clasă.

— Vă încuiau în dulapuri?

— Da! zise ea. Era îngrozitor. Voiam să mă las în fiecare zi. Nu puteam să dorm. Doctorul meu avea de gând să-mi prescrie pastile.

— Sunteți mult mai bine acum, am zis eu. Ce s-a întâmplat?

— Păi, mi-am dat seama că avem o singură viață. Și că asta am ales să fac. Și că e un lucru bun, care merită făcut, așa că aș face mai bine să mă bucur de el la maximum. Și odată ce s-a întâmplat asta, am început să fiu mai bună, și chiar a-nceput să-mi placă. Știu ce gândești, domnișoară Scurrison, dar sunt o groază de lucruri mai rele pe care aș putea să le fac. Să fiu închisă-ntr-un birou, de exemplu. N-aș suporta.

— Niciodată n-ați... vrut să vă măritați? Să vă întemeiați o familie?

Ea râse.

— Știi, mă gândeam eu că ești un cap bătrân pe umeri tineri, Flora, dar aș fi crezut măcar că ești la curent cu bârfele de prin liceu. Sunt cu domnișoara Leonard de zece ani.

— Profesoara de sport?

— Hai, domnișoară, fugi.

Îmi aruncă un zâmbet larg.

* * *

— A sunat cumva Tashy? am întrebat a nouăș-pea oară.

— Nu, spuse mama, uitându-se în altă parte.

Tata o ajuta la gătit. Minunile nu se mai terminau. Fusese o după-amiază de țipete, lacrimi și uși trântite

de mama, în timp ce eu mă ascundeam sus, cu ochii strâns închiși.

Apoi, în sfârșit, în mod uimitor, era ca și cum norii s-ar fi risipit și lumea ar fi devenit liniștită. Era clar, *clar* că făceau un efort – să vorbească unul cu altul, să o ajute el cu diverse lucruri. Eu îi țineam pumnii mamei, să aibă un sclav nesilit pe viață.

— Sper că n-ai enervat-o pe domnișoara consilieră, zise tata.

— Ce vrei să faci, să mă bagi în bucluc? am spus eu. Sunt domnișoara ei de onoare, tată, OK? Doar voiam să fiu sigură.

* * *

Stanzi se uita cu suspiciune necamuflată la înghețata uriașă Galaxy pe care i-o cumpărasem, cum stăteam sprijinite de peretele casei.

— Încerci să mă faci grasă ca să nu mă mai iubească nici un bărbat și să nu mai fiu tristă niciodată, da?

— Nu, am zis eu. Nu pot să fac ceva drăguț pentru prietena mea?

— Prietena ta cea mai bună pe care o lași mereu în urmă.

— Prietena mea cea mai bună, am spus eu, trimițând un regret mut spre Tashy, de la care nu mai auzisem nimic de la telefonul dat cu câteva zile în urmă.

O mai sunasem, dar nu era la muncă sau nu răspundea. Sau, în orice caz, nu-mi răspundea mie. Probabil mă mințea cu josnicie. Sau doar intrase în panică. Dar aș fi crezut că înainte de nuntă ar vrea să vorbească cu mine. Poate că era doar prea furioasă că din cauza mea trebuie să se mărite până la urmă, că vreau să merg acasă.

— Ești cea mai bună prietenă pe care ar putea s-o aibă cineva, am spus eu. Și îmi pare foarte, foarte rău că te-am lăsat în urmă.

Stanzi oftă:

— Viața e grea.

— Este.

— Îl urăsc.

— N-o să fie ultimul.

— Nu. Ai dreptate. O să-i urăsc pe toți.

— N-o să-i urăști, am zis eu. Las' că vezi tu.

— O să găsim băieți drăguți împreună, da?

— Ăhă, am zis eu. Vino-ncoa'.

Am strâns-o tare în brațe, în caz că era ultima oară.

— Prietene pentru totdeauna?

— Da, am spus eu. Clar.

Am mâncat amândouă înghețata. Pe urmă am plecat acasă și am plâns două ore.

Capitolul 16

Ploaia răpăia pe parbriz, în timp ce tata încerca, orbește, să navigheze pe drumul ud.

— Cred că e aici, mi-am dat eu cu părerea.

— Sigur, tu și ai de unde să știi, zise el, deși conducea de șase ore dinspre Londra.

— Nu fi rău cu Flora, dragă. E minunat că e domnișoară de onoare.

Ai mei erau în al nouălea cer. Nu puteau să-și imagineze că cineva din învățământ ar putea să mă placă atât, încât așa ceva să se întâmple, așa că erau îmbrăcați la patru ace. Eu eram înfricoșată. Sfâșiată absolut și total. Nimic nu părea cum trebuie. Să rămân aici, în corpul care nu trebuie (deși destul de strașnic); să trebuiască să trec din nou prin Dumnezeu știe ce, să văd cum prietenii mei îmbătrânesc și se adună pe la casele lor și mă lasă singură cu o bandă de studenți la arte obsceni... sau înapoi la firma aia nenorocită de contabilitate; înapoi la bieții mei părinți care trăiesc nefericiți în capetele opuse ale orașului, neștiind că ar putea trece peste probleme, că ar putea să se-nțeleagă... O, Doamne, mi-era rău, și asta încă dinainte să mă gândesc la săraca Tashy, care se băga în chestia asta pentru prietena ei.

— Mă duc s-o văd, am spus, în timp ce ai mei erau ocupați să caute camera în care aveam să stăm cu toții, bleah!

— Ești sigură că e cazul? zise mama. Să nu deranjezi, Flora.

— Nu deranjez, promit.

Déjà vu-ul era copleșitor. Același hotel, aceleași scări de lemn. Poate chiar mai multă zangana ca data trecută? Nu puteam să fiu sigură. Ba chiar am alergat până la camera lui Tashy și am bătut la ușă furtunos, dorindu-mi să fi adus niște Baileys.

— O clipă!

— E OK, eu sunt! am spus, dând buzna înăuntru – dar cu grijă, încă temându-mă să nu dau jos rochia de mireasă agățată pe ușă.

Tashy stătea pe patul înflorat, cu fața la fereastră, iar lângă ea, cu brațul pe după umărul ei, era Olly.

— Ei, drace! am zis eu.

— Nu e ce pare, zise Olly, sărind în sus imediat.

— Nu, știu asta. Unul din voi se mărită mâine-dimineață, iar celălalt ești tu. Eram doar surprinsă să te văd. Credeam că ai de muncit în seara asta.

— Tu de unde... mă rog, făcu Ol, roșu ca racul.

Tashy se întoarse spre mine, iar eu am tresărit. Deși trecuse doar o săptămână, era mai slabă decât o văzusem vreodată, iar fața îi era scăldată în lacrimi.

Era vina mea. Cu o lună în urmă, era poate un pic instabilă, dar în nici un caz așa. Ăsta era chipul lui Kate Winslet încercând să se arunce înainte de vreme de la pupa unui vapor mare. Ce făceam? Ce Dumnezeu urma să se întâmple?

— Tash! am strigat și am alergat la ea. Îmi pare așa rău! Îmi pare așa rău. Nu e prea târziu să anulezi.

Tashy clătină din cap, tremurând.

— O să-mi fie bine, zise ea. Așa o să fie. Pot s-o fac.

— N-o s-o faci.

— Ba da, spuse ea și se uită la mine. Uită-te la tine. Dacă n-ai vrea să te întorci, n-ai fi aici. Ai fi prin Dog and Duck[1], încercând să te bagi în seamă cu muzicieni de pe-acolo.

M-am strâmbat:

— Nu asta e ideea.

— Ba da, draga mea.

Olly o mângâie pe păr, iar eu am strâns-o în brațe mai tare, ca să-i arăt că eu eram cea mai cea prietenă a ei, nu el, chiar dacă ei s-au născut în același deceniu.

— O să te mușc până accepți să anulezi totul, am zis eu.

— Ascultă, zise Tashy. Nu e vorba numai de tine, pe cuvânt. N-am curaj. N-am și gata. Îmi e un pic mai bine, și plănuiesc asta de un an de zile și, în parte, cu tine, de douăzeci. N-am de gând să-i dau mamei satisfacția să se simtă victorioasă în timp ce se preface că-i pare rău pentru mine sau s-o văd pe Heather cum conchide cu înțelepciune că nimic nu iese bine niciodată. Nu pot și nu vreau, Flora. Nu-ți dai seama? Tu ești aia curajoasă. Tu poți să riști. Tu ești cea care-și asumă riscurile.

Am evitat să mă uit la Olly, iar el a evitat să se uite la mine.

— Să n-ajungi ca mine, Flora. Te rog. Promite-mi. Promite-mi c-o să te duci să studiezi ceva mișto și o să te distrezi și o să faci tot ce vrei și o să rămâi un spirit liber și n-o să faci compromisuri niciodată, niciodată.

M-am uitat la ea și am jurat că așa aveam să fac. Aveam să-mi schimb meseria – deja schimbasem

---

1 Pub londonez.

bărbatul – n-aveam să mă tem. Aveam pur și simplu să îmi trăiesc viața cum trebuie.

— Păi, ce-ar fi să încep acum? am protestat. Mi-ar fi mult mai ușor să mă schimb de la șaișpe ani. Și asta ar însemna că nu trebuie să te măriți!

Tashy se uită la mine și am văzut adevărul trist în ochii ei.

— Nu, spuse ea. Tu nu erai decât o scuză. Am avut mereu de gând s-o fac oricum.

* * *

Exact ca prima oară, ploaia făcu loc unei dimineți minunate; însorită și caldă pentru perioada asta din an. Perfectă, de fapt. Exact cum visase Tashy.

Avusesem o noapte neliniștită. Asta, ca să nu spun mai rău. Nu știu cum rezistasem. Între sforăitul lu' tata și sunetele ciudate scoase de mama și du-te-vino-ul neîncetat din mintea mea, îmi fusese foarte greu să ajung la o concluzie clară. Dar iată-mă, reflectându-mă în oglindă, făcând piruete în soarele de toamnă. Rochia era așa de frumoasă; un fel de chestie stil Empire care mă făcea să arăt ca una din surorile mai obraznice dintr-un roman de Jane Austen.

— Nu-i așa că arată colosal? zise mama, zâmbind fericită.

Am făcut o piruetă pentru ei. Tata îi întoarse mamei zâmbetul. Apoi ea păru că se înecă puțin de emoție.

— Ești minunată, pui, îmi spuse el mie. Parcă ieri era doar un bebeluș, nu, Joyce?

Mama dădu din cap:

— Timpul zboară.

— Cât ai zice pește, se mărită și ea.

— Ei, eu nu mi-aș face griji de-astea încă, am spus eu.

* * *

Am stat lângă Tash cât am fost coafate și machiate de una dintre mucoasele alea care arată mai bine ca tine și cred că te machiază în așa fel încât să se poată compara cu tine în oglindă și să se simtă bine. Tashy tremura, jur. Mă simțeam ca una dintre domnișoarele de companie ale lui Lady Jane Grey[1].

— L-ai văzut pe Clelland? am murmurat stins, în timp ce cosmeticiana încerca să pună bujori în obrajii cadaverici ai lui Tashy.

— Da, răspunse Tashy, privind fără vlagă la buchet.

Florăreasa ne spusese să ținem tulpinile în apă ca să nu se ofilească. Am cochetat o clipă cu ideea de a o băga pe Tashy în apă.

— Cum era?

Tashy se uită la mine:

— Ciudat.

— Ciudat în ce fel?

— Mi-e greu să spun.

— Deci, voi sunteți surori? întrebă cosmeticiana pe un ton cât se poate de neinteresat.

— Nu, am spus eu. Doar prietene.

Tashy își trase nasul cu zgomot.

— Și, abia aștepți să te măriți?

— Ei, e o poveste lungă, spuse Tashy.

* * *

Ne-am agățat una de alta cât ne-am târât pe scări în jos, tremurând. Mama țicnită a lui Tashy fuma pe ascuns o țigară. Lângă ea era Heather.

---

1 Descendentă a lui Henric al VIII-lea, executată din ordinul Mariei Tudor, pentru a fi înlăturată de la tronul Angliei.

— Ah, văd că până la urmă a-ncăput în rochia aia, spuse ea pe un ton meschin. Sunt Heather, îmi spuse mie. Sora Natashei. Tu cine mai eşti?

Mă rog frumos, Heather se făcea că nu existăm şi când chiar o cunoşteam.

— Sunt fiica şefului lui Tashy, am spus eu repede, înainte să-mi amintesc că Marshall era gay.

Toate cele şase sprâncene ale familiei Blythe se ridicară, apoi coborâră, în caz că ar fi nepoliticoase sau i-ar spune fiicei lui Marshall ceva ce ea nu ştia.

— Ştii când ajunge tata? întrebă Tashy.

— Christoase, da' chiar ai emoţii, zise Heather cu un râs uşor amar. Probabil că asta-i chiar cea mai frumoasă zi din viaţa ta.

Mereu îmi plăcuse de tatăl lui Tashy; era un om aşa de sufletist. Nu părea deloc el însuşi, cum venea pe aleea din faţa hotelului, ciufulit, într-un frac ţeapăn.

— Hei, domnule Nepunctual, zise mama lui Tashy, care insista să se poarte mai frumos ca niciodată cu el, acum că se despărţiseră.

— Da, da, răspunse el. Unde e îngeraşul meu... ăăă, adică, îngeraşul meu cel mai mic?

Heather se dădu la o parte bosumflată, iar Tashy se duse la el. Îl ţinu în braţe un pic prea mult, iar el o bătu uşor pe spate şi murmură ceva consolator. Felul în care o alinta mă făcea să mă-ntreb dacă nu cumva ştia mai multe decât arăta. Făcu un pas în spate şi se uită la Tash, care arăta splendid, luminată de razele soarelui de dimineaţă care intrau pe uşă.

— Mersi, tati, zise ea.

El se întristă pentru o clipă, îşi scutură capul un pic, apoi mă văzu.

— Doamne Dumnezeule! spuse el, alarmat. Tash, fetiţa asta arată exact ca...

Confuzia noastră a fost compensată de încântarea mea că încă cineva știa cine sunt – cineva care, cred, mă iubea. Îmi venea să mă duc la el și să-l iau în brațe.

— Nu, nu, sări Tashy. Știu, seamănă un pic cu fata aia, Flora, cu care eram eu prietenă, dar e fiica lui Marshall.

Domnul Blythe se holbă la mine:

— Extraordinar.

N-am putut să mă abțin, i-am făcut cu ochiul. El clipi repede de vreo două ori, apoi se întoarse spre Tash.

— Vrem să ajungem și la biserică, draga tatii, spuse el. Nu vrem să-l facem pe Max s-aștepte prea mult. Știi ce chițibușar e cu punctualitatea și de-astea.

Ea dădu din cap, fără un cuvânt.

Probabil că eram o privelițe dizgrațioasă, cum ne împiedicam ieșind din frumosul Bentley retro; Tashy practic ținută pe picioare de tatăl ei, cu cealaltă mână strângându-mi mâna, urmată de sora urâtă. Șoferul, care probabil văzuse toate felurile de nunți imaginabile, doar își ridică pălăria și închise ușile bine în urma noastră.

* * *

Prima oară când m-am împiedicat de trena ivorie delicată a lui Tashy, mi-am dat seama că să intru cu ochii închiși în biserică pur și simplu ieșea din discuție. Ne-am oprit la ușa bisericii.

— Îmi pare rău, am spus eu, pentru a enșpea mia oară.

— Să nu-ți pară, spuse ea, curajoasă. Totul o să fie bine. Sunt sigură.

Ne-am uitat pe furiș în biserică. Destul de sigur, Max era la altar, cu spatele la noi, dar nu dinadins.

— Pentru că nu e voie să strici surpriza, spuse Tash. Nu i-ar plăcea deloc.

— OK? spuse tatăl ei, apoi, către mine, în șoaptă: Și am să fiu cu ochii pe tine.

— OK, Stan, am spus eu.

— De unde știe cum mă cheamă? o întrebă el pe Tashy.

— Te rog, taci, zise Tashy, în timp ce începea binecunoscutul marș nupțial. Bun.

— Bun.

I-am strâns mâna tare, ultima oară. O, Doamne, se întâmpla într-adevăr. Și aveam să fiu nevoită să aleg.

— N-avem un plan de rezervă? întrebă ea.

— Ar trebui în mod clar să avem un plan de rezervă, am spus eu.

Tashy porni pe covorul roșu, spre altar.

* * *

Măcar, fiind domnișoară de onoare, puteam să privesc drept înainte și să nu mă uit la nimic. De asemenea, de când Fergie făcuse prostia să-și salute toate prietenele cameriste, pe fiecare-n parte, cu ochii cât cepele, la Westminster Abbey, era destul de OK ca mireasa să meargă spre altar cu un aer prea maiestuos ca să se uite la cineva. Așa că ne-am păstrat cumpătul. Tash și-a spus jurămintele cu o voce șoptită, altfel decât le chicotise prima oară. Am simțit încă un junghi de remușcare. Și greul abia avea să vină. Avu loc – ca de obicei – o pauză apăsătoare când preotul le spuse amândurora că, dacă vreunul din ei știe de vreo piedică în calea uniunii lor, să o mărturisească, și i-am simțit clar tresărind.

Apoi s-a rostit totul, a fost semnat registrul, și ne-am întors, Tashy zâmbind cât putea de vitejește

pentru fotografi. Eu nu vedeam, printre valurile de lacrimi. Oamenii îmi strigau numele, auzeam asta bine, dar în ninsoarea de confetti și țăcănitul aparatelor foto, m-am forțat să nu le dau nici o atenție.

— Am să tai tortul cât se poate de repede, anunță ea în timp ce se îndreptau spre mașina care avea să-i ducă la recepție. Nu-i bine-așa?

Am dat din cap frenetic. Așa puteam să-mi pun dorința și să scap dracului de-aici și să... ei, puteam să mă ocup de restul mai târziu.

— Bun, zise Max, trăgând-o după el, trebuie să salutăm pe toată lumea întâi. Pe urmă e o recepție de două ore, cu șampanie. Pe urmă e prânzul, bineînțeles. Pe urmă sunt discursurile – cred că o să-ți cam placă al meu –, pe urmă cred că facem o pauză de cafea și pe urmă presupun că urmează tortul.

— De ce nu tăiem tortul întâi?

— Tu ești prăjiturica mea nebunatică, nu-i așa, iubito? Mereu vrei să fii altfel.

— Nebunatică foc, asta-s eu, spuse ea printre dinți. Mereu sfidez normele.

— Arăți minunat, spuse el. Nu-i așa, domnișoară de onoare scundă și necunoscută?

— Da, am spus eu. Minunat.

El zâmbi fericit în timp ce se urcau în mașină și blitzurile fulgerau, iar eu m-am simțit mai prost ca niciodată.

* * *

Nu știam că domnișoarele de onoare trebuie să stea la coadă cu invitații. Era o prostie. Mai ales lângă cavalerul de onoare gras și foarte neimpresionant al lui Max, care încerca să se converseze cu mine fără tragere de inimă, cu aerul unui tip care știe că nu poate

să atragă nici o femeie de vârsta lui, dar se gândește că ar putea să aibă o șansă cu o fată extraordinar de naivă și încearcă să-și dea seama exact cât de naivă ești.

— Și, îți plac evenimentele mari? zise el în șoaptă.

— Atâta timp cât sunt foarte fierbinți și incitante, i-am șoptit eu și am simțit cum transpiră ușor.

Doamne, ce plictisitor era. Plus, trebuia să mă ascund dacă-l vedeam pe șeful homosexual al lui Tashy, drept a cărui fiică mă dădeam.

Olly îmi împunse ochii cu privirea, în timp ce își croia drum printre oameni. În mod clar era furios pe mine.

— Sper că n-ai să zici că e numai vina mea, am spus eu când a ajuns la mine.

El îmi plantă un pupic foarte lipsit de afecțiune și încercă să zâmbească, spunând:

— Dar a cui ar putea să fie? Totul era bine înainte să faci tu ce-ai făcut.

— Da, s-o crezi tu, am spus eu, înțepată, dar el trecuse deja de mine.

Păstrând distanța față de Tashy, îi spuse, sorbind-o din ochi:

— Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Rochia asta e absolut perfectă.

— Mulțumesc, răspunse ea, mușcându-și buza și privind în pământ, apoi întinzându-se și pupându-l. Mulțumesc.

Olly își duse mâna la obraz.

— Max, spuse el, cu exces de zel. Ești cel mai norocos bărbat din lume.

— Așa se pare! zise Max.

— Nu. Chiar ești, spuse Olly încet.

După ce se mai uită o dată la Tash și îmi aruncă mie o privire enervată, traversă camera să inspecteze

mâncarea. L-am văzut dând pe gât un pahar de șampanie cu viteza luminii, lucru foarte nefiresc pentru Olly.

* * *

— Parcă ești Miss Muppet, zise Justin.

— Da' pe tine cine te-a lăsat să stai la rând?

— Hai, mă, trebuia s-o fac și pe-asta, nu? Nu mă pupi?

Arăta delicios, într-un costum bleumarin, cu cămașă și cravată de un albastru mai deschis.

— E primul tău costum?

— De ce, ce-i cu el?

— Nimic, nimic.

Era așa de drăgălaș. Îmi venea să-l mângâi pe păr, dar fratele lui era chiar lângă noi, așa că m-am gândit că mai bine nu.

— E costumul meu de interviu, spuse el, țâfnos.

— Pentru ce? Tribunal?

— De fapt, pentru facultate.

Clelland ne intră în raza auditivă.

— Te-ai gândit unde vrei să mergi? am întrebat eu.

— Nu, spuse Justin, apoi se uită din nou la mine. Poate ar trebui să stau aproape de casă.

— Justin, scumpete, ce drăguț din partea ta că ai venit, zise Tashy, trăgându-l de mânecă spre ea, în mod evident nerăbdătoare măcar să-l studieze din cap până-n picioare. Ce mare te-ai făcut.

— Asta fiindcă mă știți cum eram la doi ani, spuse Justin îmbufnat, iar Clelland îi luă locul.

— L-am convins să nu plece la Aberdeen, zise Clelland. E cam frig acolo, uneori.

M-am uitat la el.

— Cred și eu.

El dădu din cap.

— Ce treabă aiurea, nu, Flora?

— Unde-i Madeleine?

Privi în jos. Făcu o pauză lungă.

— A plecat. A trebuit să se întoarcă în Africa. Trebuia să mă duc și eu.

— A plecat fără tine? Când?

El păru și mai încurcat.

— *Când?*

— Le e mai folositoare celor de acolo decât mie.

— Cumva sâmbătă?

Clelland aprobă din cap. Deci când eu eram în pat cu Justin, el probabil... O, Doamne. Nici nu puteam să mă gândesc la așa ceva.

El se uită la mine.

— Arăți minunat. Ești sigură că vrei să te întorci, copilă?

— Nu-mi zice copilă, am spus eu înghițind în sec.

Oare voiam să mă întorc? Oare voiam?

— OK. Ești sigură?

— Pe dracu', am gemut eu.

— Știi, nici n-ar fi trebuit să mă duc în Africa, spuse el un pic tulburat. Ar fi trebuit să rămân aici, să-mi dau doctoratul. Științe, poate... să descopăr ceva mult mai folositor pentru mult mai mulți oameni.

— Eu mă gândeam mai degrabă să merg la un colegiu de arte, m-am chinuit să rostesc.

OK, Madeleine plecase, dar iată-l pe el, mă sfătuia să merg și să dau examene. Ca pe un copil.

— O, da. O, Doamne, ce-o să te mai distrezi.

— Termină, am zis eu.

— Bine.

— Uite prin ce trece Tash pentru mine.

— *Bine.*

Se dădu într-o parte, o luă pe Tash și o strânse într-o îmbrățișare de zile mari.

— Hei, îi spuse el blând. Ai făcut un lucru cu adevărat nemaipomenit. Chiar așa.

— Nu vorbi prostii, zise ea cu glasul un pic înăbușit.

El o reduse la tăcere:

— O să-ți fie bine. Știu asta. Pur și simplu știu.

— Doamne, se pare că nimeni nu poate să nu se atingă de femeia mea azi, zise Max în felul lui un pic bățos. Credeam că albul rochiei o să vă țină la distanță.

— E crem, zise Tashy.

— Aaa, făcu Max. Atunci, bine.

Clelland zâmbi, dădu mâna cu Max cât de scurt se putu și dispăru în aglomerație. Am observat, într-un *déjà vu* oribil de bolnăvicios, că Justin avea o discuție despre mâncare cu Oliver, fluturând un cârnat învelit în semințe de susan.

— Aici erai, draga mea! se auzi mama. Ni s-a părut c-ai fost minunată în biserică.

— O adevărată profesionistă, zise tata. Perfect naturală. Deși, puteai să zâmbești mai mult la poze.

— Îmi obosise gura, am spus eu.

— Ia te uită! spuse tata, dându-i un cot lui Tashy. Mamă, voi, psiholoagele astea de la licee, faceți mai mulți bani decât credeam!

— Tată! am zis eu și l-am tras de mână. Nu ne face de râs.

— Domnule Scurrison, spuse Tashy, încurajându-l cu un zâmbet larg, până la urechi. Ce frumos că ați venit. Nu-i așa că Flora a fost magnifică?

— Suntem așa mândri de ea, spuse tata, apoi înghiți în sec și se uită la mine. Aproape că ne-a făcut să ne amintim de ziua noastră cea mare, nu, Joyce?

— Ooo, a fost demult! spuse mama, dar roși puțin, totuși, iar el o înghionti ușor în umăr.

Tash ridică din sprâncene la mine. Apoi își dublă eforturile.

— Bună, îmi spuse un personaj. Sunt Marshall. Nu e grozav aici?

— Bună, tată, am spus eu fără să clipesc.

* * *

Prânzul a fost cel mai lung din viața mea. Un prânz pe care îl mai și mâncasem o dată, așa că am fost privată de plăcerea de a ghici dacă somonul va fi rece sau la tigaie. La un loc, eu și Tashy am mâncat cam atât cât ar fi săturat un șoarece foarte mic care-și petrecuse dimineața la o petrecere cu brânzeturi și vin.

Speech-urile au fost, și ele, interminabile. În mod straniu, deși al lui Max a fost același – iar pentru mine chiar mai rău, întrucât acum puteam să mă-nfior și mai tare înainte de îndepărtata poantă finală – al tatălui lui Tashy a fost cumva diferit. Părea mai puțin mândru, mai puțin sigur pe el; mai puțin încrezător, în general. Nu era de bine.

Eu stăteam la prima masă, privind ursuză cum părinții mei se îndemnau reciproc să încerce diverse mâncăruri, chicotind și făcându-și ocheade în timpul toasturilor. La un moment dat, chiar au ciocnit. Tata se străduia prea tare. O, Doamne, nu puteam s-o fac. Nu puteam să mă întorc. Aici aveau nevoie de mine, chiar aveau. Cum aș fi putut să le iau asta? Gândul mă-ngrozea. Dar dacă nu mă-ntorceam, tot ce se întâmpla acum ar fi fost o risipă. O risipă de vieți, de bani, de tot. M-am uitat la chipul zâmbitor al mamei și mi-am amintit cum stătuse aici prima oară, tot întrebându-mă, agitată, dacă n-are ceva de plătit, sau dacă e voie să iei supliment la mâncare. Olly, de la altă masă, m-a surprins uitându-mă la mama – care, bineînțeles, n-avea nici cea mai vagă idee cine e el. Zâmbi cu compasiune, apoi ridică din sprâncene.

În sfârșit, în sfârșit, cât încă simțeam căldura cafelei în gură, chelnerii părură că încep să strângă mesele. Aveam nevoie să ies. Aveam nevoie să-mi golesc mintea. Aveam nevoie să mă gândesc. M-am uitat la Tashy.

— Ies...

— Fugi, zise ea – se pusese cam tare pe băut pentru o mireasă. Fugi cât poți de repede și nu privi în urmă.

— Mă gândeam mai degrabă la o plimbare prin grădină.

— Mă rog, zise ea plictisită.

Am zbughit-o ca fulgerul.

* * *

O, Doamne, uite-o din nou. Uitasem de tâmpenia nenorocită de fântână arteziană. M-am plimbat în jurul ei, rezistând impulsului de a-i da un șut. Ce zi frumoasă. În depărtare, îi vedeam și pe ai mei, făcând o plimbărică în razele soarelui. Se țineau de mână? Aoleu. Poate n-ar trebui să plec. Poate eram obligată.

M-am așezat pe marginea fântânii, ridicându-mi fusta în dorul lelii și întinzându-mi picioarele la soare, rotindu-mi gleznele subțiri, admirând albul curat, fără pistrui al gambelor, lipsa de riduri a genunchilor. Cine știa că faci riduri la genunchi? Nu eu.

— Aici! strigă Justin triumfător. John mă păzește ca un doberman, da' am reușit să mă strecor și-am făcut rost de astea, spuse el și-mi dădu două sticle de Bacardi Breezer roz, crezând, probabil, că e preferatul meu. O țigară? zise și îmi oferi un Benson & Hedges.

— Doamne, nu. Să nici nu te gândești, puturos mic.

El dădu ochii peste cap:

— Cum vrei.

Se întinse pe iarbă.

— Nici nu-i așa de rău aici, nu? Mai ridică-ți fusta o dată.

Am zâmbit.

— Da' ce-i aici, Stripteuze S.R.L.?

— Doar n-o să să aștept până la majorat, zise Justin visător, apoi se trezi. Nu că o să fie vreuna ca tine de drăguță.

— Probabil că ai dreptate, am spus eu.

Avusesem niște îndoieli în legătură cu ce făcuserăm noi doi. Poate avea să creadă că toate fetele sunt la fel de ușoare ca mine și să se transforme într-un prezentator de știri obsedat sexual. Dar, privindu-l cum zâmbea leneș, complet relaxat, pătându-și costumul nou de la iarbă, cu ochii închiși pe jumate în soarele de după-amiază târzie, m-am gândit că o să-i fie bine.

— O să-ți fie bine, am spus cu voce tare.

— Ce zici tu acolo? spuse el, clipind.

— O să fii OK.

— Ăăă, da. Poate nu-i bine să bei așa repede în soarele arzător.

— Hei! strigă Clelland, venind cu pași mari prin iarbă.

Avea cravata slăbită, cămașa un pic desfăcută. Asta îl făcea să arate adorabil de ciufulit.

— Vorbeam și noi, am spus eu, încercând să nu par cu musca pe căciulă.

— Sper.

— Chiar așa e.

Mă îmbujoram din nou.

Clelland s-a uitat la mine și m-am topit.

— Bun, oricum... zise el. Fumați?

— Nu!

— Aaa. Sigur. Doamne. Nu, doar că... urmează să taie tortul.

— Flora! Flora! se auzi vocea mamei. Se taie tortul! Vino să vezi și tu.

— Da, da, am spus eu.

Olly fugea, și el, din casă, fugea spre mine.

— Se taie...!

Mă striga, și subit m-am simțit foarte înduioșată de el, de felul în care avea grijă de mine, gonind pe gazonul proaspăt tuns doar ca să se asigure că sunt bine.

— Taie tortul? zise Justin, închizând ochii. Sună plictisitor.

— Nu-i nevoie de tine, dispari, zise Clelland.

M-am uitat la el și deodată mi s-a pus un nod în gât. Am înlemnit.

— Nu știu, am spus.

— Flora, spuse Clelland blând.

M-am uitat din nou la Justin, întins pe iarbă cât era de lung, ca unul dintre băieții ăia frumoși din pozele de la petreceri edwardiene, cu puțin înainte să meargă în Belgia să fie măcelăriți.

L-am apucat de braț pe Clelland.

— Nu trebuie, spuse el.

— Nu știu, am repetat eu.

— O să fie bine, șopti el.

— Să nu stai mult, murmură Justin, pe cale să-l fure somnul.

* * *

Camera îmi era sinistru, oribil de cunoscută. Tashy stătea lângă tort, cu o privire absolut fixă. Se uita la mine.

— Hai odată, strigă cineva.

Ea nu se mișcă. Am mers înainte, până când am ajuns față în față cu ea.

— Acum vom tăia tortul, spuse ea pe un ton ciudat, ca și cum ar fi anunțat la televizor.

Stătea în fața lui Max, aproape eclipsându-l, în rochia ei pură.

— Știu, am spus eu, la fel de încordată.

Îl simțeam pe Clelland în spatele meu, de parcă voia să mă țină.

— Ești gata?

— Nu.

— N-o face, spuse Tashy.

Max o înghionti:

— Ăăă, putem să continuăm?

M-am uitat în jur. Părinții mei erau acolo, zâmbeau nerăbdători, plini de speranță, către mine și unul altuia, ținându-se de mână. Tashy stătea în picioare, atât de frumoasă și sfidătoare. Olly se învârtea, bosumflat, prin fundal. Iar în grădină, perfect și pierdut în vise, un băiat, tânăr și neprihănit, fără nici o grijă sau teamă într-o lume cu un cer auriu.

Cele două mâini se împreunară pe cuțit și apăsară până jos.

Capitolul 17

Nu s-a întâmplat nimic.

Capitolul 18

Mă aşteptasem – nu ştiu, să leşin. Să dispar. Poate un fuger de lumină orbitoare? Sau o trecere la dimineaţa următoare, sau ceva. Ceva.

O făcusem. Instinctul mă luase în stăpânire. Ochii mi se fixaseră pe tort, cu dorinţa ridicându-se în mine – şi o spusesem, trebuie să fi fost aşa. Prosteşte, fusesem tentată să spun „Aş vrea să am din nou douăzeci şi cinci de ani", dar mi-am înghiţit vorbele în ultima clipă. Spusesem: „Aş vrea să am din nou vârsta mea".

Poate de asta nu funcţionase! Poate mă gândisem că vreau doar să rămân la şaisprezece ani! Olly avea dreptate: îmi oprisem dezvoltarea cu aşa o desăvârşire, că aveam să rămân aici tot restul vieţii! Sau să mă întorc aici iar şi iar! Sau să nu-şi mai amintească nimeni de mine şi să ajung într-un spital de nebuni ca Sarah Connor din *Terminatorul*!

Toate astea îmi fulgeraseră prin minte cât mă concentrasem pe mâinile de deasupra tortului, care-l tăiau până jos, şi în jurul meu se auziră aplauze şi clipiră blitzuri şi izbucniră urale. Eu şi Tashy ne-am uitat lung una la alta, iar ochii ei erau căscaţi larg într-o privire şocată. Apoi am clipit de câteva ori şi mi-am lăsat câmpul vizual să cuprindă întreaga privelişte. Tashy era încă în faţa lui Max, dar, când începură să

se miște, privirea mi se zdruncină și deveni înceţoșată. Nu se putea... n-avea cum...

Persoana din spatele lui Tashy, deodată, nu mai era Max. Era Olly.

* * *

Tashy căpătă o expresie de șoc și mai mare când își dădu seama de a cui mână se ținea atât de strâns. Apoi se întoarse și îi căzu fața de încântare, țipă ascuțit și sări în sus, luându-l în brațe și aproape rupându-i urechile. Fața lui era, și ea, comică, sprâncenele i se băteau cap în cap ca două semne de întrebare, urechile îi erau roz ca de purceluș.

— Știi, cu o logodnă așa de scurtă, chiar nu credeam c-o să iasă figura, se auzi cineva – probabil mama ei – în spatele meu. Dar în mod sigur par destul de fericiți.

Voiam să mă reped la ei, să-i iau în brațe, dar mi-era clar că aveau un moment numai al lor, de o asemenea bucurie și intimitate, că ar fi fost un sacrilegiu să-i întrerup. Toate întâlnirile alea secrete; discuții despre mine, pe naiba! Se îndrăgosteau! Nu-i de mirare că Tashy fusese așa nenorocită în ultimele săptămâni.

Am zâmbit cu gura până la urechi, apoi mi-am dat seama ce ar putea să însemne asta. O, Doamne, aveam nevoie de o oglindă. Acum. M-am uitat în jos. Aveam pe mine același costum cu pantaloni Karen Miller pe care-l purtasem prima oară. M-am împleticit afară; auzeam voci strigându-mă, dar le-am ignorat, ca să pot să fug la baie, respirând greu, cu pulsul luându-mi-o razna. Mi-am sprijinit fața de faianța răcoroasă, am numărat până la zece și am încercat să-mi iau inima-n dinți și să mă uit în oglindă. O, Doamne. O, nu.

Eram eu, în orice caz, cu prima umbră de riduri mititele sub ochi. Arătam foarte obosită. Dinții îmi păreau mai galbeni. Dar, într-un fel ciudat, eram atât, dar atât de încântată să mă revăd. Eram... eram eu. Nu o eu neformată, abia atinsă de viață. Ci o eu pe care mă bucuram s-o văd. O eu care se vedea că zâmbise mult la viața ei. O eu care își domesticise buclele rebele. Am ridicat brațul și mi-am simțit carnea căzând cu un plescăit demoralizant. Și totuși: uite ce sâni curbați frumos, înflorind sub costumul bine croit Karen Miller. Arătam destul de OK. Nu, arătam bine. Mă țineam bine. Și câtă energie risipisem gândindu-mă că, dacă aș avea din nou treizeci și doi de ani, aș fi o cotoroanță.

Inima mi se împovără deodată. O, Doamne, săraca mama. Îi oferisem mamei șansa să fie fericită și apoi i-o luasem înapoi. Am clipit, ca să nu lăcrimez. Dar aia nu era lumea mea, nu-i așa? Nu-i așa? Aveam să mă port atât, atât de frumos cu ea acum...

— Flora?

Era vocea mamei.

— Da?

— Nimic, doar că nu păreai să fii în apele tale, iar eu și tata ne întrebam dacă ești bine.

Intră în baie. M-am tot uitat la ea. Chiar era mama? Și ea era din nou mai în vârstă, dar nu în același fel; deloc la fel. Părul îi era frumos și aranjat și arăta îngrijită și în formă, nu groaznic de cocoșată și slabă. Purta verighetă.

— MAMĂ! am izbucnit în lacrimi și mi-am aruncat brațele de gâtul ei.

— Gata, gata, zise ea. Te-ai prefăcut tare bine că nu te deranjează că prietena ta cea mai bună se mărită cu fostul tău iubit, dar trebuie să te fi copleșit supărarea, până la urmă...

— Chiar nu mă deranjează, am spus eu cu sinceritate. Mă bucur enorm pentru ei, chiar mă bucur.

— Nu-ți face griji, zise ea. Tu ești următoarea.

— Mereu spui asta, am zis eu.

— Păi, eu și tata vrem numai ce-i mai bun pentru tine. Hai de-aici, o să se îngrijoreze și el, și nu vrem să se îngrijoreze, nu-i așa?

— Nu, am spus eu.

M-am lăsat condusă afară din baie ca un copilaș.

— Hei, pui, zise tata, care era mai plinuț și mai jovial ca niciodată. Astea-s fetele mele cele mai frumoase, ei?

Mama îi dădu o palmă în glumă.

Ne întrerupse Olly, care veni și mă prinse într-o îmbrățișare de urs.

— Tu, îmi șoti el în ureche, înecându-se de emoție, ești cea mai tare vârcolăciță din lume.

— Da, da, am zis eu.

— Nu ești ofticată pe noi? Nu că... adică, eu chiar nu știam c-o să se întâmple așa ceva.

Am zâmbit așa de larg, că m-au durut obrajii.

— A fost genul ăla de lună. De două ori. Ah, Olly, mă bucur așa de tare. Sunt așa... Habar n-aveam că voi doi v-ați îndrăgostit.

— Asta fiindcă erai o adolescentă bătută-n cap și obsedată de propria persoană, zise Olly.

— Aaa, da.

— Sunt cel mai norocos bărbat din lume, spuse Olly, apoi o luă în brațe pe mama. Doamnă Scurrison, sunteți superbă ca-ntotdeauna.

— Fugi de-aici, zise mama. Și să te porți la fel de bine cu domnișoara asta cum te-ai purtat cu Flora, m-ai auzit?

Aici ne-am trezit toți un pic din beție.

— Am să-ncerc, zise Olly.

— Ai să reușești, am spus eu.

— Du-te s-o vezi, îmi zise Ol. Plânge de se stinge și mănâncă tort. Ăăă, plânge de bucurie.

— N-a mâncat de șase luni, am zis eu. Probabil că tortul a picat la fix.

— Du-te.

— O clipă, am spus eu. Trebuie să văd pe cineva.

Cum plecam, l-am auzit pe Oliver adresându-se mulțimii: „Soția mea și cu mine…"

Am ieșit, cât de discret am putut, prin ferestrele franțuzești. Și iată-l, încă adormit în iarbă, lângă fântână. Încă frumos și, Doamne, atât de tânăr. Se tulbură când umbra mea căzu pe el.

— Ăăă, da? zise el, trezindu-se deodată și sărind în sus. Ăăă, scuze, am pierdut ceva? Am ațipit o clipă…

Stând drept în picioare, se uită lung la mine. Nu știu ce speram. Dar speram. Dar și numai pentru o clipă, am crezut că poate și el…

Aproape că așa și părea.

— Scuze, îmi păreți cunoscută.

Sigur, mai spusese asta. Avea să ghicească imediat.

— Poate ai visat, am spus eu.

— Aha, făcu Justin, scuturându-și costumul nou, albastru. A fost un vis frumos, spuse și se îmbujoră abia perceptibil.

— Cât de frumos? am întrebat eu.

— Ăăă… Ăăă, salut, zise el și îmi întinse mâna. Sunt Justin Clelland.

Aproape am râs. Ca să nu plâng.

— Știu, am spus eu. Eu sunt Flora Scurrison, am adăugat și am făcut o pauză. Sunt prietenă cu fratele tău.

El se încruntă:

— Sună cunoscut. Nu cumva ați locuit pe lângă noi?

— Așa ceva, am spus eu.
— Păi, mă bucur să vă cunosc.
— Da, am spus eu, înghițind în sec.
Apoi am simțit o atingere ușoară pe umăr, în timp ce fântâna trăgea la măsea jeturile de apă la nesfârșit, iar și iar, pentru totdeauna, în fața mea.

* * *

— Știi, spuse vocea șoptită din spatele meu, destul de asemănătoare cu cea din fața mea. Nu te-ai schimbat deloc.

* * *

M-am uitat în sus la el, la chipul lui minunat de familiar care îl privea pe al meu, și am simțit o imensă ușurare.
— Justin, cărează-te, zise Clelland peste umărul meu.
— Vai vai vai, zise Justin și o luă hai-hui, bombănind că oricum n-are chef să-și petreacă timpul cu doi babalâci.
Am privit cum se îndepărta.
— Doamne, pare un copilaș! am spus eu.
Apoi, în ultimul moment, se întoarse brusc și se uită fix la mine. Chipul lui era bun de poză: perplex, iscoditor, încântat. Se holbă la mine. Apoi ridică o sprânceană. I-am făcut cu ochiul. Se uită la mine încă două secunde și plecă mai departe, dând din cap, confuz. Știa.
— Așa erai și tu.
— Ah, da.
Am simțit că mă îmbujorez și zâmbesc.
Puse mâna pe fața mea, apoi și-o retrase, ca și cum ar fi fost un gest prea intim.

— E OK, am spus eu.

— E doar... e așa incredibil de ciudat. Serios, nu te-am mai văzut de șaișpe ani. Ești *mai înaltă?*

— Nu-mi vine să cred că nici nu m-ai căutat. Nici o singură dată, după atâta timp.

El clătină din cap:

— Nici mie. Viața asta...

— Și... Doamne, s-au schimbat lucrurile.

Am început să ne îndepărtăm de fântână, de grădina hotelului.

— Ai vorbit cu mirii? am întrebat eu.

— Sunt cei mai fericiți oameni din istoria omenirii. Cred că ești de acord să nu suflăm o vorbă.

— Cred că e o idee bună. Unde e Max?

— Ooo, e acasă. Tashy l-a sunat să vadă ce face. Zice că a răspuns o fată tânără rău, așa că se gândește că-i trece.

— Și viața merge înainte, am zis eu.

— Dar tu? mă întrebă Clell. Tu te-ai schimbat?

— În afară de ridurile de la ochi și costumul șmecher cu pantaloni?

— Da, zise el. Nu, adică, în interior. Toți ceilalți s-au schimbat.

— Dar tu?

— Ooo, da. Nu, nu prea. Dar eram practic perfect de la început.

— Hmm. Dar nu știu.

— Uită-te-n portofel.

— De ce?

— Nu știu, dar Tashy avea o poză cu Olly unde ținuse înainte poza lui Max.

— Da, da' fac pariu c-o avea pe-aia de secole.

Totuși, am scos portofelul din gentuță – conținea, ooo, ce fericire, cheile de la casă și cartea mea

de credit. Ooo, niciodată n-am visat că aș putea fi așa fericită să văd plastic și metal.

— Ce-i asta? am spus deodată, tare, scoțând o carte de vizită din portofel și ținând-o la lumină. Futu-i! Clell, zice că sunt nebună!

Așa scria pe cartea de vizită, cu litere mari, negre: N.U.T.[1]

O, Doamne. Eram într-un spital de nebuni? Fusese totul doar un vis? Sufeream de halucinații? Clelland era doctorul meu? Adică, tot ce se întâmplase... era imposibil. Poate eram într-o celulă de maximă securitate. Poate...

— Calmează-te, zise Clelland, studiind cartea de vizită și văzând ce-mi trecea prin cap. Nu ești nebună.

— Ești sigur? Poate chiar și acum aberez.

— Aberezi. Și stai să vezi asta, spuse el și-mi dădu cartea. Uită-te bine la ea.

M-am uitat. Clelland mă privea atent, așteptând reacția mea. Am speriat păsările din copaci.

— Uniunea Națională a PROFESORILOR!!!!

El începu să râdă.

— Sunt PROFESOARĂ!!!!??????

— Mai bine decât contabilă, în orice caz.

— Sunt PROFESOARĂ!!!!????

— Ei, hai, gândește-te la vacanțe.

Îmi căută mâna și mi-o luă, în timp ce ne plimbam printre copaci.

— Atuncea sper că-s profă de arte, mama mă-sii!

Clelland chicoti:

— Atuncea sper că n-ai să mai flirtezi cu elevii.

— Drace!!

Îmi sună telefonul. Soneria era *Colourblind*.

---

1 Joc de cuvinte intraductibil între National Union of Teachers (Uniunea Națională a Profesorilor) și substantivul „nut" (nebun).

— Cred că ai telefonul unui elev.

— Ba cred că nu, am spus eu, închizându-l prompt. E doctor și șah persan, să știi. E un amestec bun.

El zâmbi:

— Păi, mai bine așa decât un bătrân făcător de bine ca mine.

— Cine-i bătrân? am zis eu.

M-am uitat în urmă, în lumina amurgului. Întreaga omenire de la petrecere ne căuta, se pare. Rochia lui Tashy prindea ultimele raze ale soarelui serii de vară indiană. Îl vedeam pe Justin, în depărtare. Alerga după Kathleen, nepoțica lui Tashy, evident repusă în drepturile de domnișoară de onoare în rochița minunată Empire, pe o pajiște. Strigătele lor vesele ajunseră până la noi. I-am zâmbit lui Clelland, și deodată m-am simțit împăcată. Petrecusem atâta timp sfâșiată în două, între două vieți, între două lumi, între două grupuri de oameni, între familie și prieteni.

Aici eram doi. Dar nu mă simțeam deloc sfâșiată.

— Te-ar tenta un pic de-a v-ați ascunselea?

— Da, domnișoară!

Așa că ne-am ascuns după un copac. Și m-a luat în brațe, și nu am obiectat. Și apoi l-am sărutat și am fost sărutată cum trebuie. Ca o persoană matură. Fără îndrumări și fără rezerve, doar cu pasiune pură, perfectă, sincronizată, fără să fie nevoie să vorbim; fără măcar să fie nevoie să gândim. Ca să le parafrazez pe Spice Girls, o formație de care Stanzi nici nu-și amintea: doi au devenit unul.

Mai târziu, de dragul de a fi obraznici, și pentru că asta fac adolescenții, ne-am scrijelit inițialele în scoarța copacului. Ca să fie acolo și anul ăsta, când ne întoarcem. Pentru o ocazie specială a noastră. Care sper că va fi la fel de deosebită ca a lui Olly și Tashy, dar într-un mod foarte, foarte, *foarte* diferit.

Cred că n-am să renunț la profiterol.

Mulțumirile autoarei

Le mulțumesc lui Ali „the Top" Gunn, Lynne Drew, Maxine Hitchcock, Fiona McIntosh, Jane Harris, Martin Palmer și tuturor celor de la HarperCollins, mai ales celor din sindicat; Nick Marston, Tally Garner, Camilla, Carol Jackson, Stephanie Thwaites și echipei de la Curtis Brown; Rachel Hore, Deborah Schneider și Emma Draude.

Katrina, Karen, Schappi, Salty Sandra, Danuta da Rhodes, sprijinul la greu al scriitorului, fără de care această meserie n-ar fi nici pe jumătate așa de frumoasă; Mueller și Roni; Alex (mai ales pentru website); Kate Rubsy și John „de fapt eu la pian știu să cânt" McCusker; Robin, Dominic, Michael și Mary Colgan. Nici o mulțumire agenților lui Darius Danesh... data viitoare o să rămânem la Justin Timberlake...

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, Bucureşti.

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

DTP
MIHAELA BISCĂREAN
CARMEN PETRESCU

Corector
MARIA NICOLAU

Apărut 2008
BUCUREŞTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

Romanele lui Jenny Colgan sunt publicate în peste cincisprezece țări.

Nu poți să dai timpul înapoi.
Sau poți?!
Pe când prietena ei cea mai bună taie tortul miresei,
Flora – treizeci și doi de ani și o groază de îndoieli –
închide ochii și-și spune în gând:
„Aș vrea să mai am iar șaisprezece ani".
Ca prin minune, dorința i se îndeplinește,
iar fata are parte de șocul vieții ei: se trezește adolescentă,
într-o lume care joacă după alte reguli și unde experiența
vârstei adulte nu-i e de nici un folos: e aceeași tipă *uncool*
și nepopulară cum a fost și prima oară.
Dar lucrurile se schimbă când se îndrăgostește
de un tip absolut adorabil.
Ți-ai dorit vreodată să te întorci în timp?
Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să ți se-ntâmple!

„Fiecare nou roman al lui Jenny Colgan e genial,
iar *Îți amintești cum a fost prima oară?* nu face excepție."
Cosmopolitan

„O carte pentru toți cei cărora le-a plăcut filmul
13 Going On 30."
Company

ITI AMINTESTI CUM A FOS T PRIMA OARA?
27,00 lei/buc
Rom Beletristica
YHU01720

ISBN 978-973-689-266-0
9 789736 892660